

MEHMET ORUÇ · YILLIK KÜLLİYAT

MEHMET ORUÇ

2002

YILLIK KÜLLİYATI

KİTAP EDİSYONU · MİNION PRO

103 yazı · 52,247 kelime

17 × 24 cm · 11,5 punto

KİTAP EDİSYONU · 2002

Bir yılın bütün yazıları

Mehmet Oruç'un 2002 yılında yayımlanan 103 yazısı, tarih ve başlık sırası korunarak tek bir kitap cildinde bir araya getirildi.

Metinler doğrulanmış dijital arşiv kayıtlarından alınmış; imla ve ifade özellikleri korunmuştur. Yalnızca sayfa düzenini bozan teknik boşluklar ve görünmez karakterler temizlenmiştir.

Bu kitap edisyonu, yazıları zorunlu olarak yeni sayfadan başlatmaz. Başlık ve ilk paragraf birlikte tutulur; uygun alan bulunduğunda sonraki yazı aynı sayfada devam eder. Böylece kitap ritmi korunurken gereksiz boş sayfalar azaltılır.

DİZGİ NOTU

Minion Pro 11,5 / 16 punto · 17 × 24 cm kitap boyu · tek sütun · aynalı baskı marjları için hazırlanmış iç blok.

2002 DİZİNİ

İçindekiler

Ocak

Haksız kazanç üzerine	007
Vicdanlar zapturapt altına alınmadıkça	008
Yobaz çeşitleri	010
Müslüman Hristiyan olur mu?	012
Huzursuzluğun sebebi	014
Lawrenc'in İslam düşmanlığı	016
"Parçala imha et!"	018
Bir asırlık yıkma planı	020

Şubat

İhlas Vakfı ve hizmetleri	023
Bağdat'a bedava seyahat	025
Misyonerlerin sinsi oyunları	026
Osmanlının yıkılışı ve misyonerler	028
Çare dengeyi sağlamakta	030
Teknoloji canavarlaşırsa	032
Bayramınız mübarek olsun	034
Bayramları fırsat bilmelidir	036

Mart

Minnet borcu	039
İslam medeniyetinin farkı	040
Bize ne oldu?	042
Bugünleri haber verdi	044
Eden bulur!..	046
Sen de sıraya girdin!	047
İslamı yıkma planları	049
"Biz değil torunlarımız görecektir"	051
Güçlü toplumların çöküş sebebi	053
"Birliktelikte" huzur arayanlar	055

Nisan

Tasavvufun dinimizdeki yeri	059
Meydan boş kalınca	061
Bir sanatçının feryadı	063
"Paraya köle olana lanet olsun!"	065
Kudüs'ün huzur devirleri	067

Bugünleri görmüştü	069
Osmanlı huzuru nasıl sağladı?	071

Mayıs

Eski İstanbul'dan manzaralar	074
"Böyle devam ederse..."	075
İntiharın panzeri dindir	077
Huzur "Orta yol" da	079
Adım adım hedefe!	081
Çağa göre din olur mu?	083
Mevlid kandili	085
Dinde reform çalışmaları	086
Kaosta birlik aramak!	088

Haziran

Bire bir örtüşen kararlar!	092
Dinde reform olur mu?	094
"Ana cadde"	095
Elazığ'ın yer altı zenginliği	097
Kazdığı kuyuya kendi düştü	099
İstismar eden edene	101
"Türk erkeklerine sesleniyorum..."	103
Vatikan Doğu'ya yöneldi	105
Hoşgörü tuzağı	106

Temmuz

Aradaki fark hızla kapanmakta	110
Gördüğünden ibret almak	112
Avrupa medeniyetinin kaynağı	113
Endülüs fâciâsının sebebi	115
Sıkıntıların sebebi	117
Annenin bedduası	119
Akraba ve dost ziyareti	121
Ziyaretinde sekiz faydası	122

Ağustos

Üstünlük takvada	126
Ayrımcılık yaratılışa aykırıdır	128
Kazanılması zor imtihan!	130
Yerin dibine battı	132
Hacı Bektâş-ı Velî	133
Hacı Bektâş-ı Velî'nin yolu	135
Dinler birleşebilirler mi?	137
Nihayi hedef Anadolu	139

“Fark”ı muhafaza etmeyen yok olur	141
“Rahat, Cennet-i a'lâda!”	143

Eylül

Nereden nereye!	146
Yerli- yabancı tespitler aynı	147
“Altta kalanın canı çıksın!”	149
Yaratılışa aykırı yaşayışın bedeli	151
Olacağı buydu!	153
Cami ve cemaat düşmanlığı	155
Yobazların medeniyet düşmanlığı	156
Teknonolojik gelişmelere kim mani oldu?	158

Ekim

Adres doğru ise korku olmaz	162
Akıllı kimse gafil kimse	163
İslamı protestanlaştırmaya gayretleri	165
Protestanlaştırmaya destek verenler	167
Rüzgar eken fırtına biçer	169
Etki tepki meselesi	171
Prof. CAMPENHAUSEN’in üzüntüsü	173
“Parça parça olmaktan sakının!”	175

Kasım

Servet, gaflet, rahat ve illet	178
"Sürekli tüketim" hastalığı	179
Saygıda kusur etmemeli	181
Ramazın ayı ve Kur'an-ı kerim	183
“Acaba bunlar deli midirler?”	185
Valinin dört kusuru!	187
Hayâ ve İmân	189
Ölümüne sözünde durmak	190
“Doğrusunu sadece ben bilirim “	192
Allahü teâlânın övdüğü kimse	194

Aralık

Eski bir Bayram hatırası	197
Eski bir Bayram hatırası (2)	198
Keriman’ın seçilmesi gibi olmasın!	200
“Su gibi mütevazı olun!”	202
Akılları bozulmasın diye diye.. ..	204
İstikbal pek iyi görünmüyor!	206
“Kelam” ve “Fıkıh” düşmanlığı	207
İmâm-ı Gazâlî’nin karışık devri	209

2002 YILLIK KÜLLİYATI

01

Ocak

8 yazı · Gönül Bahçesi: 8

Haksız kazanç üzerine

Fert olarak, toplum olarak hızlı bir ahlaki çöküntüye girdik. Bunun en başta gelen sebebi, İslam ahlakından, örf ve adetlerimizden gün geçtikçe uzaklaşmamızdır. Ekonomik kriz bunun kılıfıdır, mazeretidir. Tarihte bugünküne benzer, hatta daha kötü pek çok krizler atlattık. Fakat kimse bunu bahane ederek gayri meşru yollara tevessül etmedi.

Ahlaki çöküntünün en büyük alameti de, rüşvet gibi haksız kazanç yollarının, yaygınlaşması, hatta meşru hale gelmesidir. Rüşvet ile, ya hak edilmeyen bir menfaat ele geçirilmekte veya başkasının hakkına tecavüz edilmektedir. Rüşvetle elde edilen kazanç, insanların yüz karasıdır.

Rüşvet, haksız kazanç yollarından biri olduğu için bütün dinlerde günâh idi. Çünkü dinler, insanların dünyada ve âhirette, rahat ve huzur içinde yaşama kaidelerini bildirir. Bu kaidelere uyan insanlar, toplumlar her zaman rahat ve huzur içinde yaşamışlardır.

Fertlerin ve toplumun zararına olan, rüşvet ve benzeri zararlı işleri yapanlar ise dünyada rahat edemedikleri gibi âhirette de rahat edemeyeceklerdir. Hak etmeden haksız olarak alınan para, mal sebebiyle kişi, bir müddet için rahat eder gibi görünürse de, bu maldan hayır görmesi mümkün değildir. Bu mal fazlasıyla, sıkıntılı bir şekilde daha dünyada iken, kendisinden çıkar. Âhirette çekeceği sıkıntılar ise, dünyadaki sıkıntılar ile mukayese edilemeyecek derecede büyüktür.

Bunun için rüşvet almak da, vermek de dînimizde büyük günâhtır. Peygamberimiz Efendimiz bir hadîs-i şerifinde, "Rüşvet alan da, rüşvet veren de Cehennemdedir" buyurdu. Rüşveti almak da, vermek de suçtur. Alan da, veren de suç işlemiş olur.

Rüşvet, kötü bir huydur sosyal bir hastalıktır. Toplumda rüşvetin yayılması, devleti zaafa düşürmekte ve vatandaşların kendisine olan îtimâdını yok etmektedir. Bu ise, devlet otoritesinin yıkılmasına, idârede başıboşluğun alıp yürümesine, anarşinin baş göstermesine sebep olmaktadır. Rüşvet, devletin, vatandaşları üzerindeki hükümlanlık hakkını zedelemekte, yanlış kararların verilmesine yol açmaktadır.

Dinimiz, gasp edilmiş malın, zulüm, hırsızlık, rüşvet, fâiz, kumar ve diğer gayri meşru yollardan ele geçen kazancın yenilmesini ve başkalarına yedirilmesini yasak etmiştir. Allahü teâlâ Kur'ân-ı kerîmde meâlen buyuruyor ki:

“Birbirinizin mallarını aranızda (Kumar, hırsızlık, gasp, rüşvet gibi) bâtil sebeplerle yemeyin!” “Onlar yalan söylerken, rüşvet alırken, fâiz yerken, âlimleri ve zâhidleri, onlara niçin mâni' olmuyor? Onları yaparken görüp de, menetmemek, elbette çok kötü ve çok çirkindir.”

Allahü teâlâ, Bekara sûresi 188. âyetinde de meâlen; Mallarınızı aranızda haksız sebeplerle yemeyin. Kendiniz bilip dururken, insanların mallarından bir kısmını, yalan yemin ve şehadet ile yemeniz için o malları hâkimlere vermeyin!" buyurmuştur. Mahkemelerde, rüşvet verilerek haksız hükümlerin çıkarılmasına sebep olanı, Peygamberimiz lânetlemiş, bedduâ etmiştir. Hadîs-i şerifte; "Hüküm vermede, rüşvet verene ve alana, Allah lâ'net etsin!" buyuruldu.

Bir görevlinin yapmak zorunda olduğu bir iş için, hak sahibinden herhangi bir menfaat sağlaması dinimizce yasaktır. Çünkü bu bir rüşvettir. Peygamberimizin zekât toplamak için gönderdiği bir memurun, dönüşünde; "Bu beytülmalındır (hazînenindir), şu da bana verilen hediyedir" demesine karşılık, Resûlullah efendimiz; "Eğer doğru söylüyorsan, git, anne-babanın evinde otur ve bu hediyeler sana gelsin, görelim!" buyurdu ve memura böyle, ancak; rüşvet düşüncesiyle hediye verilebileceğini anlatmak istedi.

Rüşvet sadece görevlinin aldığı para değildir. Başka rüşvet çeşitleri de var. Meselâ, kızın babasının veya akrabasının, kızı vermeye râzı olmaları için damattan başlık adı altında istedikleri para veya mal da rüşvet olur. Hacca gidenlerden Suudlar toprak bastı parası alıyor. Bu da rüşvettir, haramdır.

GÖNÜL BAHÇESİ · 5 OCAK 2002 · KAYIT 11942

Vicdanlar zapturapt altına alınmadıkça

Adaleti ile meşhur Halife hazret-i Ömer, devlet başkanı iken, hanımı ile bir köye gider. Köylü kadınlar hâlifenin hanımına çeşitli hediyeler verirler. Eve geldikleri zaman, hazret-i Ömer, hanımına bunları nereden aldığını sorar. Hanımı da, “Gittiğimiz yerde bana hediye ettiler” diye cevap verir.

Hazret-i Ömer de, “Ben hâlife olmasaydım, sana bu hediyeler verilir miydi? Eskiden sana niçin hediye vermiyorlardı? “ diyerek verilen hediyeleri beytül mala, yani hazineye verir.

Başka bir zaman da hazret-i Ömer, çocuklarının evde, beytül mala verilmek üzere bırakılan miskleri, kokladığını gördü. Hemen buna mani oldu. “Biz misklerden almadan sadece kokluyoruz,” dediklerinde, “Zaten ondan kokusu yoluyla istifade edilir” buyurdu. Bu miskleri hemen beytül mal eminine gönderdi.

Son Osmanlı halifesi Sultan Vahideddin Han da, yurt dışına çıkarken, yakınları, “Efendim, gittiğimiz yerde, sıkıntıya düşebiliriz. Topkapı sarayındaki, kıymetli taşlardan, elmaslardan, mücevherlerden birkaç tanesini yanımıza alsak? Malumunuz, bunlar sizin öz malınız. Dedelerinizden kalmadır. Bunları harcamada kimseden izin almanız gerekmez” dediler.

Sultan Vahideddin Han bunlara şu tarihi cevabı verdi,” Evet, bunları götürmem için kimseden izin almam gerekmez. Ancak bunlar, milletimin malıdır. Dedelerim, eğer bu milletin sultanı olmasaydı, bu hediyeler gelir miydi? Ben millet malına hainlik edemem!”

İşte, İslam büyüklerimiz, ecdadımız, devlet malına, millet malına böyle titiz davrandılar. Bu inanç ve yaşayıştaki insanların, vatanına, milletine zarar vermesi mümkün mü?

Ahlaki çöküntünün işareti olan gayri meşru kazanç, tamamen bir vicdan işidir. Bu da ancak vicdana hitap etmekle önlenabilir. Milletin felaketine sebep olan hastalıklardan kurtulmak, ancak islâm ahlâkına sahip olmakla mümkündür. Çünkü güzel ahlak sahibi bir Müslüman, haksızlık etmediği gibi, haksızlığa da râzı olmaz. Onda Allah korkusu bulunduğu için, haksız kazanca, vâsıta bile olmaktan, arslandan, yılandan kaçır gibi kaçır. Bu bakımdan çocuklarımızı, gençlerimizi ahlâk sahibi olarak yetiştirmek, millet olarak başta gelen vazifelerimizden biridir. İnsanı insan yapan İslâm ahlâkıdır Kanun gücü ile haksız kazancı, tamamen ortadan kaldırmak mümkün değildir. Mesela haksız kazançların başında gelen rüşvet iki kişi arasında olmaktadır. Bunun tespiti her zaman mümkün değildir. İnanmayan kimse, yaptığı bu işin ileride hesabını vermeyeceğine inandığı için, bunu imkan eline geçince yeniden tekrarlayacaktır.

Bu yaptığı işin, dinimizce haram olduğunu ve haramın da ne demek olduğunu bilen kimse, bu haramı işleyemez. Dünyada, bu işi gizli olarak yapsa bile, âhirette bunun mutlaka hesabını vereceğini bilen bir kimse bu kötü fiili ve diğer kötü işleri

işleyemez. Ayrıca, dünyada da bu haksız kazançtan fayda göremeyeceğinin, fazlasıyla kendisinden bu malın çıkacağına idrakindedir. Ağlayanın malı, gülene hayretmez.

Herkesin başına yirmi dört saat polis dikmek mümkün değildir. Dikilmiş olsa bile neticede o da insandır, onu kandırmak, ortak etmek zor değildir.

Bunun için, insanın başına polis dikip zapturapt altına almaktan ziyade, kişinin vicdanını zapturapt altına almak lazımdır. Bu da ancak imanla, din ile olur. Kişinin imanı ne kadar kuvvetli ise, dinin emirlerine uyması da o nisbet kolay olur.

Kısacası, dinini bilen, islâm ahlâkı ile ahlâklanmış kimse, hiçbir kötü fiili yapmaz, yapamaz. İnançsız kimseye, rüşvet olarak iki milyon lira da verseniz alır ve gayri meşru bir işinizi yapar. Fakat, inanlı kimselere milyarlar verseniz, yine almaz.

Neticede, rüşvet gibi gayri meşru kazançlar, bir milleti ma'nen ve maddeten çökerten illetlerdir. Rüşvetin, haksız kazancın çoğalması, yaygınlaşması aynı zamanda Kıyâmet âlâmetlerindendir. Peygamber efendimiz, Kıyâmet âlâmetlerini sayarken buyurdu ki:

“Hâkimler rüşvet alarak haksız karar verir. Adam öldürmek çoğalır. Gençler ana-babasını, hısım akrabasını aramaz, saymaz olur. Kur'ân-ı kerim mizmârdan, yâni çalgı âletlerinden okunur. Tecvîd ile, güzel okuyanları, dine uyan hafızları dinlemeyip, mûsikî ile şarkı gibi okuyanları dinlerler.”

GÖNÜL BAHÇESİ · 11 OCAK 2002 · KAYIT 11943

Yobaz çeşitleri

Yobazlığın da çeşidi olur mu, demeyin. Yobazların da çeşitleri var. Yobazların en zararlısı ve en tehlikelisi, mal, para, makâm elde etmek için yabancı ideolojilerin, dinde reformcuların ve mezhebsizlerin propagandalarını yaparak; bölücülük yapan, milletin îmânını, ahlâkını bozan, satılmış, din, fen ve siyaset yobazlarıdır. Genel olarak yobazları üçe ayırabiliriz:

1- Kandırılmaya, yönlendirilmeye, satın alınmaya müsait cahil, terörist tabiatlı kimseler: Osmanlı târihini kana boyayan Patrona Halil, Kabakçı Mustafa, Mehdî

olduğunu iddiâ eden Celâlî isyanını çıkartan Bozoklu Celâl gibi kimseler bu kısım yobazlardandır.

2- Yobazların ikinci kısmı, din yobazları +dır. Bunlar kötü din adamlarıdır. İlimleri biraz varsa da, sinsi maksatlarına, paraya, mala ve makâma kavuşmak için, bilmediklerini veya bildiklerinin tersini söylerler ve yaparlar. Bunlar, dış güçlerin maşası olarak, üç günlük dünya zevkleri için; din bilgilerini, makâm, mevki gibi dünyalık şeyler yüzünden dinî yıkmakta kullanırlar.

Meselâ, İslâm dîninde büyük yaralar açan Yahûdî Abdüllah bin Sebe, Ebû Müslim Horasânî, Hasan Sabbah, Şeyh Bedreddîn, Vehhâbîlik fitnesini ortaya çıkaran Necdli Abdülvehhâb oğlu Muhammed, Mısır'daki mason locası başkanı Cemâleddîn-i Efgânî, Kâhire müftüsü mason M. Abduh ile çömezi Reşid Rızâ, Ahmed Kâdiyânî, Musa Carullah, Muhammed İkbal, Fazlurrahman, Hamidullah, Mevdudi, Seyyid Kutub ve zamanımızda bunların uzantısı olan, Usame bin Ladin gibi kimseler veya bunları savunanlar bu tür din yobazlarındandır.

Bunlar, Müslümanların din duygularını, îmânlarını sömürerek, İslâma büyük zarar vermişlerdir. Hıristiyan Batı alemi burada da ikiyüzlülük ederek, kötü huylu, câhil, kaba kimseleri satın aldılar. Sonra da bunları din adamı diye tanıttılar. Sonra da, işte Müslümanların din adamları böyle câhil, terörist kimselerdir, diyerek Müslümanları veya Müslüman olmak isteyenleri, dinden soğuttular.

Bunların belli başlı özellikleri şunlardır: Âlimlere, mezheblere düşmandırlar. Her fırsatta, sinsi bir şekilde geçmişteki büyük âlimleri kötülerler. Çünkü geçmişteki âlimleri tanıyanlar, bunların eserlerini okuyanlar, dış güçlerin adamı olan bu sahtekârları hemen tanır. Bunlara aldanmaz.

Dinin; âlimlerin fıkıh, ilmihâl kitaplarından değil, doğrudan Kur'ân-ı kerimden öğrenilmesini tavsiye ederler. Mezhepleri, âlimleri devre dışı bırakmak isterler. Böylece; âlimlerden, mezheplerden uzaklaşmış insanları elde etmek kolaylaşır. Sonra da bunları istedikleri gibi yönlendirirler. Öyle veya böyle elde ettikleri, bu kimseleri her fırsatta öne çıkararak, bunlarla câhil insanları etkileri altına alırlar.

Zamanımızda İslâmiyetin emirlerini yapmaktaki gevşeklikler ve insanların dinden yüz çevirmeleri, hep din adamı perdesi altında söylenen sözlerden, yazılardan ve bu adamların bozuk niyetlerinden dolayıdır. Zaten kendileri de İslâmiyeti yaşamazlar, insanlar arasında namaz kılar görünürler, yalnız kaldıklarında namaz bile kılmazlar.

3- Yobazların üçüncü kısmı, elinde üniversite diploması bulunan, fen adamı olarak ortaya çıkan Fen Yobazları'dır. Fen yobazları, gençlerin îmânlarını bozmak, bunları dinden, İslâmiyetten ayırmak için, uydurdıkları şeyleri fen bilgisi, tıp bilgisi, ilericilik olarak anlatır ve yazarlar.

Din kitapları, bu yanlış fen bilgilerine uymadığı için, “Bu bozuk kitaplara inanmak, bunların gösterdiği yolda yaşamak gericiliktir” derler. Din yobazları, din bilgilerini değiştirdikleri gibi; fen yobazları da, fen bilgilerini değiştirerek İslâmiyete saldırırlar.

İslâmiyeti bilen iyi yetişmiş olan akıllı bir kimse, bunların sözlerinin ilme, fenne uymadığını, bunların fen ve din câhili olduklarını hemen anlar ise de; gençler, talebeler, bunların etiketlerine aldanarak, yalanlarına inanır, felâkete sürüklenirler. Dinimizi, imanımızı koruyabilmek için, her çeşit yobazı iyi tanımak, bunların hilelerine, oyunlarına gelmemek gerekir.

GÖNÜL BAHÇESİ · 12 OCAK 2002 · KAYIT 11944

Müslüman Hıristiyan olur mu?

Hıristiyan alemi, tarih boyunca İslamiyetin amansız bir düşmanı olmuş; bu düşmanlığın sonucunda Müslümanlar akıl almaz vahşetlere, katliamlara maruz kalmışlardır. Şimdi bu vahşetler için özür dileyip, dost olmak istediklerini söylüyorlarsa da samimi olmadıklarını bazı davranışları göstermektedir. Geçmişini incelemiş, Hıristiyanların haleti ruhiyesini bilen herkes bu davranışlarının, bir taktik, yeni bir saldırı metodu olduğunu hemen anlar.

Çünkü bunlar, zamana zemine göre yeni stratejiler geliştirirler. Mesela, geçmişte müsteşrik faaliyetleri çok yoğundu. Müsteşrikler, doğunun kültürüne, diline, dinine vakıf kimselerdi. Yaptıkları çevirilerde, incelemelerde, konferanslarda tespit ettikleri hassas meseleleri kendi menfaatleri doğrultusunda yanlış yorumlayıp, Müslümanları İslamiyetten uzaklaştırmak istediler.

Dikkat edilirse son yıllarda müsteşrik faaliyetleri nerdeyse kalmadı denecek kadar azaldı. Çünkü, artık buna lüzüm kalmadı. İçeride yetiştirdikleri, satın aldıkları kimseler müsteşrikleri aratmıyorlar. Hatta bunlar içimizden birileri olduğu için, etkiledikleri saha daha da genişledi. Daha çok taraftar buldular.

Kendilerine çok taraftar bulmaları da, birkaç yıllık çalışmanın ürünü zannedilmesin. Bu 150-200 yıllık bir çalışmanın meyvesidir. Meselâ, İngiliz casusu, Hempher hatıratında yapılan çalışmalarının ne kadar uzun vadede olduğunu bakınız nasıl anlatıyor:

"İstanbul'da Basra'da uzun seneler, Müslüman kılığında, Müslümanları dinlerinden döndürmek, en azından saptırmak için yıllarca canla başla çalışmama rağmen gözle görülür bir netice alamamıştım. Bir ara ümitsizliğe kapılıp, Londra'ya döndüm. Hariciye Nezaretindeki amirime, " Ben bu işte başarılı olamadım, beni bu görevden alın!" dedim. Hariciye Nezaretindeki amirim bana şöyle dedi: "Sen böyle birkaç senede netice alacağını mı zannediyordun. Bu ektiğimiz tohumların meyvelerini ne sen göreceksin ne de ben. Ne de bizim çocuklarımız. Bunların meyveleri ancak 150-200 yıl sonra alınacak! " Hempher, 1730'lu yıllarda bu faaliyeti gösteriyordu. Gerçekten de ikiyüzyıl sonra, 1900'lü yıllarda meyvelerini toplamaya başladılar.

Şimdi bir Müslüman Hristiyan olur mu, konusuna gelelim: İslam tarihi boyunca, dinini bilen samimi bir müslümanın din değiştirip Hristiyan olduğu görülmemiştir. Bütün baskılara, her türlü dünyalık vaadlere rağmen bunun mümkün olmadığını gören, Hristiyan âlemi taktik değiştirdi. İslam dünyasında "Dininden haberi olmayan, dinini yaşamayan, sadece ismi Müslüman bir halk" meydana getirmek için yoğun faaliyete girişti.

Bugün artık bu çalışmanın meyvelerini tek tük de olsa almaya başladılar. Türklerden de çeşitli vaadlerle, Noel ayınlarına katılan, bir müddet sonra da Hristiyan olanlar ortaya çıkmaya başladı. Bu kimseler, aslında müslüman iken Hristiyan olmuş değillerdir. Zaten Müslüman değillerdi. Çünkü "Dinini bilmeyenin dini olmaz." Sözü meşhurdur.

Şimdi buna ağırlık veriyorlar. Yaptıkları, "Hristiyanlık da bir dindir, onlar da Cennete gidecek. Bunun için bunları düşman bilmemek gerekir. Geçmişteki olanları bir tarafa atıp, bunlarla dost, kardeş olmalıyız" gibi yoğun propaganda ile Hristiyanlığı sevdirmeye çabasına girdiler.

Bu propagandanın tesirinde kalan kimseler, " Madem ki, onlar da Cennete girecek ha Müslüman olmuşsun ha Hristiyan ne farkeder" düşüncesine kapıldılar. Hristiyanlığın belli başlı bir kuralı da olmadığından, "Haftada bir kiliseye gider ayine katılır" sonra da her istediğimi yaparım. İçkimi de içer, zinamı da yapar, istediğim gibi yaşarım" anlayışı Hristiyanlığı cazip hale getirdi. 150-200 yıllık

çalışma planının hedefi de buydu zaten. Nihai hedefleri ise, dünyanın tamamı Hıristiyan yapmak! Onların bir hesabı varsa, tabii ki Allahü teâlânın da bir hesabı var!

GÖNÜL BAHÇESİ · 18 OCAK 2002 · KAYIT 11945

Huzursuzluğun sebebi

Bugün savaşların, terör hareketlerinin esas sebebi, güçlünün güçsüzü ezme, kendine kul köle yapma; onu sömürme isteğidir. Eğer güçlüler, güçsüzlere merhametle, adaletle muamele etseler, dünya huzur bulur; ne savaş kalır ne terör.

Tarihte az da olsa böyle huzurlu dönemler olmuştur. Örneğin Osmanlılar zamanında, Osmanlı hakimiyetindeki bütün bölgelerde, Müslim gayri Müslim herkes huzur içindeydi. Halkın malından, canından bir endişesi yoktu.

İşte, Osmanlının küçük bir beylik iken dört kıtaya hükmeden bir imparatorluk hâline gelmesinin sebebi de buydu. Herşeyden önce Osmanlılar, muazzam güç ve kudretlerinin yanında çok sâde kaldılar. Gösterişe değil mütevâziliğe önem verdiler.

Gösterişten, şâşâdan uzak kaldıkları gibi, yerli halka, biz üstünüz, istediğimizi yaparız gibi tahakkümde bulunmadılar. Çoğu zaman, o milletten aldıkları vergilerden daha fazlasını onlara geri verdiler. Osmanlıları hedeflerine ulaştıran yöntemlerden birisi de, zaten budur.

Onlar fetih bölgelerinde yerli halka karşı öylesine müsamahakârâne davranıyorlardı ki, yerli halk bu davranışları kendi yöneticilerinin davranışları ile mukâyese ettiklerinde arada muazzam bir fark olduğunu görüyorlardı.

Bu fark da onların gönüllerinin İslâma ve dolayısıyla Osmanlılara ısınmasına sebep oluyordu. Bunu yabancılar bile dile getirmektedir. Meselâ, meşhur tarihçi Gibbons bu husûsta şunları yazmaktadır:

"Osman Gâzi, dîninde o kadar saf ve temiz idi ki, sanki, büyük adaşı halife Osman'ın ve daha evvelki halifelerin ikinci nüshası idi. Dînî gayreti ile heyecanlı olmak ve dînî, hayatta en birinci ve evvelki gâye yapmak ma'nâsına alınırsa; Osman Gâzi mutaassıptı ya'nî dinden tâviz vermezdi. Fakat, ne kendisinin ve ne

de doğrudan doğruya kendisinden sonra gelenlerin müsamahakârlığına kimse birşey diyemez.

Eğer bunlar, Hıristiyanlara ezâ etmeye, sıkıntı vermeye, Rum ve Ermeni kiliselerini yıktırmaya kalkmış olsaydı, Osman oğullarının bu kadar gelişmesi, yerli halkın Müslüman olması mümkün olmazdı.

Atilla ve Cengiz Han, aynı ırktan olmalarına ve göz kamaştırıcı muzafferiyetlerine rağmen, akıncı olarak kalmışlardır. Başarıları devamlı olmamıştır. Kalıcı bir imparatorluk kuramamışlardır. Kendi milliyetlerini bile muhafaza edememişlerdir. Karadeniz'in güneyinden Avrupa'ya geçen Türkler Müslüman olup, dinleri için mücadele etmediklerinden eriyip yok olmuşlardır.

Osman Gâzinin eseri, onlarınkinden daha devamlı ve neticeleri itibariyle te'siri çok daha geniş ve şumüllü idi. Çünkü O, sükûnet içerisinde iş görüyor, evvelkileri ise boru ve trampet sesleri arasında yakıpyıkıyorlardı. Şu hâlde O'na bunların üstünde bir mevki vermemiz icâbeder. Filhakika bunlardan acaba hangisi bir millete adını verebilmiştir?!.. 600 kûsûr sene hüküm sürebilmiştir.?" Gerçekte Osmanlılar, devlet eliyle ve gönüllü tasavvuf ehli dervişler vâsıtasıyla İslâmı tanıtmaya çalışırken, muhataplarına son derecede müsamahakârâne davranmışlardır, zorlamalara iltifat etmemişlerdir.

Hıristiyan halk, kendi dinleri ve din adamları ile bu yeni din ve dînin temsilcilerini karşılaştırdıkları zaman, aradaki farkı ve üstünlüğü açık bir şekilde görmüşler ve kendiliklerinden İslâmı benimsemişler ve Türk-İslâm kültür dairesi içerisine girmişlerdir. Meselâ şu olay bu konuda bize gerekli fikri vermeye kâfidir sanırız:

Bursa uzun zaman kuşatmadan sonra, "Kimsenin canına dokunulmayacağına" dâir antlaşma yapılarak teslim alındıktan sonra, şehri terketmiyerek orada gönüllü olarak kalan Tekfur'un vezirine, Rumların şehri teslim sebepleri sorulduğu zaman Orhan Gâzî'ye verdiği cevap ilginçtir:

"Sizin devletiniz günden güne büyüdü, bizim devletimiz küçüldü. Babanızın idâresine geçen köylülerimiz memnun kalıp, size itâat ettiler. Bir daha bizi anmadılar. Rahat oldular ve biz de bu rahatlığa heves ettik" İnsanoğlu huzur ister; hangi dinden, hangi milletten olursa olsun bunu sağlayana minnetar kalır; doğrudan veya dolaylı olarak onun himayesinde olmak ister.

GÖNÜL BAHÇESİ · 19 OCAK 2002 · KAYIT 11946

Lawrenc'in İslam düşmanlığı

Suud Devleti, Osmanlılara ait bütün tarihi eserleri yok ederken, Lawrenc'in kaldığı Osmanlı evini koruma altına alarak evin kapısına "Bu ev, Osmanlı'ya karşı bağımsızlık savaşı veren Suudilere yardımcı olan İngiliz Thomas Edward Lawrence tarafından karargah olarak kullanılmıştır" yazılı plaket astı. Bu kadar önem verilen, filmlere, kitaplara konu olan Lawrenc kimdi, hedefi neydi buna değinmek istiyorum bugün.

Lawrenc (Thomas Edward Lawrence); yüzlerce Osmanlı askerinin ölümüne sebep olan İngilizlerin Orta Doğu'daki meşhur câsusdur. Hristiyanlığın koyu bir taassuba sâhip Cizvit Tarikatına mensuptur. Acımasız Müslüman düşmanlığı da buradan geliyor.

İngilizlerin Orta Doğu'ya sömürgeci yayılma siyâseti istikametindeki faaliyetlerine katılıp, 1910 yılında Türkiye'ye geldi. Fırat Nehri kıyısında arkeolojik araştırmalar adı altında, petrol etüdü, siyâsî ve etnolojik bilgiler topladı. Mezopotamya, Suriye, Filistin ve Mısır'ı gezip, Arapçayı ve İslâm âdetlerini öğrendi.

Birinci Dünyâ Harbinde İngiliz ordusunda vazife aldı. Yüzbaşı rütbesiyle, İngiliz İstihbârât Teşkilâtı olan Intelligence Service'te câsus olarak çalıştı. Vazifesi, İttifak Devletleri safında harbe sokulan Osmanlı Devleti hâkimiyetindeki Arap ülkelerinde isyan çıkartmaktır.

Yüzyıllardır Osmanlı hâkimiyetinde barış, sükûn ve huzur içinde yaşayan Araplara, kavmiyetçiliğin dînî bağlardan daha önemli olduğu propagandasını yaptı. Kendisini Arap Dâvâsına inanmış birisi olarak tanıtıyordu. Arap liderleriyle görüşüp onlara, Osmanlı Devletinden kurtulma zamanının geldiği istikâmetinde telkinlerde bulunuyordu.

Vehhabî Abdülaziz bin Sü'üd ile münâsebet kurup, onun yakın adamı oldu. Abdülaziz bin Sü'üd'a, İngiltere'den külliyetli miktarda para, silâh, cephâne, teçhizât ve levâzım malzemesi sağladı. İttihatçı subayların Arap ülkelerindeki zulüm ve ahlâksızlıklarını kendine malzeme yapıp, bölgeyi Osmanlı Devletine

karşı ayaklandırdı. Âsi Arapları da Yemen, Filistin, Irak cephelerinde İngilizlerin safında yer aldirttı.

Lawrens, gerilla harpleri yaptırarak Türk kuvvetlerine çok zarar verdirdi. Türk kuvvetlerinin Hicaz'a ulaşımını sağlayan Şam-Hicaz demiryolunu kısmen tahrib ettirdi. Demiryolu istasyonlarına gece baskını yaptırdı. Osmanlıya bağlı Hicaz ahâlisi dışında Vehhabîleri ve âsileri Türk düşmanlığı ile körükleyip, Mekke ve Medine'de de hiyânetlere sebep oldu.

Arap âlemini Osmanlılardan ayırıp, İngiltere'nin sömürgesi hâline soktu. Dünyaya Arap kahramanı olarak tanıtılıp, bağımsızlık dâvâsı adı altında Müslümanlara, meşru devlete karşı isyan tohumları ekti. Bugünkü arap aleminin ders kitaplarına bile giren Osmanlı düşmanlığının sebebi budur.

Kitap yazıp, konferanslar vererek kendini şeyh, diye tanıttı. Kuvvetli hitâbeti, cin fikri ve İslâm düşmanlarından aldığı bol yardımlarla pekçok kimseyi etrâfında topladı. Müslümanların îmânını bozucu fikirlerini yaydı.

Lavrens, Birinci Dünyâ Harbinden sonra Osmanlı Devleti yıkılınca, vazifesini tamamlamış olarak İngiltere'ye döndü. Orta Doğu'ya empoze ettiği fikirleri Arap milliyetçiliği ötesinde yayıldı. Arap âleminde, aynı din, dil, ülke ve ırka mensûb olmalarına rağmen birbirine düşman pekçok devlet kuruldu. İsrâil Devletinin kurulmasına fırsat verdirip, Arap âlemini birbirine düşman hâline getirdi. Bugün Ortadoğuda, barış huzur bir türlü sağlanamıyorsa; aynı bölgenin, aynı dinnin mensupları birbirini boğazlıyorsa bunun tek müsebbibi Lawrenc ve dolayısıyla İngilizilerdir.

1944'de Japonya'da vefât eden Abdürreşîd İbrâhîm 1910'da İstanbul'da basılan “Âlem-i islâm” kitabında bu gerçeği şöyle dile getiriyor. “Her zaman Müslümanların başına gelen felaketler, hangi perde ile örtülürse örtülsün, hep ingilizlerden gelmiştir. İngiliz siyasetinin temeli, islâmiyeti yok etmeye dayanır. Bu siyasetin sebebi, islâmiyetten korkmalarıdır. Müslümanları aldatmak için, satılmış vicdansızları kullanmaktadırlar. Bunları islâm âlimi, kahraman olarak tanıtırlar. Sözümüzün hülâsası, islâmiyetin en büyük düşmanı ingilizlerdir.”

GÖNÜL BAHÇESİ · 25 OCAK 2002 · KAYIT 11947

“Parçala imha et!”

Tarih boyunca Müslümanlar, başta Hristiyanlar olmak üzere her din mensubuna ne kadar açık, özü sözüne uygun, ikiyüzlülükten uzak mertçe davrandıysa, yine başta Hristiyanlar olmak üzere diğer din mensupları da tam tersine, her işlerinde kaypaklık gösterdiler, ikiyüzlülük yaptılar hiçbir zaman sözleri özlerine uygun olmadı.

Müslümanları parçalamak birbirine düşürmek için, hak hukuk dinlemeden ne gerekiyorsa yaptılar. Dün olduğu gibi bugün de bu ikiyüzlülük, arkadan vurma faaliyetleri aynen devam etmektedir.

Geçen hafta, değerli araştırmacı, emekli kütüphane müdürü Lütfi İkiz beyin lütfedip gönderdiği kısa anekdot, Batı'nın Müslümanları birbirine düşürüp kırdırma hareketinin aynen devam ettiğini açıkça göstermektedir:

“1997 Mart ayında Vatikan’da PİSAİ’ye ziyarete gitmiştik. Burası, haftada 26 saat Arapça dersi veren, Kur’an, Hadis, Tefsir, Fıkıh, Kelam dersleri okutulan bir enstitü. Öğrenciler beş sene okuyup doktor oluyorlar.

Rektör yardımcısı olan zat, bizi gezdiriyordu. Bir an koltuğunun altındaki dosyayı göstererek “ Beş senedir, Taliban üzerine çalışıyordum, artık şimdi ders veriyorum” demişti.

Benim Taliban’ı duymam daha bir sene olmuştu. Döndüğümde, Camiü’l Ezher’de okuduğu ve İngilizce ve Arapça gazete ve dergileri çok iyi takip ettiği için Mustafa Özcan’a “Talibanı ne zamandan beri tanıyorsun” diye sormuştum. O da, “Bir senedir” demişti. Tabii biz hayret etmiştik. Ama işte durum bu idi.”

Binlerce Talibanın ve liderlerinin sessiz sedasız ortadan kaybolmaları akıllarda soru işaretleri meydana getiriyordu. Demek ki Rolünü oynayan sahneden çekiliyor. Bundan da anlaşılıyor ki, Müslüman ülkelerde meydana gelen olaylar, kendiliğinden çıkmış tesadüfi olaylar değildir. Bir yerlerde tezgahlanıp sahneye konan oyunlardır.

Zaten, Hristiyan aleminin akıl hocaları İngilizlerin, bütün İslâm ülkelerinde takip ettikleri siyasetin temeli ve aslı şu üç prensibe dayanır: “Parçala, hâkim ol ve

dinlerini imha et.”

Bu siyasetin icap ettirdiği hiç bir şeyi yapmaktan çekinmemişlerdir. Mesela, İngilizlerin Hindistan’da da ilk işleri, kendilerine hizmet edecek kimseler bulmak oldu. Bu kimseleri kullanmak sureti ile fitne ateşini yavaş yavaş yaktılar. Bunun için, Müslümanların hakimiyetinde yaşayan hinduları kullandılar.

Müslümanların adâleti altında yaşayan hindulara, Hindistanın gerçek sâhiplerinin hindular olduğunu, Müslümanların hindu tanrılarını kurban ettiğini, buna mâni olmak lâzım geldiğini telkin ettiler. Hinduları kendi saflarına geçirdiler. Onlardan paralı askerler istihdâm ettiler. Böylece, hindu cehâleti ile İngiliz İslâm düşmanlığı ve para hırsı da birleştirilmiş oluyordu. Müslümanlar içeresinden de zayıf inançlı kimseleri satın aldılar.

Bu kıskırtmalarından dolayı, Hindistan’da hiç bir sene geçmemiştir ki, inek kurban etmek sebebi ile kanlı olaylar ve yüzlerce, binlerce Müslümanın öldüğü fitneler meydana gelmiş olmasın. Bu fitneyi körüklemek için, Müslümanlar arasında bir taraftan inek kesmenin yedi tane koyun kesmekten daha eftal olduğunu yaydılar. Diğer taraftan da, hindular arasına, inek tanrılarını ölümden kurtarmanın çok sevap olduğunu yaydılar.

Bu fitneleri Hindistandan çekildikten sonra da devam etti. Buna misâl olarak başbakan Musaddık zamânında, Îrânda yayınlanan “İttilâ’ât” mecmûasındaki bir hâdiseyi zikrederim:

“Bir kurban bayramı günü, sarıklı, sakallı, cübbeli iki müslimân, kurban etmek için bir inek alırlar. Hindu mahallesinden geçerlerken, bir hindu önlerine çıkarak, ineği ne yapacaklarını sorar. Kurban edeceklerini söylerler. Hindu, “Ey ahâlî! Yetişin tanrımızı kurban edecekler” diye bağırır.

Müslümanlar da, “Ey Müslümânlar, yetişin kurbanımızı elimizden alıyorlar” diye feryâd eder. Hindularla Müslümanlar toplanırlar. Sopalarla, bıçaklarla birbirlerine saldırırlar. Yüzlerce Müslüman katledilir. Olaylar devam ederken ineği hindu mahallesinden geçiren sakallı cübbeli iki kişinin, İngiliz sefâretine girdikleri görülür.”

1858 senesinde başlayan Müslüman hindu çatışmasını çıkartan İngilizlerdi. Hinduları Müslümânların üzerine saldırtılar sonra da oturup neş’e ile seyrettiler. Yine, 1990 senesinde de, sırpı Bosnada Müslümanlar üzerine saldırtıp sokaklarda Müslüman çocukların, kızların, kanları akarken, İngilizler neşe ile, kahkaha ile seyrettiler.

Hristiyan aleminin son zamanlardaki diyalog, hoşgörü çığırkanlıkları da bir aldatmacadan ibarettir; yeni saldırıların, tertiplerin habercisidir.

GÖNÜL BAHÇESİ · 26 OCAK 2002 · KAYIT 11948

Bir asırlık yıkma plânı

Dün, Hristiyan aleminin Müslümanlarla diğer din mensuplarını nasıl birbirine düşürüp kırdırdığını yaşamış bazı olaylarla anlatmaya çalışmıştım. Bugün de, Müslümanları nasıl kendi aralarında birbirine düşürüp, parçaladıklarına değinmek istiyorum.

Müslümanları birbirine düşürmek için takip ettikleri yol, Ehli sünnet dışı ekoller yetiştirmektir. Bunların başında, 1737’de kurdukları “Vehhabilik” ve 1879 da kurulan “Kâdiyânîlik” gelir. Bu bölme, parçalama işini nasıl yaptıklarını isterseniz kendi ağızlarından dinleyelim: İngiliz câsûsu Hempher hatıratında marifetlerini bakınız nasıl anlatıyor:

Sömürgeler Bakanlığına yeni emirleri almak için gittiğimde sekreter bana, “sana çok önemli iki devlet sırrı söyleyeceğim. İlerde, bu iki sırdan çok istifâden olacaktır. Bu iki sırrı, kendilerine tam itimat edilen, birkaç kişiden başka kimse bilmez” dedi.

Elimden tutarak bir odaya götürdü. Yuvarlak bir masanın etrafında bazı kimseler oturuyordu. Onların birincisi, Osmanlı padişahının kıyafetinde idi. Türkçe ve İngilizce biliyordu. İkincisi, İstanbul’daki Şeyhul-islâmın kıyafetinde idi. Bu şekilde değişik dini kurumları temsil eden kimseler vardı. Bu adamların her birisinin yanında, onların söylediklerini yazmak için, birer kâtib bulunuyordu. Bu kâtipler aynı zamanda, bu adamlara, casusların İstanbul’daki onların asılları olan kişiler hakkında topladıkları bilgileri bildiriyorlardı.

Sekreter, “Bunlar oralardaki asıllarını temsil ederler. Onların ne düşündüklerini anlamak için, asılları gibi yetiştirdik. Biz İstanbul’la alâkalı elimize geçen bilgileri, bunlara bildiriyoruz. Bunlar da, kendilerini oradakilerin yerinde kabûl eder. Biz onlara soruyoruz, onlar da sorulanları cevaplandırıyorlar.

Ben dedim ki, “Şeyh-ul-islâmın da nasıl düşündüğünü biliyorum. Çünkü, benim İstanbul’daki hocam Ahmed efendi, Şeyh-ul-islâmı bana iyice anlatmıştı.” Sekreter, “O zaman buyur, onun da numunesi ile görüşebilirsin” dedi.

Şeyh-ul-islâmın benzerinin yanına yaklaştım ve ona dedim ki: “Halifiye itâ’at etmek farz mıdır?” “Evet” dedi. “Delilin nedir?” diye sordum. “Cenâb-ı Allahın bu âyetini duymadın mı? “Allaha, Onun Peygamberine ve sizden olan ülül emre itâ’at ediniz” Bunları hocam Ahmed efendiye de, dahâ önce sormuş ve aynı cevapları almıştım.

Sonra, sekretere sordum: “Bu benzer kimseleri hazırlamanın hikmeti nedir?” Bana, “Biz bu üsûl ile onların düşüncelerini öğreniyoruz. Siyâsî ve dinî mevzû’larda, onlar ile mücâdele etmemize yardımcı tedbîrler bulmağa çalışıyoruz. Zarar verilecek, yıkılacak şey ne kadar iyi bilinirse o kadar iyi netice alınır. Müslümanların, dinlerinin ve mezheplerinin hak olduğuna dâir getirecekleri delilleri bilersen, onların delillerini çürütebilecek karşı deliller hazırlaman mümkün olur ve o karşı delillerle onların inançlarını sarsabilirsin” dedi.

Sonra, adı geçen temsili kimselerin askerlik, mâliye, Eğitim ve dini sahalarla alâkalı aralarında geçen mütâla ve plânların neticelerini ihtivâ eden, bin sayfalık bir kitap verdi. Üç haftalık tatilim içinde, baştan sona kadar dikkat ile mütâla ettim.

Kitâb, çok hayret edilecek cinstendi. Zira, ihtivâ ettiği mühim cevaplar ve ince mütâlaları gerçeği gibiydi. Kanaatimce, temsili kimselerin cevapları da, asılları ile cevaplarına yüzde yetmişden fazla mutâbık idi.

Bu kitâbı okuduktan sonra, Osmanlı İmparatorluğunun bir asırdan daha az bir zaman içinde yıkılması plânlarının hazırlandığını yakînen anladım. Sekreter bana, “Buna benzer diğer odalarda, şu anda sömürdüğümüz veya sömürmeyi plânladığımız devletler için de, böyle masalar vardır.” dedi.

Sekretere, “Bu kadar titiz ve muktedir adamları nereden buluyorsunuz?” dedim. “Bütün dünya ülkelerindeki ajanlarımız, devamlı bize bilgi veriyorlar. Gördüğün bu temsili kimseler işlerinde uzmandırlar. Tabîidir ki, sen falanca adamın bildiği bütün özel bilgilerle donatılırsan, onun gibi düşünebilir ve onun verdiği hükümleri verebilirsin. Zira, artık sen, onun numunesi durumundasın” diye cevap verdi. Sekreterin verdiği ikinci önemli devlet sırrını da başka bir zamanda ele alalım.

2002 YILLIK KÜLLİYATI

02

Şubat

8 yazı · Gönül Bahçesi: 8

GÖNÜL BAHÇESİ · 1 ŞUBAT 2002 · KAYIT 11949

İhlas Vakfı ve hizmetleri

Yetişkin çocukları bulunanların ortak bir derdi var. Söz birliği etmişcesine hepsi şunu söylüyorlar: Gençlerimiz bizim gibi değil, kimisi Avrupa, kimisi Amerika hayranı; düşünceleri yaşayışları tamamen farklı ve bize yabancı. Geleceğimizden; vatanımıza sahip çıkıp çıkmayacaklarından endişeliyiz.

Endişelerine hak vermemek mümkün değil. Fakat, “Siz bu gençlik için ne yaptınız?” diye sorduğunuzda, maalesef tatmin edici, inandırıcı bir cevap veremiyorlar.

Vatana nasıl sahip çıkılır? Vatana sahip çıkmak önce gençlere sahip çıkmakla başlar. Bu da, vatanını, milletini, devletini seven gençler yetiştirmekle olur. Eğer gençlere sahip çıkılmaz, örf - adetlerimize, ananelerimize, milli kültürümüze uygun yetiştirilmezse, boşluk meydana gelir. Meydana gelen bu boşluğu da işte birileri böyle doldurur... Hiçbir kap boş kalmaz.

Gençlerimize sahip çıkmanın en verimli devresi de fırtınaların estiği üniversite çağıdır. Bu dönemi kazasız belasız atlatan genç, hayata atılmış, artık yolunu çizmiş olur. Çeşitli zararlı akımlara karşı kendi koruma şuuruna varar.

Devletimiz bu maksatla, yurtlar açarak gençliğe sahip çıkmakta. Ancak, devletin de imkanları sınırlı olduğu için, bütün üniversite ve yüksek okul öğrencilerine yatma, yeme- içme imkanı sunamamaktadır.

Bu açığı kapatmak için birçok vakıf, halktan sağladıkları yardımlarla, Devlete destek olarak özel yurtlar açmıştır. İmkanları nispetinde gençleri, buralarda barındırıp, vatanımıza, devletimize faydalı halde yetiştirmeleri için gayret etmektedir.

İşte, bu vakıflardan biri de İhlas vakfıdır. İhlas Vakfı Genel Müdürü Sayın Orhan Özen’den Vakfın hizmetlerini anlatan isteyen bir yazı aldım. Değerli hayır sever okuyucularımın takdirine sunuyorum:

İhlas Vakfı, Anadolu’dan ve Türk Dünyası’ndan gelen yüzlerce fakir öğrenciye her türlü yardımı yapmaktadır. Azerbeycan, Türkmenistan, Çeçenistan, Özbekistan, Kazakistan, Kırgızistan, Kırım, Doğu Türkistan ve diğer Türk

topluluklarından gelen öğrencilere Türkiye'nin büyük şehirlerinde açtığı 30 öğrenci yurdunda her türlü maddi ve manevi yardımı yapmaktadır. Yurtlarda 3 öğün yemek çıkmakta, Vakıf öğrencilere sevgi ve şefkat kucağını açmaktadır.

İhlas Vakfı öğrenci yurtlarının bir yıllık et ihtiyacı hayırsever insanların verdikleri Kurban Vekaletleri ile karşılanmaktadır. Vakfa verilen kurban vekaletleri ile hayırseverler adına satın alınan bu kurbanlıklar dinimize uygun bir şekilde kesilerek soğuk hava depolarında muhafaza edilmektedir. Bir yıl boyunca da bu etler yurtların et ihtiyacında kullanılmaktadır.

Yıllardan beri, ülkemizin ve Türk Dünyası'nını yüzlerce gencine öğrenci yurtlarında bir aile ortamı sıcaklığında sevgi ve şefkatle muamele eden İhlas Vakfına Kurban Vekaletlerini vererek yardım ediniz, destek veriniz. Hayra vesile olan hayır yapmış demektir. 70 yıllık komünizm zulmünden kurtularak ülkemize gelen misafir öğrencilere iyi bir ev sahipliği yapan İhlas Vakfı, ülkemizin yüz akıdır.

Eğitime ve Devletimize verdiği hizmet ve destek ile en iyi şekilde kamu hizmeti yapmaktadır. Böyle hayır kurumlarını ve ilim yuvalarını bütün hayırseverlerin her türlü imkan ile desteklemesi ve yardım etmesi, milli ve dini bir vazifedir.

Dünya tarihinde Vakıf medeniyetini kuran dedelerimizin torunu olarak, Vakıfları ve hayır kurumlarını destekleyelim. Bilgili, kültürlü öğrencilerin yetişmesinde Kurban Vekaleti vererek bizim de katkımız olsun. Bütün okuyucularımı İhlas Vakfı'na Kurban Vekaleti vermeğe, İhlas Vakfı'nın hizmetlerine iştirak etmeğe davet ediyorum.

Kurban Vekaleti vermek isteyen hayırsever okuyucularım, kendilerine en yakın Vakıf Öğrenci Yurduna veya Türkiye Gazetesi bürosuna giderek veya telefon ederek, Kurban Vekaleti verebilirler. İhlas Vakfı'nın İstanbul'daki Merkezinin telefonu: 0 212 513 99 00 (10 Hat), faksı ise 0 212 513 68 57'dir.

İsteyen okuyucu, İhlas Vakfı'nın Vakıflar Bankası Nuruosmaniye Şubesindeki 2007042 nolu hesabına Kurban Bedelini yatırarak telefonla da vekalet verebilir. (Kurban Bedelleri: Küçük boy 100 milyon, Orta boy 125 milyon, Büyük boy 150 milyon lira olarak tesbit edilmiştir.)

GÖNÜL BAHÇESİ · 2 ŞUBAT 2002 · KAYIT 11950

Bağdat’a bedava seyahat

Başlığı okuyunca, bir sehayat firmasının reklamını yapacağım düşüncesine kapılmayın. Bu sözler, meşhur seyyahımız Evliya Çelebi’nin sözleridir. Çünkü, seyahatnamesinde, Belgrad’dan Bağdat’a gitmek üzere yola çıkan fakir bir kimsenin, yeme-içme dahil beş kuruş harcamadan, huzur içinde yolculuk yapabildiğini yazmaktadır.

Peki bu nasıl oluyor, insanları bu kadar fedakarlığa sevkeden nedir? İşte bunun sırrı Peygamber efendimiz şu mübarek sözünde: “Bir kimse ölünce ameli kesilir, amel defteri kapanır. Yalnız şu üç kimsenin amel defteri kapanmaz: Sadaka-i câriyesi, ilmi bir eseri, kendisine arkasından duâ eden hayırlı bir evladı olan!”

Resulullahın, birer “sadaka-i câriye” olan, yani devamlı sevap getiren vakıf sahiplerinin amel defterlerinin kapanmayıp, daima sevap yazılacağını, hayır sahibi müslümanların mezarlarında kemikleri çürümüş olsa bile, vakıflarından istifade edildiği müddetçe bu sevaptan hissedar olacaklarını haber vermesi üzerine; Osmanlı zenginleri, fakirlerin karınlarını doyuracakları aşhaneler, talebelerin barınacakları yurtlar, medreseler, hatta yolcuların istirahat edebilecekleri kervansaraylar inşa ettirerek, bunları millet hayrına vakfetmişlerdir.

Vakıflar en büyük gelişmeyi Osmanlılar zamanında gösterdi. “İnsanların en hayırlısı, insanlara faydalı olandır” hadis-i şerifini rehber edinen Osmanlılar, her sahada olduğu gibi, bu sahada da muazzam eserler bıraktılar. Vakıf eserleri ülkeyi bir baştan bir başa bir ağ gibi ördü.

Bu vakıflar, fakir tabakanın imdadına yetişmiş, maddî imkanları zayıf olanların, bu vakıflardan ihtiyaçlarını bedavadan temin etmeleri sebebiyle, cemiyette sınıflaşma ve dolayısıyla sınıf mücadelesi meydana gelmemiş; aksine zenginden fakire merhamet, fakirden zengine de hürmet hissi kuvvetlenmiştir. Bu da huzurlu bir toplumun oluşmasına sebep olmuştur.

Osmanlılar zamanında isteyen istediği yere seyahat edebiliyor, istediği kadar kalıyordu. İşte gerçek seyahat hürriyeti budur. Seyahat hürriyeti olup, adamın

cebinde gezecek parası yoksa, bu nasıl seyahat etsin. Parası olan gezecek, olmayan gezemeyecek. Buna gerçek seyahat hürriyeti denebilir mi?

Evliya Çelebi, Osmanlılar zamanındaki bu vakıflardan bahsederken, yolcuların dağ başında misafir olup, bedavadan yiyip içtikten sonra, sabah kalkıp yine yollarına devam ettikleri şöyle anlatır:

Bu vakıf kervansarayların kapıları akşama kadar açık durur, ortalık karardıktan sonra kapılar kapanır, vakıf sahibinin vazifelendirdiği kapıcılar, kapının arkasında yatarlardı. Gece bir yolcu geldiğinde, kapıları açıp kim olduğuna bakılamadan yolcuyu içeri alırlar; vakıftan, hayvan sahibinin hayvanına yem, kendilerine de yemek çıkarırlardı. Fakat gece içeri gireni bir daha dışarı bırakmazlardı.

Sabah olduğu zaman dualarla kapılar açılır, yolcular hazırlanırdı. Bu sırada kervansarayın misafirleri arasında dolaşan bir görevli bağırdı: “Ey Ümmet-i Muhammed! Maldan, candan, elbiseden eksiği olanlar var mı? “ Bu soruya, kervansarayda misafir olan yolcular; “Hiçbir eksiğimiz yoktur. Her şeyimiz tamamdır. Allah vakıf sahibinin hayrını kabul etsin. Hayatta ise kendisine selamet, vefat etmişse rahmet eylesin” derler, kapılar açılır görevliler, “Öyleyse, Allah, giden ümmet-i Muhammed’e selametler, kalanlara ise rahatlıklar versin “ derlerdi.

Daha sonra kapıdan yolcuları uğurlayan kervansaray bekçileri, “Ey din kardeşlerimiz! Yolunuzda durmayın, sizi namazınızdan alıkoyanlarla arkadaşlık etmeyin! Her yüzünüze gülteni dost sanıp da, ibadetinizden kalmayın! Haydin Hak yardımcınız olsun, güle güle uğurla gidin” derlerdi.

Evet, “Güneşin girmediği yere doktor girer” diye bir atasözümüz vardır. Bunu, “Gerçek adaletin, merhametin girmediği yere zulüm girer” şeklinde ifade edebiliriz. İşte Osmanlı bu rahatlıkla, bu adaletle altı asır ayakta kalabildi. Nerede adalet ve merhamet varsa orada huzur da var demektir.

GÖNÜL BAHÇESİ · 8 ŞUBAT 2002 · KAYIT 11951

Misyonerlerin sinsi oyunları

Bütün İslam ülkelerinde olduğu gibi, ülkemizde de “misyonerlik” faaliyetleri son zamanlarda yoğun bir şekilde sürmektedir. Büyük şehirlerimizde apartman

dairelerini “gizli klise” lere dönüştürme planları işin vehametini göstermektedir. Çok şükür ki, Devletimiz, bu gayri meşru “gizli klise” faaliyetine el koydu, yakın takibe aldı Bu faaliyet esnasında, memleketimizde ve diğer Müslüman ülkelerde her türlü melanet işlenmekte; cahil insanları tuzaklarına düşürebilmek için akıl almaz vaatlerde bulunmaktadırlar. Türk devletlerinde, Komünizm zulmü sebebiyle İslamiyetten uzaklaştırılmış sadece “Müslüman” olduğunu bilen, dinle ilgili hiçbir şey bilmeyen, geçim sıkıntısı ile kıvranan binlerce insan 40- 50 dolar maaşla Hristiyan yapılmaktadır.

Tarih boyunca doğru şeyler kendiliğinden, meşru bir şekilde,bozuk inançlar ise gizlilik içinde çeşitli örgütler tarafından cahil, çaresiz insanlar aldatılarak, istismar edilerek yayılmıştır.

Müslümanlar hiçbir zaman, hiçbir kimseyi, hiçbir milleti dolaylı veya doğrudan Müslüman olmaya zorlamamışlardır. İslamiyeti anlatmışlar, kendileri de İslamiyeti yaşayarak örnek olmuşlar, insanları inançlarında serbest bırakmışlardır. Çünkü, dinimizde zorlama, aldatma yoktur.

Hristiyanlar ise tam tersine, önce savaşıla, zorla, zulüm ile; sonra, hile ile sinsice bozuk inançlarını yaymaya çalışmışlardır. Bu sebeple Haçlı Seferleri tertip edildi. Asırlarca süren kanlı savaşlar oldu. Bu savaşlarda Hristiyanlar, gayelerine erişemedikleri gibi Müslümanların ilerlemesine de mâni olamadılar.

Kaba kuvvetle bir yere varamayacaklarını anlayan Batı, bu yolla Hristiyanlaştıramayacağını anlayınca takdik değiştirdi. Papa ve Hristiyan hükümdârlar bu işi barış yoluyla ve tatlılıkla, aldatarak, kandırarak sinsice yapmağa karar verdiler. İşte, bugünkü Hristiyan misyonerliğinin kökü bu düşünceden kaynaklanıyor.

Misyonerler gayelerine erişmek için her türlü vasıtayı mubah gören bir zihniyete sâhiptirler. Bu yüzden, Afrika ve Asya milletlerini yıllar boyunca sömüren müstemlekecilerin ve emperyalistlerin en büyük yardımcıları Hristiyan papazları olmuştur. Yerli halkı kendi dinlerine sokabilmek için, kanlı ve vahşi müstevli ordularından meded ummuşlar ve bu uğurda en gayri insânî usullere başvurmadan çekinmemişlerdir.

Misyonerler, girdikleri memlekette sadece kendi dinlerini yaymakla meşgul olmadılar. Çünkü biliyorlar ki, mahallî kültürleri yıkmadıkça, hiçbir yerli, Hristiyanlığı kabul etmez. Onun için misyonerler evvelâ oradaki milleti meydana getiren maddî ve manevî kıymetler manzumesini soysuzlaştırmakla işe başlarlar.

Tahrip ettikleri millî duyguların enkazı üzerine kendi inançlarının binasını yükselteceklerini düşündüler. Ellerinde bütün imkânlarını bu yolda kullandılar. Ayrıca, milletleri sömürerek, politik ve ticârî hayatlarına hâkim olma yoluna girdiler.

İngiliz misyonerlerinden birisine ihtiyar bir Afrikalının verdiği şu cevap bu durumu çok açık ifâde etmektedir: “Siz buraya geldiğinizde bizim toprağımız vardı. Şimdi sizin toprağınız, bizim de “Kutsal kitab”ımız var!”

Maalesef yıllardır yapılan zehirli propagandalar, vaadler sebebiyle Afrika’da, son zamanlarda da Türk devletlerinde Hıristiyanlık hızla yayılmaktadır. İslamiyet için canını bile vermekten çekinmeyen şehidlerin, âlimlerin, evliyaların çocukları artık boyunlarında –bazıları süs için de olsa haç taşımaktadırlar.

Bizim çocuklarımız, halkımız böyle olmaz demeyelim; onların babalarının, çocuklarının bu hale düşecekleri hiç akıllarına gelir mi idi? Gün bugündür; geç kalmadan gereken tedbirleri hemen almak zorundayız. Bunun için, dinimi iyice öğrenmek, yaşamak ve gençlerimize onların anlayacağı lisan ile öğretmek mecburiyetindeyiz. Hiçbir kap boş kalmaz. Biz doldurmazsak birileri muhakkak doldurur!

GÖNÜL BAHÇESİ · 9 ŞUBAT 2002 · KAYIT 11952

Osmanlının yıkılışı ve misyonerler

İslâm memleketlerinde faaliyet gösteren misyonerler, Hıristiyanlağı yaymanın yanında, halkı bölücü ve yıkıcı kamplara ayırıp nihai hedef olarak devleti yıkmaya çalışmışlardır. Osmanlının yıkılmasında Misyonerlerin büyük rolü olmuştur. Osmanlının yıkılışında misyonerlerin etkisini iki noktada toplamak mümkündür:

1) Misyonerler, çeşitli bölgelerinde yaşayan Ermeni, Rum, Bulgar vs. gibi Hıristiyan unsurların çocuklarını, açtıkları mekteplerde okutmuşlar ve onlara kendi milliyetçiliklerini aşılayarak, Osmanlı Devletine karşı isyana hazırlamışlardır.

Bir taraftan memleket içindeki çeşitli unsurların arasına tefrika ve nifak tohumları ekerken; öte yandan Avrupa ve Amerika kamuoyunu, Türkiye’nin

aleyhine kışkırtıyor; kendi tahrikleriyle kopan isyanların bastırılmasını, “Türkler Hristiyan ahâliyi kesiyor!” şeklinde propaganda yaparak, Batı âlemini aleyhimize karar almak üzere harekete getirmeye çalıştılar. Örneğin Bulgarların isyanına en fazla hizmet eden müessese, İstanbul’da Protestan misyonerleri tarafından işletilen Robert Kollej’dir.

Müslüman Rumeli’nin elimizden çıkmasına ve oradaki milyonlarca Müslümanın barbarca katledilmesine, geride kalanlarına ise, zulüm edilmesine, Bulgar yapılmak için zorlanmalarına, hep misyonerlerin ettikleri zehirli nifak tohumları sebep olmuştur.

Osmanlı Devletine bağlı Arap ülkelerinde yaşayan Hristiyan Arap azınlıklara da, Beyrut’taki Katolik-Fransız ve Protestan-Amerikan üniversitelerindeki misyonerler, Arap milliyetçiliği aşilayarak, Arap halkı arasında da ayrılma ve parçalanma temâyüllerini körüklemişlerdi. Yemen’de 1905’te ve daha sonra çıkan isyan hareketlerinde önemli bir rol oynamışlardı.

2) Misyonerler ilk hamlede Müslüman Türkleri doğrudan doğruya Hristiyan yapamıyacaklarını bildiklerinden, onların genç nesillerini dinsiz olarak yetiştirmek, bu durumdan doğan manevi buhrana çâre olarak Hristiyanlığı takdim etmek istiyorlardı. Misyonerlerin bu siyasetini şu tâbirle açıklamak yerinde olur: “Ağaç, sapı kendi dallarından yapılan bir baltayla kesilir.” Onların nazarında ideal Türk münevverî, Tevfik Fikret’in oğlu Halûk’tur. Bilindiği üzere, babasının fikirleriyle yetişen ve tahsilini bir misyoner mektebinde yapan Halûk, dinini ve tâbiyetini değıştirerek bir Protestan papazı olmu, Amerika’ya yerleşerek milletini ve vatanını inkâr etmiştir.

Misyonerler dinlerini yaymak için ilmî ve nazari yollardan faydalanmazlar. Zira ilim ve akıl vâsıtasıyla Hristiyanlığın Müslümanlığa üstün olduğunu ispat etmeye imkân ve ihtimal olmadığını bilirler. Çünkü, Hristiyanın okumuşu Müslüman; Müslümanın okumamış, din cahili Hristiyan olur. Bu yüzdendir ki, dolambaçlı ve sinsi yollara baş vururlar. Dün de bugün de yaptıkları budur.

Zamanımızda eski sömürgecilik usulleri târihe karıştığından bunun yerine daha sinsi ve gizli bir sömürgecilik ikâme edilmektedir. Batı âlemi, Asya ve Afrika devletlerini eskisi gibi silah zoruyla ele geçirememektedir. Ancak, kültür, iktisat, ticâret sahalarında bu milletleri kendi hizmetinde kullanmağa devam etmektedir.

Bu yeni sömürgecilikte misyonerler ve onların açtıkları okullar önemli rol oynamıştır. Bu okullarda zehirlenerek yetişen ve bulundukları memleketlerde

idari mevkilere geçen kimseler, sinsî sömürücülerin emellerine âlet olmaktadırlar.

Öyle ki, misyoner mekteplerinde yetişip, sonra da mühim mevkilere gelen bu tür devlet adamları, kendi öz milletlerine, müstemlekeçilerden daha fazla zarar yapmaktadırlar. Onlar kendi vatanlarını bir “autocolonie” olarak idâre etmekte, içinden çıktıkları milleti ezip soymaktadırlar. Afganistan, Pakistan, Bangaldeş gibi devletlerin bağımsız olduktan sonra başlarına geçenlerin çoğu bu tip insanlardı.

Misyonerlerin sinsî oyunlarına gelmemek için; milli, manevi değerlerimize sahip çıkmak vatanımızın, milletimizin selameti için hepimizin önemli bir vatandaşlık vazifesi olduğunu unutmayalım!

GÖNÜL BAHÇESİ · 15 ŞUBAT 2002 · KAYIT 11953

Çare dengeyi sağlamakta

Gençlerimizin problemleri medyanın gündeminden hemen hemen hiç düşmüyor. Bu gidişle de hiç düşseceğe benzemiyor. Bazan hafif bir sesle bazan da gürültülü bir şekilde gündemde yerini alıyor. Eğer problemlî genç sıradan biri değil de, etkili çevrelerden ise günlerce sıcaklığını muhafaza ediyor. Yahudi asıllı Lara'nın ölümünde olduğu gibi. Bu durum medyanın hangi çevrelerin problemlerini gündeme taşıdığını göstermesi bakımından da üzerinde durulması gereken önemli bir gösterge.

Hangi kesimden olursa olsun problemler, içinde bulunduğumuz toplumun sıkıntılarıdır. Dolayısıyla hepimizi ilgilendirmektedir. Oturup hep birlikte çözüm üretmek zorundayız.

Devlet, millet herkes gençliğin geleceğinden endişeli; bunun için de her kesim kendine göre birşeyler yapmakta. Fakat yapılanlar çok yüzeysel; asla dönük çalışma yok denecek kadar az.

Çalışmaların asla dönük olabilmesi için insan merkezli olması lazımdır. Bunun için de insanı iyi tanımamız gerekir. İnsanı çeşitli bedeni ihtiyaçları olan hayvanlar gibi görüp; ihtiyaçları giderildiğinde mesele hallolur düşüncesiyle yola çıkarsak, problemleri azaltacağımıza aksine daha da çoğaltmış oluruz.

Çünkü insanda hayvandan farklı olarak, hatta insanı insan yapan bir de ruh vardır. Bedenin bazı zaruri gıdalara ihyacı olduğu gibi, ruhun da bazı zaruri gıdalara ihtiyacı vardır. Zamanımızda gözardı edilen, unutulmuş budur.

İnsan maddi ve manevi gıda ile ayakta kalabilir. Bu gıda eşit olarak sağlanmalıdır. Denge bozulursa sıkıntı, problem başlar. Çünkü, nasıl ki, vücut için yeterli gıda alınmadığında, beden hasta olup yatağa düşüyorsa, ruhun gıdası da yeterli olmadığında ruhun dengesi bozuluyor, insanlık vasıflarından uzaklaşıyor.

İnsanlık vasıflarından uzaklaşmış insandan artık herşey beklenir. Satanist de olur, ateist de. İntihar etmek, arkadaşını öldürüp kanını içmek gibi her türlü çılgınlıklar, vahşetler onun için sıradan olaylardır.

Bunların toplumla, insanla bir bağlantıları ve beklentileri kalmamıştır artık. Zaten kendileri de bunu açıkça itiraf ediyorlar. “Bizim çok büyük bir kısmımız ateist. Satanizme inananlar da var. Bu toplumdan bir şey olmayacağını anlıyor ve beklentilerimizi öldürüyoruz. Kimimiz de kendini.”

İnsan yaratılış olarak, acizdir, ihtiyaç sahibidir. Bu hali ölene kadar devam eder. İnsanda bu da bir dengedir. Eğer ihtiyacı temin edilirse, her ihtiyaç yeni bir ihtiyaç doğuracağından bunun sonu gelmez. Bu da insanın ruhi dengesini bozar. Zamanımızda yapılan en büyük yanlışlıklardan biri de budur. Zor şartlarda yetişen ana-baba, aman evladımız bizim gibi sıkıntı çekmesin diye her istediğini temin ediyor. Sonunda ruhi bunalıma giriyor genç. Daha bunalımın sonuna gelmemiş bir gencin itirafı bu gerçeği yansıtıyor:

“Bizim sorunumuz her şeyi vıcık vıcık etmemiz. Sorunumuz sistem. Her şeyi tüketmemize izin veriliyor. Ve biz bunu çok hızlı tüketiyoruz. Tüketecek bir şey kalmadığında da kendimizi tüketiyoruz. Gençler değil, insanlık intihar ediyor. Herkes sistemi sorguluyor. Ben de sistemi sorguladım. Ama bu sistemden kaçsam, yani intihar etsem sistemin çok mu umurunda olacak?”

Gençliğe dengesini sağlayacak oradanda ruhi destek verilmedikçe, manevi yönden güçlendirilmedikçe yapılan bütün çalışmalar havada kalmaya mahkumdur. Bu da ancak, bizi millet olarak asırlardır ayakta tutan dinimizi öğretmek, İslam ahlakını genç beyinlere yerleştirmekle sağlanabilir. Nasıl ki, bir uçağın uçabilmesi için iki kanada ihtiyacı varsa, insanın da hayatta kalabilmesi için maddi ve manevi olmak üzere iki kanada ihtiyacı vardır. Tek kanatla hayatta kalması için zorlamak, zaman kaybindan ve sıkıntıların daha da artmasından

başka bir işe yaramaz. Bütün mesele dengede; bu sağlanmadıkça ne gençlerimiz ne de toplumumuz huzur bulur.

GÖNÜL BAHÇESİ · 16 ŞUBAT 2002 · KAYIT 11954

Teknoloji canavarlaşırsa

Teknolojik buluşlar, iki yüzü keskin kılıç gibidir. En çarpıcı örnek atom bombası, nükleer enerji. Faydalı şekilde kullanılmadığında binlerce, milyonlarca insanı, canlıyı bir anda yok etmektedir. Geçmişte bunların acı örneklerini gördük.

Zamanımızın teknolojik harikası olan internet için de durum aynı. Her iki yüzü de keskin. Denebilir ki, atom bombasından daha tehlikeli. Ne yazık ki, bu tehlikeden haberimiz yok. İnternet nedir, ne değildir, nasıl istifade edilir, faydası zararı nedir, bilmiyoruz. Alt yapısını hazırlamadan internet denizine açıldık. Yüzme bilen az bir kesim bundan istifade edebilmekte, geri kalanların büyük bir kısmı bu açık denizde boğulmuş, bir kısmı da boğulmak üzere.

Geçenlerde intihar eden Lara'nın babası bu acı gerçeği şöyle dile getirmekte.” “Arkadaşlarını seçerken biraz daha devrede olmalıydık. Baskıcı diyorlar ya keşke baskıcı olsaydık. İnternet çok büyük bir buluş kabul ediyorum ama bu kadar denetimsiz ve kontrolsüz kullanıldığında evin içine akan bir lağım haline dönüşebiliyor. Biz bu konuda hiç denetim yapmadık maalesef. Dünya tüm çıplaklığıyla çocukların karşısına çıkıyor. O yaştaki çocukları çok kötü etkiliyor. Arkadaş ve internet konusunda biraz daha dikkatli olmalıydık.”

Acılı anne de üzüntüsünü şöyle ifade ediyor: “İnternetin sansürsüzlüğü, kişilik arayışında olanları farklı noktalara kaydırabiliyor. Ama bilgisayar kullanmak, internet kullanmak anlamına gelmiyor. Aileler bunun ayrımını yapsın.”

Yapılan bir araştırmaya göre, İnternet gezgincilerinin % 30'u erotizmpornografi sitelerini ziyaret ederken, eğitim amaçlı sitelere girenlerin oranı ise sadece yüzde 4.

İnternette önemli bir yer işgal eden erotizm-pornografi siteleri, her türlü sapıklığa, sömürü ve istismara açık; cinsel şiddet, taciz, ensest ilişkiler, çocuk pornosu, teşhircilik ve satanizm gibi sapık birçok olumsuz unsuru sergilemektedir. Bunlar, gençlerin maneviyatını yok etmekte, kimlik bunalımına sürüklemektedir.

Kendi dininden, kültüründen habersiz genç, arayış içine girerek, Batı'nın toplumumuzun örf adetine aykırı akımlarına özenerek, içine düştüğü boşluğu doldurmaya çalışmaktadır.

Bu gün içinde bulunduğumuz toplumun, özellikle de gençlerin en büyük problemi kimlik kargaşasıdır. İletişim araçlarının yaygınlaşması ve çeşitlenmesi, maddi ve manevi değerler bütünü olan kültürün bir meta haline getirilmesi en çok genç kuşakları etkilemektedir.

Manevi değerlerimiz, iletişim vasıtasıyla değersiz görülerek dışlanmakta, baskı altına alınmakta, bunun neticesinde onların; huzursuz, sıkıntılı ve mutsuz olmalarına, ait olduğu toplum tarafından da kabul edilmeyen davranışlar içine girmelerine sebep olmaktadır.

Halbuki, bilim ve teknoloji, toplumun huzurunu ve genel ahlâkı koruyarak, insanın ve toplumun maddi ve manevi yönden gelişmesini sağlayacak şekilde kullanılırsa bir şey ifade eder. Bu yapılmazsa rahat etmek için ortaya atılan buluşlar, toplumların huzursuzluk kaynağı haline gelir.

Her yeni buluş, ona kim hâkim ise, ona hizmet eder. İyi insanların elinde ise, çok kıymetli işlere vesile olur. Kötü insanların elinde ise, akıl almaz kötülöklere, zulömlere, vahşetlere sebep olur. Bugüne kadar, bu tür buluşlar, genellikle iyi insanların elinde olmadı. Bunun için de insanların faydasına değil zararına oldu.

Teknoloji canavarlaşır, yeni buluşlar insanların huzur kaynağı olan dini, ahlakı yok etmede kullanılırsa, insanlık kendi sonunu hazırlamış olur. Bunun için, dinin emirlerinden uzaklaştıkça, bütün insanların, geçimsizlik, sefalet, işkence, sıkıntı ile kıvrandıkları görölmektedir. Fen aletleri, teknoloji, akıllara hayret verecek şekilde geliştiğı halde, dünyadaki huzursuzluğun, insanlıktaki sıkıntının azalmadığı, hatta arttığı göze çarpmaktadır.

Teknolojiyi, yeni gelişmeleri takip edip, bunları hayata geçirmek, ayrıca dinimizin de bir emridir. Çünkü İslâmiyet, faydalı olan her ilmi, her gelişmeyi ve ilerlemeyi emreden bir dindir. Hatta bu çalışmaları farz kabul eder...

Ama, insanlığın faydasına olmak kaydıyla. Bunun için, İnternet gibi yeni teknolojileri gençliğin, halkın kullanımına sunarken, bunun mutlaka alt yapısı hazırlanmalı. Doğrusunu alıp, zararından uzak kalabilmesi için gerekli eğitim verilmelidir. Eğer bu yapılmazsa, eşkiyanın, teröristin eline son model silah vermeğö benzer.

İslâmiyet yenilikleri yasaklamamış, sınırlamamış, ancak, bunların insanlara zulüm, işkence vasıtası yapılmasını, toplumun huzurunu bozmakda kullanılmasını yasaklamıştır.

GÖNÜL BAHÇESİ · 22 ŞUBAT 2002 · KAYIT 11955

Bayramınız mübarek olsun

Kurban kesmek gerekirdi, gerekmezdi; kurbandan maksat sadakadır, Müslümanı sevindirmektir, kan akıtmak şart değildir, para vererek sevindirmek daha iyi olur gibi saçma sapan tartışmalar devam ederken Bayram geldi... Halkımız bu yersiz, hatta kasıtlı tartışmalara hiç iltifat etmedi. Bu tartışmaları hiç duymadı bile. Bir hafta öncesinden her taraf kurbanlıklar doldu. Kurban kesmesi vacib olmayanlar bile şartlarını zorlayarak kurban kesmeye gayret etmektedirler. Çünkü, kim ne derse desin, herkes kurban kesmenin dinimizdeki önemini biliyorlar, ahirette bunun karşılığında alacakları sevabın idraki içindeler.

Halkımız, kurban kestirmemek için mücadele verenlerin maksatlarının üzüm yemek değil bağcıyı dövmek olduğunu biliyor. Bu tip insanlar sadece kurban kestirmemek için değil, her vesile ile dinin emirlerini tersine çevirmek; emirleri yaptırmamak, yasakları yaptırmak yani sinsice dini yok etmek için ortaya çıkmışlardır. Namaz kıldırılmamak, oruç tutturmamak, hacca göndermemek için akla hayale gelmeyen şeytanın bile düşünemediği şeyler ortaya atarlar. Maksatları, Müslümanları kandıramasalar bile, attıkları çamurla beyaz duvarda iz bırakmaktır. Kafalarda soru işareti bırakmaktır.

Bu tür yaygaraların yeni olmadığını da biliyor halkımız. Bir zamanlar ömürlerinde caminin kapısından adımını atmamış, alınları secde görmemiş kimseler, akıllarınca Müslümanları hastalıklardan korumak için, camilere ayakkabı ile girilmesini, kiliselerde olduğu gibi, sıralara oturarak ibadet yapılmasını savunmamışlar mıydı? Halkımız bunları unutmadı. Bunun için bu tartışmalara iltifat etmedi, kurbanını kesip huzur içinde bayramını yapmakta...

Aslında bunlar bizim konumuz değil. Halkımız neyin yapılacağını neyin yapılmayacağını biliyor zaten. Çünkü dinimiz yeni gelmedi. Ondört asırdır devam etmekte. Onlar kendileri çalıp oynamaya devam etsinler... Biz kendi konumuza

dönelim. Bayram nedir, Bayramın örfümüzdeki yeri nedir bunların üzerinde duralım:

Çok eskilerden beri her kavim, yılın bazı günlerine önem vermiş, bunu çeşitli şekillerde kutlamıştır. Dini ve milli yönden önemi olan, milletçe her sene kutlanan bu günlere, çeşitli isimler verilmiştir.

İslamiyetten sonra bayram manasına gelen "ıyd" kullanılmıştır. Her yıl Müslümanların sevinçli, neşeli günleri tekrar geldiği için böyle günlere ıyd, yani "Bayram" denilmiştir.

Müslümanlar bayram günlerine ayrı bir önem verirler. Zira bu günler, günahların affedildiği, birlik ve beraberlik duygularının pekiştirildiği, yoksulların sevindirildiği günler olması bakımından sevinç ve neşe kaynağıdır.

Peygamber efendimiz Medine'ye hicret edince, Medinelilerin cahiliye adetlerinden kalma bayramları kutladıklarını görünce; "Allahü teâlâ size onlardan daha hayırlı iki bayram (Ramazan ve Kurban Bayramı) ihsan etti." buyurdu. Bayram günleri, günahların affedildiği, rahmet kapılarının açıldığı günlerdir. Hadis-i şerifte buyuruldu ki: "Rahmet kapıları dört gece açılır. O gecelerde yapılan dua, tövbe reddolmaz. Ramazan ve Kurban bayramının birinci geceleri, Berat gecesi ve arefe gecesi."

Ayrıca İslam büyükleri, bir Müslümanın Allahü teâlânın emirlerine uyup, yasaklarından sakınarak, günah işlemeyen, haram lokma yemeden geçirdiği günleri de bayram kabul etmişlerdir.

Hazret-i Ali bir kalabalığı eğlence içinde görüp, böyle eğlenip neşelenmelerinin sebebini sorduğunda onlar, "Bugün bayramımızdır" dediler. Bunun üzerine hazret-i Ali de; "Günah işlemediğimiz günler de bizim bayramımızdır" buyurdu. Yine Müslüman ruhunu teslim (vefat) edeceği zaman rahmet meleklerini, Cennetteki nimetleri görünce, onları görmenin zevkiyle can verme vakti de Müslümanın bayramı olduğu bildirilmiştir. Cenab-ı Hak, hepimize bu gerçek bayramı ihsan buyursun. Bu vesile ile bütün okuyucularımızın Bayramlarını tebrik eder, sağlık ve afiyet içinde daha nice bayramlara kavuşmaları için Cenab-ı hakka niyaz ederim.

GÖNÜL BAHÇESİ · 23 ŞUBAT 2002 · KAYIT 11956

Bayramları fırsat bilmelidir

Bayramlar, Müslümanların kaynaşması, dostlukların tazelenmesi, kırınlıkların giderilmesi, birlik ve beraberliğin güçlendirilmesi için çok güzel bir vesiledir. Bunun için, bayramlarda, ana-babayı, akrabayı, dostları ziyaret etmeli, bayramlarını tebrik etmelidir. Çocuklar sevindirilmelidir. Yetim, kimsesiz çocuklar aranıp bulunmalı, bayram sevincinden mahrum bırakılmamalıdır. Vefat eden yakınlarımızın kabirleri de ziyaret edilerek onlar da sevindirilmelidir.

Bilhassa ana-babanın rızasını, duâsını almayı ihmal etmemelidir. Vefat etmişlerse, duadan mahrum bırakılmamalı; onların dostları, ahbabları ziyaret edilerek ahde vefa göstermelidir. Çünkü, Allahü teâlânın rızası, anababanın rızasına bağlıdır. Allahü teâlânın gazabı da, dinine bağlı olan anababanın gazabındadır. Peygamber efendimiz "Cennet ana-babanın ayağı altındadır." buyurmuştur.

Ana-babasını razı eden kimse için, cennette iki kapı açılır. Bir kimsenin ana-babası zâlim olsalar dahî, onlara karşı gelmek, onlara sert konuşmak câiz değildir. Çeşitli vesilelerle, onların elleri öpülüp, duâları alınmalı, haklarını helal ettirmelidir.

Allahü teâlâ, Musa aleyhisselama, "Ya Musa, günahlar içinde bir günah vardır ki, benim indimde çok ağır ve büyüktür. O da, ana-baba evladını çağırdığı zaman emrini dinlememesidir." buyurdu.

Ana-baba, kızıp birşey söylediği zaman, onlara karşılık vermemelidir. Emrettikleri şeyleri bir an önce yapıp, onların duâsını almalıdır. Onların üzülp bedduâ etmelerinden korkmalıdır. Yanlış bir iş yapıp, onları üzünce, hemen ellerine sarılıp özür dilemelidir. İnsanın saadeti ve felâketi, onların kalblerinden gelen ve ağızlarından çıkacak olan sözdendir. Atılan ok tekrar geri gelmez. Onlar hayatta iken kıymetini bilip, hayır duâlarını almak lazımdır. Vefatlarından sonraki pişmanlık fayda vermez. Onlar hayatta iken ne yapıp yapıp, onları memnun etmelidir.

İmanlı olup, cehennemden en son çıkacaklar, Allah yolunda olan anababasının İslâmiyete uygun olan emirlerine âsi olanlardır. Allahü teâlâ buyurdu ki: “Ya Musa, ana-babasını razı eden beni razı etmiş olur. Anababasını razı edip, bana âsi olan kimseyi dahî iyilerden sayarım. Anababasına âsi olan, bana mûti olsa bile, onu fenalar tarafına ilhak ederim.”

Evliyanın büyüklerinden Hasan-ı Basrî hazretleri, Kâbe’yi ziyaret ve tavaf ederken bir zat gördü ki, arkasında bir zembil vardı. Bununla tavaf ediyordu. O zata dönüp sordu: “Arkandaki yükü koyup, öylece tavaf etsen daha iyi olmaz mı?” O zat şöyle cevap verdi: “Bu arkamdaki yük değil, babamdır. Bunu Şam’dan yedi kere buraya getirip tavaf ettirdim. Çünkü bana dinimi, imanımı bu öğretti. Beni İslâm ahlâkı ile yetiştirdi.”

Hasan-ı Basrî hazretleri bu kimsenin yaptığını çok beğendi. Sonra o zata buyurdu ki: “Babanı kıyamet gününe kadar böylece arkanda getirip tavaf ettirsen, fakat bir defa kalbini kırsan, yaptığın hizmet boşa gider. Yine bir defa gönlünü yapsan, bu kadar hizmete mukabil olur.”

Eshab-ı kiramdan biri gelip, Peygamber efendimize sordu: “Ya Resulallah! Anam-babam çok şefkatsizdir. Onlara nasıl itaat edeyim?” Peygamber efendimiz şöyle cevap verdi: “Annen seni dokuz ay karnında gezdirdi. İki sene emzirdi. Seni büyütünceye kadar koynunda besledi, kucağında gezdirdi. Baban da seni büyütünceye kadar birçok zahmetlere katlanarak, seni besledi... İdare ve maişetini temin eyledi. Sana dinini, imanını öğrettiler. Seni İslâm terbiyesi ile büyüttüler. Şimdi nasıl olur da şefkatsiz olurlar? Bundan daha büyük ve kıymetli şefkat olur mu?”

Yine birisi sordu: “Ya Resulallah, yaşlı anama elimle yedirip içiririm. Abdestini aldırır, sırtımda taşırım. Hakkını ödemiş olur muyum” Şöyle cevap verdi: “Hayır yüzde birini bile ödemiş olamazsın. O sana, yaşaman için hizmet ediyordu, sen ise, ölümünü bekliyerek hizmet ediyorsun. Ancak Allahü teâlâ, bu az iyiliğine karşılık çok sevab ihsan eder.”

Şu hâlde ana-baba zâlim olup, evlada zulmetseler de, günah işlemeyi emretseler de, yine onları üzmemeye, küstürmemeye çalışmalıdır! Günah olan emirleri yapılmaz ama, yine de onları üzücü söz söylemek caiz olmaz. Ziyaretlerini terk etmek büyük günahtır. Hiç olmazsa, bayramlarda, kandil günlerinde selam göndererek, telefon ederek, hediye göndererek bu günahtan kurtulmalıdır!

2002 YILLIK KÜLLİYATI

03

Mart

10 yazı · Gönül Bahçesi: 10

GÖNÜL BAHÇESİ · 1 MART 2002 · KAYIT 11957

Minnet borcu

Geçenlerde İstanbul'da toplanan, “Medeniyetler” toplantısına, Batılılar lütfen katıldılar. Hal ve hareketleri ile konuşmaları ile bunu hissettirdiler; İslam medeniyetine aşağılayıcı bir yaklaşımla tepeden baktılar. Din adına geçmişte yaptıkları vahşetleri yok farzettiler.

Halbuki, bugünkü medeniyetlerine ulaşmalarında, İslam medeniyetinin büyük rolü olmuştur. Bunun için minnet borçları vardır İslam medeniyetine. Bunu sadece biz söylemiyoruz. Tarafsız düşünebilen Batılı ilim adamları da aynı şeyi söylüyorlar.

Bütün dinleri, medeniyetleri iyi incelemiş olan, İngiliz ilim adamlarından Lord Davenport bakınız bu konuda neler söylüyor: “Ahlâk üzerinde son derece titizliğidir ki, müslümanlığın az zamanda süratle yayılmasına sebep olmuştur. Müslümanlar, muhârebede kılınca boyun eğmiş olan başka din adamlarını, dâima af ile karşılamışlardır. Juryo'nun dediği gibi, Müslümanların Hristiyanlara karşı davranışı ile, papalığın ve kralların Müslümanlara reva gördüğü muamele, aslâ kıyâs edilemez. Meselâ, 24 Ağustos 1572 günü, yani Sent Bartelemi yortu günü, dokuzuncu Şarl ve kraliçe Katerinanın emri ile Pâris ve civârında farklı inançlarından dolayı altmışbin protestan öldürüldü. Böyle nice işkencelerde dökülen Hristiyan kanları, Müslümanların harp meydanlarında döktükleri Hristiyan kanlarından katkat fazladır.

Bunun içindir ki, birçok aldanmış insanı, İslamiyetin zâlim bir din olduğu zannından kurtarmak lâzımdır. Böyle yanlış sözlerin hiçbir vesikası yoktur. Papalığın vahşet ve yamyamlık derecesine varan işkenceleri yanında, Müslümanların, gayri müslimlere karşı davranışları, ağzı süt kokan bir sübyaninki kadar yumuşak olmuştur. İslamiyet, başka dinlerin hurâfeler ve şüpheler bataklığı ortasında, çiçek temizliği ile yükselmiş bir aklî ve fikrî asâletin sembolü olmuştur.

İslamiyet, ilâhlara insan kanı dökmek fâcia ve felaketinden beşeriyyeti kurtardı. Bunun yerine, ibâdeti ve sadakayı getirmekle, insanlara iyilik aşıladi. Sosyal adaletin temelini kurdu. Böylece, kanlı silâhlara hâcet bırakmadan, dünyaya kolayca yayıldı. İlme Müslümanlar kadar bağlı ve saygılı hiçbir millet gelmemiştir.

Bugünkü fennin ve medeniyetin kurucuları, eski ve yeni eserlerin ve edebiyatın koruyucuları, Emevîler, Abbâsîler, Gaznevîler ve Osmanlılar zamanındaki müslümanlar olmuştur.”

Bazı parçalarını aldığımız bu ingilizce kitap, misyonerler ve yahudiler tarafından piyasadan alınarak, yok edilmek istenmiştir. Fakat güneşi balçıkla sıvayamadılar. Çünkü sadece Lord Davenport değil birçok ilim adamı da aynı şeyi söylemişlerdir. Mesela, Alman din adamı ve tarihçisi Jean Mocheim diyor ki, “Onuncu asırdan beri, Avrupada yayılan fen bilgilerinin, fizik, kimya, astronomi ve matematiğin, İslam mekteplerinden alındığı ve hele Endülüs Müslümanlarının Avrupa’nın üstâdı oldukları muhakkaktır. Romalılar, Gotlar, İspanyaya hâkim olmak için ikiyüz sene uğraşmışlardı. Hâlbuki Müslümanlar, bu yarımadayı yirmi senede ele geçirdi. Pirene dağlarını geçerek Fransa’ya kadar yayıldılar. Müslümanların ilim, irfân, ahlâk bakımından üstünlükleri, silâhlarının tesirinden daha az değildi.”

İslam devletleri, asırlarca, en ehil, en muktedir ellerle idare edilmiştir. Müslümanların üç kıta üzerine yayılması, tarihin en şerefli zaferleri olmuştur. Ehil kimseler devlet idarelerinden uzaklaştırılınca, İslam alemi bugünkü hale gelmiştir. Bugünkü gerilemenin suçu İslamiyette değil, İslamiyeti temsil ettiklerini söyleyen idarecilerdedir.

Batı medeniyeti biraz güçlenince, minnet borcu oldukları İslam medeniyetini, devlet baskısı ile, zulüm, işkence ederek, ibâdet etmeyi, İslam ahlakını, dîni içten bozdular. Diğer taraftan da, insanlık, iyilik duygularını okşayıcı sözlerle, herkesi, zevk, safâya daldırdılar. Müslüman halkları, mâneviyattan, din bilgilerinden mahrum bıraktılar. Düzme hikâyeler, yalan örnekler göstererek, milyonlarca insanı aldatarak, fen ve din câhili olarak yetiştirdiler.

İlim olmayınca da İslam alemi perişan hale düştü.

GÖNÜL BAHÇESİ · 2 MART 2002 · KAYIT 11958

İslam medeniyetinin farkı

İslam medeniyetinin farkını belirtmeden önce, medeniyet nedir, ne değildir buna bir açıklık getirelim. Medeniyet demek, yalnız ilim ve teknoloji demek değildir.

Bunlar, medeniyet için, ancak bir âlet, bir vasıtaadır. İlimde, fende çok ileri olan milletlere teknolojilerini ne yolda kullandıklarını incelemeyen, medenî demek büyük gaflettir. Teknolojinin çok gelişmiş olması, gözleri kamaştıran yeni buluşların artması, medeniyeti göstermez. Bunları medeniyet sanmak, her silâhlıyı gâzi, asker sanmaya benzer. Evet, iyi bir asker olmak için en yeni harp vasıtalarına sahip olmak lâzımdır. Fakat, bunlara sahip olan, eşkıyâlık da yapabilir, cana da kıyabilir.

Medeniyete bu açıdan baktığımızda, Batı medeniyeti ile İslam medeniyetinin çok farklı olduğunu görürüz. Çünkü, İslam medeniyeti insan merkezlidir. İnsanın da iki yönü vardır. Biri ruhani yönü, ikincisi cismani yönü. Bu ikisinin toplamı insandır. Bunun için insanın sadece cismani yönünü esas alıp, medeniyeti bunun üzerine bina ederek, her türlü maddi ihtiyaçlarını en konforlu şekilde temin etmek yeterli değildir. Bu ihtiyaçları en iyi şekilde temin edilmiş olsa bile zaruri ihtiyacının ancak yüzde ellisi temin edilmiş olur. Geri kalan ruhi ihtiyaçlar temin edilmediği için insanın rahat ve huzuru, gerçek manada sağlayamaz.

İslamiyet dış güzellikten daha ziyade iç güzelliğe önem verir. Dolayısıyla insanların iyi niyetli, güzel huylu olmalarını ister. Çünkü görünürde her ne kadar güzel de olsa insanlar güzel huylu olmadıkça vahşice birbirlerinin canlarına, mallarına, şahsî menfaatler için kıymaktan çekinmedikçe o güzel görünen medeniyet, medeniyet değil bir vahşet olur. Dolayısıyla hayatın tadı tuzu kalmaz, çekilmez bir hal alır.

Bunun için İslamiyet, önce insanın keşfedilmesini daha sonra da yer yüzünde, yer altında, denizlerin dibinde ve gök yüzündeki sırları keşfetmeye teşvik eder. Çünkü insanlar kendi tabiatlarının sırlarını keşfedemeyince nefislerine hakim olamazlar, nefislerine hakim olamayınca da ne kadar medeni olurlarsa olsunlar birbirine zarar vermektan teknolojik gelişmeleri birbirlerinin aleyhine kullanmaktan çekinmezler. Dolayısıyla ilimde ne kadar ilerleseler mutlu olamazlar. Çünkü ahlâkî yönden çökmüşlerdir. Medeniyetleri de bir gün uçuruma gider ve sonra da çökmeye, yok olmaya mahkum kalırlar.

Bunun farkına varan birçok batılı yazarlar Avrupa medeniyetinin çöküşünden bahsetmektedirler. Bunlardan birisi Oswald Spengler'dir. Diğer biri de Sir Richard Livingstone'dir. Şaşkın Âlem için Eğitim adlı eserinde ahlâksızlığın, ruhsuzluğun insanları ve Avrupa medeniyetini nasıl dejenere ettiğini ortaya koymaktadır. Albert Schweitzer Avrupa medeniyetinin çöküşü ile ilgili olarak şöyle yazıyor: “

Maneviyat dondurulmuştur. Bunun için maddî girişim, teknoloji çok zararlı bir şekil almıştır. Biz bugün çokşkun dalgalarla dolu şelâleler altındaki bir denizde gemiyle yüzmekteyiz. Gemiye bu tehlikeli gidişten kurtarmak ve doğru yola sokmak için büyük çabalar sarfetmemiz gerekir.”

Bundan dolayı bugün en ileri medeniyete sahip olan toplumlar hemen hemen en çok cinayetlerin, kötülüklerin, intiharların bulunduğu milletler haline gelmişlerdir. Yapmış oldukları en tehlikeli silâhlarla birbirlerini her an yok edebilecek güce sahip olduklarından birbirlerinin şerrinden korkarak kâbus içerisinde yaşamaktadırlar.

İşte bundan dolayı İslamiyet, tarih boyunca insanlık için değerli olan şeylere önem verilmesine ve o sahalarda daha çok ilerlemeye teşvik etmiştir. Çünkü, din ve fen, insanlara çok lüzûmlu, çok faydalı olan iki yardımcıdır. Fen bilgileri, rahat için, huzur için, medeniyet için lâzım olan vâsıtaları, sebepleri hazırlar. Din bilgileri de, fennin hazırladığı âletlerin, rahat için, huzur için ve medeniyet için kullanılabilmelerini sağlar. Bu denge sağlanmazsa, bugün gelişmiş birçok ülkede örneğini gördüğümüz gibi, ruhsuz teknoloji, medeniyete değil, vahşete yardımcı olur.

GÖNÜL BAHÇESİ · 8 MART 2002 · KAYIT 11959

Bize ne oldu?

Almanya’da yaşayanlar veya Almanya’ya gidip gelenler bilir. Almanya’da günlük hayat şöyledir: Sabahın beşinde, altısında herkes sokaktadır. Ama herkes. Çalışanlar, işine gitmek için sokakta, yaşlılar sabahın temiz havasını teneffüs etmek ve köpeklerini dolaştırmak için sokakta. Bizim tabirimizle, kimsenin üzerine güneş doğmaz. Sadece Almanya’ya mahsus bir alışkanlık değil bu aslında. Bütün Avrupa milletlerinin geneli bu minval üzeredir.

Çalışanlar, genelde saat 16 civarında işinden ayrılır. Yemeğini yer evine gider. Gece 10’da herkes yataktadır. Baktığınızda bütün evlerin ışıklarının söndüğünü görürsünüz. Tek- tük ışığı yanan ev görürseniz biliniz ki, bunlar genelde Türklerin evleridir. Bizimkiler eski alışkanlıklarını sürdürürler. Gece onikiye, bire kadar,

televizyon seyrederek. Ertesi gün de yorgun argın işe giderler. Hal böyle olunca iş yerindeki verim de buna göre olur.

Peki bu anlattıklarım size bir şeyi hatırlattı mı? Belki hatırlayamamışsınızdır. Hatırlayabilmek için çoktan unuttuğumuz eski yaşayışlarımızı bilmek gerekir.

Osmanlılar zamanında, yediden yetmişe herkes 6-7 civarında sabah namazına kalkar. Namaz kılındıktan sonra, çalışanlar tarlasına, dükkanına gider işinin başına geçer. Yaşlılar, kuşluk vaktine kadar, Kur'an-ı kerim veya başka kitaplar okur. Kuşluk vaktine kadar mutlaka ayaktalar. Yani güneş üzerlerine doğmaz. Devlet daireleri de dahil ikinci vakti mesai biter, herkes evine giderdi. Yatsıyı kıldıkdan sonra da herkes yatağında olurdu.

Geçenlerde ziyaretime gelen bir dost anlattı, çok dikkatini çekmiş. Diyor ki: Oturduğum sitede, sabah namazından sonra evime gelirken bakıyorum; 40-45 ailenin oturduğu apartman bloklarında ışığı yanan ev sayısı üçü, beşi geçmiyor.

Bu arkadaş şunu da anlattı: Geçenlerde bir iş görüşmesi için Alman iş adamı geldi. Kendisini otele yerleştirdim. Ertesi gün, temsilcisi olduğum şirkete gidip iş görüşmesi yapacak. Sabah 10'da otele gittiğimde, giyinmiş otelin lobisinde volta atıyordu. Beni görünce, “ Nerede kaldın, sabah yedisinden beri ayaktayım, sıkıntıdan patladım” dedi. Ona bir özür beyan ettim. Tabii ki işin aslını söyleyemedim: “Mr.Hans, bizim ülkede müdürler 10'dan 11'den aşağı işinin başına gelmezler. Ha burada ha orada beklemiştin.” diyemedim.

Sabah erken saatte ayakta olmanın önemi diğer dinlerde de vardır. Bir öğrencimiz İtalya'ya gider. Otelde üç-beş kişinin kaldığı bir odaya yerleşir. İki gün sonra, kendisi otel idaresine çağırılır. “Sabah erken saatte kalkıp kitap okuyormuşsun. Odadakiler şikayetçi oldular, rahatsız olmuşlar.” denir. Öğrencimiz, ben Müslümanım, dininin emri gereği sabah erken kalkıp namaz kılmak zorundayım” der.

Bunun üzerine şu teklifte bulunurlar: İki kişilik bir odamız var. Orada bir kişi kalıyor. O da sabahları erken kalkar. İstersen seni oraya alalım.” Teklifi kabul etmesinden sonra yeni odasına yerleşir.

Her sabah yine kalkar, namazını kılar, Kur'an-ı kerim okur. Yanında kaldığı yaşlı Yahudi de o saatte kalkıp dolaşır. Oda arkadaşına sorar: “Ben Müslümanım onun için kalkıyorum. Bu dinimizin emri, ya sen niçin kalkıyorsun? O da, “bizim dinimizde de bu vakitte yatmak iyi değildir. Bu yaşa geldim, üzerime daha güneş

doğmadı. Ayrıca ben araştırdım, bu saatte uyumak sağlık açısından çok zararlıymış,” der.

Şimdi anladınız mı, Avrupa’nın niçin kalkındığını bizim niçin maddi manevi geri kaldığımızı. Roller nasıl değişmiş. Onlar bizim iyi yönlerimizi almışlar bizler ise onların kötü yönlerini.

Halbuki, hepimiz büyüklerimizin, “Aman evladım, sabah güneşi üzerine doğurmasın, bu vakitte rızıklar dağıtılır, bu vakitte mutlaka ayakta ol! Yoksa, bedenin sıhhsiz, günün bereketsiz olur!” nasihatları ile büyümedik mi? Asırlardır, ecdadımız böyle yaşamamış mıydı? Bize ne oldu da bu güzel hasletlerimizi Batı’ya kaptırdık?

GÖNÜL BAHÇESİ · 9 MART 2002 · KAYIT 11960

Bugünleri haber verdi

İnsanoğlu çok garip bir mahluk... Nerede ne yapacağını, nerede duracağını anlamak, tahmin etmek mümkün değil. Teknolojik gelişmeler, medeniyet ilerledikçe insanların rahata, huzura kavuşması gerekirken böyle olmuyor, aksine maneviyatsız teknoloji huzursuzluk kaynağı oluyor. İnsanoğlu eline geçirdiği her imkanı, karşındakini, ezmek, onun haklarını yok etmek için kullanıyor. Bugün bütün dünyada, Müslümanlara karşı gizli bir savaş ilan edildi; her türlü zulüm reva görülüyor. Zulüm geri tepen bir silah olduğu için kendileri de huzur rahat yüzü görmüyorlar aslında. Zulmeden kim fayda görmüş? Adalet olmadıkça huzur da olmaz!

İnanç boşluğuna düşen, düşürülen toplumlar hiçbir şeyden tatmin olamaz hale geldi. Ahlaksızlık, sapık ilişkiler akla hayale gelmeyecek boyutlara ulaştı. İş öyle bir noktaya geldi ki, bunları yapanlar değil, bunlara karşı çıkanlar ahlaksızlıkla suçlanıyor artık.

Yine dedi-kodu, iftira sıradan konuşmalar haline geldi. Kendisine bir zarar gelmemesi için herşeyi mubah olarak görme devri başladı. Bana bir şey olmasın da gerisi ne olursa olsun mantığı gelişti toplumda. İster istemez insanın aklına şu soru geliyor: Acaba bunlar eski kitaplarda geçen, geleceği ifade eden; fitne,

kargaşa, huzursuzluk dönemlerinin “ahir zamanın” başlangıcı mıdır, yoksa kendisi midir?

Hal böyle olunca, planlarımızı iyi günlerin geleceği hayaline göre değil, daha kötü günlerin geleceği veya en azından iyi günlerin gelmeyeceği hesabına göre yaparsak zayıtımız, sıkıntımız hayal kırıklığımız biraz daha az olur. Şimdi, bu günleri Resulullah Efendimiz nasıl haber verdi, neler yapmamızı tavsiye etti ona bir bakalım:

Eshâb-ı kirâmdan Hazret-i Huzeyfe anlatır:

Bir gün, Resûlullah'a ilerde hâsıl olacak fitnelerden, sıkıntılardan sordum: “Yâ Resûlallah, biz, Müslüman olmadan önce kötü kimselerdik. Allahü teâlâ, Senin şerefli vücûdun ile, islâm nimetini, iyilikleri bizlere ihsân etti. Bu saadet günlerinden sonra, yine kötü zaman gelecek mi?” “Evet gelecek! “ “ Bu şerden sonra, hayırlı günler yine gelir mi?” “Evet gelir. Fakat, o zaman bulanık olur. Bu zamanda, iyilik kötülükle karışık olur. Kalpler, ilk zamanlarda olduğu kadar sâf ve tertemiz olmaz. İ'tikâtların sahîh, amellerin sâlih ve idârecilerin adâletleri, birinci asırdaki gibi olmaz. Kötülükler, bid'atler, her tarafa yayılır. İyiler arasına kötüler, sünnetler arasına bid'atler karışır. Benim sünnetime uymayan ve benim yolumu tutmayan kimseler ibâdet de yaparlar, günâh da işlerler. Hayır da yaparlar, şer de yaparlar.” “ Bu zamandan sonra, yine şer olur mu?” “Evet. İnsanları Cehenneme çağırınlar olacaktır. Onları dinleyenleri Cehenneme atacaktırlar...”

“Yâ Resûlallah! Onlar nasıl kimselerdir?” “Onlar da, bizim gibi insanlardır. Bizim gibi konuşurlar. Va'z ve nasihat ederler. Fakat, kalplerinde hayır ve iyilik yoktur. Kendilerinden önce gelen âlimleri bilgisizlikle, cahillikle suçlarlar. Çok zeki ve alim denilen kimselerde, zerre kadar iman bulunmaz. Dine uymak, güzel ahlâklı olmak ayıp sayılır. Gençler fâsık, günahkar olur. Emr-i maruf ve nehy-i münker kalkar. Günaha teşvik artar ve iyiliğe mani olunur.” “O zamana yetişirsek, ne yapmamızı emredersin?” “İyi insanların yanında olmaya çalış! Böyle bir cemaat bulamazsan, bir kenara çekil. İnsanların aralarına hiç karışma. Ölünceye kadar, yalnız yaşa! Benden sonra öyle kimseler gelir ki, benim yolumdan ayrılırlar. Kalpleri şeytan yuvasıdır. Bunlara da itâ'at ediniz! Karşı gelmeyiniz! Fitne çıkarmayınız. Sabredip, ibâdetiniz ile meşgûl olunuz. Şehir içinde fitneden kurtulamazsanız, ormana sığınınız. Fitnecilere karışmamak için, ormana gidip, ot, yaprak yimek zorunda kalırsanız, ormanda kalınız da, fitnecilere karışmayınız “ Peygamber Efendimiz, “ahir zamanda” İslâmiyete uymanın, ateşi

elde tutmak gibi zor olacağını da bildirmiştir. Çok zor da olsa başka çaremiz yok. Her türlü sıkıntıya, zorluğa rağmen imanını, yaşayışını muhafaza edenlere ne mutlu.

GÖNÜL BAHÇESİ · 15 MART 2002 · KAYIT 11961

Eden bulur!..

"Eden bulur", "Kimsenin yaptığı yanına kar kalmaz", "Ne ekersen onu biçersin", "Rüzgar eken fırtına biçer", "Zulüm payidar olmaz" gibi yapılan iyiliklerin, kötülüklerin dünyada veya ahirette mutlaka bir karşılığının olacağını bildiren birçok ata sözlerimiz vardır.

İnsan hayvanlar gibi başıboş değildir. Her yaptığıнын hesabını verecektir. Bunun için yaptığımız her işi, her davranışı iyi hesap etmemiz, iyi araştırmamız gerekir. Yaptığımız bir işin başkasına bir zararı var mı, kul hakkı geçiyor mu, geçmiyor mu iyi düşünmek lazımdır. İşin aslını iyi bilmeden alelacele karar vermek insanı yanıltabilir.

Eski zamanda astığı astık kestiği kestik, karşı tarafın sözünü dinlemeden, araştırmadan karar veren bir hükümdar varmış. Bu hükümdar, birgün hanımı ile sarayının geniş bahçesinde dolaşıyordu. Sarayın bahçivanı da, bahçenin bakımını yapıyordu. Bahçivan, padişahın hanımı ile beraber kendi tarafına doğru geldiğini uzaktan görünce, O'nu hanımının yanında rahatsız etmemek için ortadan kaybolmak, görünmemek istedi. Fakat nereye giderse gitsin, padişah kendisini görecekti.

Nasıl ortadan kaybolayım diye düşünürken, altında bulunan ağacın üstüne çıkmak aklına geldi. Hemen bir hamlede ağaca tırmandı. Yapraklarının arasına saklandı. Olacak ya padişah da hanımıyla beraber o ağacın altına oturmaz mı? Padişahın hanımı ortalıkta kimse olmadığı için kocasıyla rahat konuşuyordu.

Bir ara hanımı istirahat için sırt üstü yere uzandı. Bu esnada, yukarı doğru bakınca yaprakların arasındaki bahçivanı fark etti. Derhal toparlanıp hiddetle bağırdı: "Seninle başbaşa hiç konuşamayacak mıyım? Adamların hep bizi mi takip edecek? Bu ne haddini bilmemezliktir?"

Padişah şaşırdı, ne olduğunu anlıyamadı: “ Sultanım ne oldu, sen demek istiyorsun? Birileri seni rahatsız mı etti?” Eliyle ağacın üstünü gösterip: “Görmüyor musun, adam tepemize çıkmış bizi dinliyor? “ Padişah kafasını kaldırıncı bahçıvanı gördü. Sesi çıkabildiği kadar bağırdı:”Bre densiz bu ne cür’et, çabuk in aşağı! “ Adamın dizlerinin bağı çözüldü. Eli ayağı tutmuyordu korkudan. Dallara tutunarak incek hali kalmamıştı. Pat diye aşağıya düştü.

Bu arada padişahın sesini işiten adamları da yanına gelmişti. Padişah: “Derhal bana cellatı çağırın, gelsin,” emrini verdi. Bu arada biraz kendine gelen bahçıvan doğrulup ayağa kalktı. Eteklerine sarılıp özrünü beyan ederek padişahı, affedilmesini talep etti. Fakat nafile. Padişah adamlarına tekrar bağırdı:

- Nerede kaldı cellat, gelmedi mi daha, şu adam hala konuşuyor?

Bahçıvan padişaha dedi ki:

- Hükümdarım, biliyorum ömrümün sonu geldi. Nasıl olsa beni öldürteceksiniz. Ölmeden önce size önemli bir hadiseyi anlatmak istiyorum. Ne olur beni dinleyin. Beni yine öldürtün, fakat dinledikten sonra öldürtün. Nasıl olsa beni dinlemekle bir zararınız olmayacak. Bu hadise benim için önemli olduğu kadar sizin için de önemlidir!.. Hayatınız ile ilgili.

Padişah biraz yumuşamıştı. Bu önemli hadiseyi merak etti. Kendisinin hayatı ile nasıl ilgili olabilirdi. Adamın kaçacak hali yoktu nasıl olsa. "Anlattıklarını dinliyeyim ondan sonra öldürtürüm, gerçekten de belki benimle ilgisi vardır" diye düşündü. Adama döndü:

- Anlat peki öyleyse. Fakat beni oyalayıp ölümden kurtulmak istiyorsan yanıyorsun, boşuna uğraşma! ikazını da yaptı. (Devamı yarın)

GÖNÜL BAHÇESİ · 16 MART 2002 · KAYIT 11962

Sen de sıraya girdin!

- Dünden Devam - Bahçıvan anlatmaya başladı:

"Sultanım, benim babam da benim gibi bir hükümdarın bahçesinde bahçıvandı. Çiçeklerin, ağaçların bakımı ile ilgilenirdi. Sarayın bahçesinde değişik türden bir

ceviz ağacı vardı. Her nedense bu ağaçta her sene bir tane ceviz yetiştirirdi. Fakat tam olgunlaşıp koparılacak duruma gelince ceviz kayboluyordu.

Padişaha bu cevizen yemek nasip olmamıştı. Üç sene üst üste böyle devam edince, padişahın artık sabrı kalmamış, babamı yanına çağırıp emrini bildirmiş:

- Eğer bu sene de cevizle sahip olup, olgunlaşıncaya bana getiremezsen, bilmiş ol ki kellen gidecek. Bunu kesin olarak böyle bil!

Zavallı babam, artık gece gündüz cevizin başında nöbet tutuyor. Ceviz ağacının altında yatıp kalkıyor. Devamlı gözü tek cevizde. Olgunlaşsa da kopararak hükümdara götürsem ve ölüm kalım sıkıntısından kurtulsam diye bekliyor.

Nihayet cevizin topalma zamanı gelir. Babamın artık gözüne uyku girmiyor. Çünkü kafasının gitme tehlikesi var. Bir gün bakıyor ki, artık cevizin tam koparma zamanı gelmiş. Sevinç içinde, tam koparacağı zaman, bir karga gelip cevizin dalından kopardığı gibi uzaklaşır.

Babam arkasından koşar, bağırır çağırır, fakat nafile. Gözü gibi baktığı ceviz gitti. Artık yapabileceği birşey kalmaz. Arkasından, "Benim sonumun gelmesine sebep oldun. Senin de sonun gelsin. Bu yaptığın yanında kalmasın" diyerek beddua eder.

Bu sıra bir de bakar ki, büyük bir kartal karganın peşine takılmış, pençesini attığı gibi karganın işini bitirir. Babam aşağıdan kartala seslenir:

- Ey kartal, kimsenin yaptığı yanına kalmaz. Senin de sonun yakındır. Sen de girdin sıraya!

Derken bir de bakar ki, havada süzülerek uçmakta olan kartala bir avcı nişan almakta. Ve avcı okunu kartala gönderir. Anında ok hedefine varıp kocaman kartalı pat diye yere düşürür. Babam avcıya bağırır:

- Sen ne yaptın? Şimdi sen de girdin sıraya!

Avcı, babamın sözünden pek bir şey anlamaz. Babam avcının yanına yaklaşırken ben arkasından ilerliyordum. Babam birden avcıya bağırmaya başladı:

- Aman kendine dikkat et! Yılan!..

Fakat daha avcı ne olduğunu anlamaya fırsat kalmadan, büyük bir yılan avcının bacağına dolanıp zehirini avcının bacağına boşalttı.

Sonra da kıvrıla kıvrıla uzaklaşmaya başladı. Babam yılanın arkasından bağırıyordu.

- Ey yılan sen de girdin sıraya! Senin de sonun yakındır!

Ben olanların pek farkında değildim. Benim yanımdan geçerek uzaklaşmakta olan yılanı görünce, elime geçirdiğim büyük bir sopayı kaptığım gibi yılanın peşine takıldım. Babamın:

- Aman oğlum, yapma evladım! demesine aldırmadan, yılanın başına elimdeki sopayı var gücümle vurduğum gibi, yılanı oracıkta öldürdüm.

Bu hali gören babam perişan olmuştu. Üzüntülü bir şekilde yanıma yaklaştı.

- Evladım, şimdi sen de sıraya girdin. Niçin beni dinlemedin? diye üzüntüsünü bildirdi. Ama olan olmuştu. Artık yapacak bir şey yoktu padişahım! " Neticenin nereye varacağını merakla, heyecanla bekleyen hükümdar, bahçıvanı öldürttüğü taktirde sıranın kendisine geldiğini anlamıştı. Korkudan, - Gözüme gözükme defol burdan! diye bahçıvana bağırdı.

Böylece canını kurtarabilmişti bahçıvan. Tabii ki aynı zamanda hükümdar da.

GÖNÜL BAHÇESİ · 22 MART 2002 · KAYIT 11963

İslamı yıkma planları

Daha önceki bir yazımda, İngiliz Casusu Hempher'in hatıralarından alıntılar sunmuştum sizlere. Hempher bu hatıralarında, kendisine verilen,"iki" devlet sırrının birisinden bahsediyordu. Bu sırlardan ikincisi, İslamı yıkma çalışmalarının esaslarını teşkil eden ve az sayıdaki casuslara gizli olarak verilen "İslamı Nasıl Yıkabiliriz?" kitabıdır. Hempher hatıralarında, İslamiyeti yok etmek için bu kitapta geçen planları bakınız nasıl anlatıyor:

"1- Müslümanların arasında, ırkçılık, milliyetçilik taassubunu körükliyecek ve onların dikkatlerini, İslâmiyetten önceki kahramanlıklarına çekeceksiniz. Mısır'da Firavunluğu, İran'da Mecûsîliği, Irâk'ta Bâbilliliği, Anadolu'da eski medeniyetleri ihyâ edeceksiniz 2- Şu dört şeyi, gizli ve âşikâr yaymak lâzımdır: İçki, kumar, zinâ ve domuz eti. Bu işi yapmak için, İslâm memleketlerinde yaşayan Hristiyan, Yahûdî, Mecûsî ve diğer gayri Müslimlerden azamî derecede istifâde edilecek.

3- Çıkardığımız meşgalelerle, Müslümanları din kitâbı okumağa, dinlerini öğrenmeğe vakit bulamıyacak hale getireceğiz.

4- Cihâdın geçici bir farz olduğunu, vaktinin son bulduğunu telkîn edeceğiz. İslâm dînine ve İslam ahâkına bağlı olan kimseleri kötöleteceğiz. Din terbiyesinin kaynağı olan âile yuvalarını yok edeceğiz. Bunun için, müstehcen resimleri neşrederek, gençleri fuhşa, livâtaya, cinsî sapıklığa sürükleyeceğiz. İslâm ahlâkını bozunca, İslâmiyeti yok etmek kolay olur.

5- Müslümanlara; Peygamberin, İslâmdan kastının herhangi bir din olduğunu ve bu dînin Yahûdîlik ve Hristiyanlık da olabileceğini, sadece İslâm dîninin olmadığı inancını aşılıyacaksınız.

6- Müslümanları, ibâdetlerinden uzaklaştırmaya çalışacak ve “Allah insanların ibâdetlerine muhtâc değildir” diyerek, onları ibâdetlerin faydaları hakkında tereddüde düşüreceksiniz.

7- Müslümanların inançlarına bid’atler sokup, İslâmı gericilik ve terör dîni olmakla ithâm edeceksiniz. İslâm memleketlerinin geri kaldığını, sarsıntılara uğradığını söyleyecek ve böylece onların İslâma olan bağlılıklarını zayıflatmış olacaksınız.

8- Çocukları babalarından uzaklaştırıp, büyüklerinin dînî terbiyelerinden mahrûm kalmalarını sağlayacaksınız. Onları, biz yetiştireceğiz. Çocuklar babalarının terbiyelerinden koptukları an, dinden ve âlimlerden kopmağa mahkûm olacaklardır.

9- Örtünmek gerçek İslâmî bir emir değildi, diyerek kadınların soyunmasını sağlayıp sonra da, gençleri ona karşı tahrik edip, her ikisinin arasında beraberlik hâsıl olması için çalışacaksınız! Müslümanlığı yok etmek için, bu iş, çok tesirlidir.

10- Her vesîle ile camiye gidenler arasına kin ve düşmanlık sokarak, cemâ’at ile namaz kılmağı ortadan kaldıracaksınız.

11- Türbe yapmanın bid’at olduğu gerekçesiyle, hepsinin yıkılması lâzımdır diyeceksiniz. Ayrıca İslam büyüklerinin kabirleri hakkında, şübheye düşürerek, onları ziyaret etmekten men edeceksiniz.

12- Seyyidlerin, Peygamberlerin soyundan geldikleri husûsunda insanlar tereddüde düşürülecek. Seyyidlerin diğer insanlarla karışmaları, kaybolmaları temin edilecek.

13- Bütün Müslümanlara hürriyetin önemini behâne ederek, “Herkes dilediğini yapabilir. Emr-i bil-ma’rûf ve nehy-i anil münker ve İslâm ahkâmının

öğretimi farz değildir” diyeceksiniz!. Böylece İslamiyetin emir ve yasaklarını ortadan kaldıracaksınız.

14- İslâmın yalnız arabların dîni olduğu fikri yayılacak. Mahalli inançlar desteklenerek, İslâmın yayılması ve Müslüman olmayanlara öğretilmesi faaliyetleri önlenecik.

15- Hayır müesseselerinin sınırları daraltılacak. Öyle olacak ki, kişi câmi’, medrese ve bunlara benzer hayır kurumları yapamaz hâle getirilecektir.

16- Fıkıh kitapları saf dışı edilerek, dinin doğrudan Kur’andan öğrenilmesi için yönlendirme yapılacaktır. Sonra, Müslümanları Kur’ân hakkında şübheye düşürecek ve içinde noksanlık ve fazlalık bulunan tahrîf edilmiş her dilde Kur’ân tercemeleri hazırlayıp, diyeceksiniz ki: “Kur’ân bozulmuş. Birbirini tutmuyor.” Aynı şekilde, hadisler hakkında da şüphe uyandırılacaktır. Ayrıca, Arab memleketleri dışında, ezân, namz gibi ibadetlerin arapça yapılmasını önleyeceksiniz.”

Değerli okuyucularım, bu planlar 250 sene önle yapılmıştır. Uygulamaları da ısrarlı bir şekilde takip edilmiştir. Bugünkü İslam âleminin perişan haline bakıp yapılan çalışmalarda ne derece başarı elde ettiler, siz karar verin!

GÖNÜL BAHÇESİ · 23 MART 2002 · KAYIT 11964

“Biz değil torunlarımız görecektir!”

İngiliz Casusu Hempher, dün bahsettiğim; devletin İslamiyeti yok etmek için hazırladığı planları okuduktan sonra, İngiliz Sömürgeler Bakanlığı sekreteri ile bu konuda aralarında geçen konuşmadan da hatıratında bahsediyor:

“Gerçekten okuduğum “İslâmı nasıl yıkabiliriz” isimli bu kitâb, çok mükemmeldi. İleride yapacağım çalışmalar için, emsalsiz bir rehber idi. Sekretere kitabı iade edip, memnuniyetimi ifâde ettiğimde, bana, “Bilmiş ol ki, bu meydana, sen yalnız değilsin. Yaptığın işte çalışan pek çok adamımız var. Bu işi yapmak için, şimdiye kadar Bakanlığımız beşbinden fazla adam vazîfelendirmiş bulunmaktadır. Bakanlık bu sayıyı yüzbine çıkarmağı düşünüyor. Bu sayıya ulaştığımız zaman, Müslümanların hepsine hâkim olacak ve bütün İslâm memleketlerini ele geçirmiş olacağız” dedi.

Daha sonra, sekreter şunları söyledi: “Sana şunu müjdelirim ki, Bakanlığımızın bu programı gerçekleştirmesi için bir asırlık bir zamana ihtiyac vardır. Biz o günleri görmesek bile, muhakkak çocuklarımız, torunlarımız görecektir. Şu darbimesel ne kadar da güzeldir, “Başkasının ekdiğini yedim. Öyleyse, ben de başkaları için ekiyorum”. Sizler, bunu yaptığınız zaman, bütün Hıristiyan âlemini memnûn etmiş ve onları oniki asırlık felâketden kurtarmış olacaksınız”.

Sekreter sözlerini şöyle tamamladı: “Asrlarca devam eden Haçlı Seferleri, hiçbir fayda sağlayamamıştır. Bu seferler, İslâmın köklerini kazımak için birşey yapmış sayılmaz. Çünkü onların yaptığı iş, ânî ve plânsızdı. Bunun için, netice alınamadı. Fakat şimdi, hükümetimizin değerli idârecileri, İslâmı çok ince bir plân ve uzun bir sabırla içten yıkmak için çalışıyorlar.”

Kendileri de itiraf ettikleri gibi İngilizler asırlardır İslâmı yıkmak için sinsi bir şekilde çalışmaktadırlar. Bir İslam büyüğü İngilizlerin ikiyüzlülüğünü şöyle tarif ediyor:

“İslâmın en büyük düşmanı İngilizlerdir. İslâmiyyeti bir ağaca benzetirsek, başka düşmanlar fırsat bulunca, bu ağacı dibinden keser. Fakat, bu ağaç bir gün filiz verebilir. İngiliz böyle değildir. Bu ağaca hizmet eder, besler. Müslimânlar da, onu dost bilir. Fakat, gece kimse görmeden köküne zehir döker. Ağaç öyle kurur ki, bir daha süremez. “Vah vah çok üzöldüm” diyerek de müslümanları aldatır. İngilizin, İslâma böyle zehir salması demek, para, mevkı ve kadın gibi, nefsanî arzûlar karşılığında satın aldığı yerli münâfıkların, soysuzların elleri ile, İslâm âlimlerini, İslâm kitaplarını, bilgilerini ortadan kaldırmasıdır.”

İngilizler, birinci ve ikinci cihân harpleri sonunda, birçok İslam memleketlerinde, kendi hâin plânlarını yerine getiren ve İngiliz menf’atlerini koruyan kimseleri iş başına getirdiler. Meselâ, sünnî müslimânların büyük ekseriyyeti teşkil ettikleri Sûriye’de, % 9 olan Nusayrileri hâkim kıldılar. Bu memleketlerin, millî marşları, bayrakları, devlet başkanları olmuş, fakat din hürriyetine kavuşamamışlardır.

Son üç asırda, Türk ve İslâm âlemi, nerede bir ihânete uğramışsa, bunun altında mutlaka İngiltere vardır. Bugün eski güçleri kalmadığı için planlarını, AB ve ABD’yi kullanarak tatbik etmek istiyorlar. Bugünkü sıkıntıların altında da yine onların parmağı var.

1944’de Japonya’da vefat eden, Abdürreşîd İbrâhîm, 1910’ da İstanbul’da basılan “Âlem-i islâm” kitabını da “İngilizlerin islâm düşmanlığı” yazısında diyor

ki, “Her zaman müslümanların başına gelen felaketler, hangi perde ile örtülürse örtülsün, hep İngilizlerden gelmiştir. İngiliz siyasetinin temeli, islâmiyeti yok etmektir. Bu siyâsetin sebebi, islâmiyetten korkmalarıdır. Müslümanları aldatmak için, satılmış vicdansızları kullanmaktadırlar. Bunları islâm âlimi, kahraman olarak tanıtırlar. Sözümüzün hülâsası, islâmiyetin en büyük düşmanı ingilizlerdir.” (Daha geniş bilgi için, “İngiliz Casusunun İtirafı” kitabına müracaat edilebilir.)

Peki, bütün bu faaliyetler karşısında biz ne yapacağız? Yapacağımız şey kolay. Ümitsizliğe kapılmadan, onların yapmak istediklerinin tersini yapmak. Yani, onlar; Müslümanları parçalamak, inancımızı zayıflatmak, yok etmek istiyorlar; bunun için de İslam alimlerini ve fıkıh kitaplarını saf dışı bırakmaya çalışıyorlar. Bunu için de işimiz; birlik beraberlik içinde inancımıza, örf ve adetimize sahip çıkıp, dinimizi doğrudan Hadis-i şeriflerden, Kur’an-ı kerimden değil, asırlardan beri yapıldığı gibi, İslam büyüklerinin fıkıh, ilmihal kitaplarından en iyi şekilde öğrenmek, öğrendiklerimizi yaşamak ve yaşatmaya çalışmak olmalıdır.

GÖNÜL BAHÇESİ · 29 MART 2002 · KAYIT 11965

Güçlü toplumların çöküş sebebi

Geçen hafta, toplumların bugünkü insanlık dışı perişan halinin gerçek sebebini yansıtan iki haber yayınlandı gazetlerde. Bunlardan biri, eki ABD başkanı Nixon’ın Beyaz Sarayda’ki ses kayıtlarının açıklanmasıydı. Güçlü toplumların çöküş sebebini şöyle açıklıyordu Nixon.

“Yunanlılara ne olduğunu biliyorsunuz. eşcinsellik onları mahvetti. Elbette Aristo bir eşcinseldi ve hepimiz biliyoruz ki Socrates de öyleydi. Romalılarına ne olduğunu biliyor musunuz? Son altı Roma İmparatoru eşcinseldi. Papazlara ne olduğunu biliyor musunuz? Papazlar, rahibelerle yatıyorlardı. Bu yıllarca devam etti, yüzyıllarca... Fakat papazlar ve Katolik kilisesi üç-dört yüzyıl önce eşcinseldiler. Şimdi eşcinselliğin yaygın olduğu İngiltere’nin haline bir bakın, Fransa’ya bakın.”

Nixon, konuşmasının devamında, “Güçlü, refah seviyesi yüksek toplumlar için en büyük tehlike, cinsi sapıklıklar ve bunların kaçınılmaz sonucu olan

uyuşturuculardır.” diyor.

İkinci haber, Papa 2. Jean Paul’un Nixon’u doğrulayan açıklaması daha doğrusu özür dilemesi haberi idi. Yıllardır, herkes tarafından bilinen, buna rağmen papalığın ısrarla yalanladığı; Papazlarla rahibeler arasındaki sapık ilişkileri, çocuklara yakınlık duymalarını Papa nihayet doğruluyor, iki rahibi görevden alıyor kilise adına halktan özür diliyordu. Bu suçlardan katolik dünyası bir milyar dolar tazminat ödemiş.

Aslında bu tespitler; toplumların çökmesine, yıkılmasına sebep olan sapık ilişkiler ilk defa Nixon tarafından dile getirilmemiştir. Aklı başında her kes tarafından, bütün tıp otoriteleri tarafından yıllardır dile getirilmekte, bunların önüne geçilmesi için tetbir alınması istenmektedir. Bütün bunlara rağmen, Batı, tam aksine, homoseksüelliği, hatta erkek ekrege evlenmeyi, lezbiyenliği yani kadın kadına beraberliği yasal hale getirmeyi bir özgürlük(!) olarak algılamakta ve tatbik etmektedir. Bazı ülkeler (Belçika, Hollanda gibi) uyuşturucuya bile belli bir ölçüde izin vermektedirler. Zararları bilinmesine rağmen, bilinmeyen gizli bir güç insanlığı yok etmek için ne gerekiyorsa yapmaktadır. Bu gizli güç, dünya siyasetini ellerinde tutan Yahudi ağırlıklı çok küçük bir azınlıktır. Bunlar, halkın refah seviyesini yükseltip, özgürlük adı altında her türlü sapıklığı, uyuşturucuyu yaygınlaştırıp, halkı uyuşturarak kendilerinin rahat çalışmalarını sağlamaktır. Yani insanlığa tahakküm etmektir.

Halbuki bu yapılanlar, eşyanın tabiatına aykırı şeylerdir. İnsana bir eşya kadar bile değer vermemektir. Batılıların makine ve cihaz imalatında en çok üzerinde durdukları şey, kullanma klavuzudur. İsrarla makinanın kullanma klavuzuna uygun kullanılmasını isterler. Buna uygun olmayan davranışlardan dolayı meydana gelen arızaları bunu garanti kapsamında saymazlar.

Bu cihazları imal eden insan da binlerce, milyonlarca cihazdan meydana gelmiş bir cihazlar manzumesidir. Cihaz imal edenin, bundan verimli netice alınabilmesi için nasıl ki, kullanma klavuzunu bildirmişse, insanı yaratan Cenab-ı Hak’da; insandan en iyi bir şekilde istifade edilebilmesi için, insanın dünya ve ahiret huzuru için yapılması ve yapılmaması gereken şeyleri lidirmiştir.

Bu da Cenab-ı Hakkın Peygamberler vasıtasıyla gönderdiği dinlerdir. Tabii ki bozulmamış dinler. Bozulmuş Hıristiyanlık değil. Örneğin, gerçek İncilde, papazların, rahibelerin evlenmesi yasak değildi, hatta çok evlilik bile caizdi. Oniki havariden biri olan ve Hıristiyanlarca ilk papa kabul edilen, Aziz Petrus evliydi.

Daha sonra, Hristiyanlık dînine, (Pavlus gibi hainler tarafından) papazların evlenmemesi, evlenmiş olan kimselerin kat'iyyen boşanmaması, günah çıkarmak mecbûriyeti gibi, mantık dışı kâideler konuldu. Dünyada yaşamak âdetâ günah sayıldı. İnsanın yaratılışına aykırı olan bu evlenme yasağı, Hristiyanlarda, fuhşu, sapık ilişkileri doğurdu.

Toplumların huzurunu sağlamada gerçek, bozulmamış dinden istifade edilmezse, hatta dinin bildirdiği yukarıda zikrettiğimiz kötü huylar teşvik edilirse, böyle toplumlar teknolojik gelişmeler ve refah seviyesi ne kadar ileri olursa olsun huzur bulamazlar.

Huzur sağlamak için yaptıkları işler, huzursuzluğun kaynağı olduğundan çırpındıkça bataklığa batarlar. Bunların hali, susayan kimsenin tuzlu deniz suyunu içmesine benzer. Susuzluklarını gidermek için içilen deniz suyu, susuzluğu daha da artırmakta. Nihayet insanı çatlatmaktadır. Bunun için, huzur bulmak isteyen, tamamiyle insan fıtratına uygun olan, İslamiyetin emir ve yasaklarına uyması şarttır.

GÖNÜL BAHCESİ · 30 MART 2002 · KAYIT 11966

“Birliktelikte” huzur arayanlar

İlk insan ve ilk Peygamber Adem aleyhisselamdan beri bütün Hak dinlerin bildirdiği emir ve yasaklar insan fıtratına, yaratılışına uygun idi. İnsanların yapamayacağı, gücünün üzerinde hiçbir emir ve yasak yoktu. Nitekim, ayet-i kerimede. “Biz herkese ancak gücünün yettiği kadarını yükleriz”(Enam/152)

Çünkü fıtrata aykırı olan emir ve yasak insanı sıkıntıya sokar, toplumun huzurunu bozar. Toplumu yanlış yollara sevkeder. Bugün, Hristiyanlığın ilim adamları tarafından red edilmesine ve tahsilli gençlerin dinden uzaklaşıp ateist olmalarının altında Hristiyanlığa sonradan, insan fıtratına aykırı mesela, evlilik yasağı gibi hükümlerin ilave edilmesi yatar.

Halbuki, bütün canlılar, nesillerinin devamı için üremek zorundadırlar. Üreme de türlere göre değişmektedir. İnsanın üremesi yüce ve mukaddes kitabımız Kur'an-ı Kerim'de de işaret buyurulduğu üzere “çiftler arasında” cereyan etmektedir.

Yüce ve mukaddes kitabımız Kur'an-ı Kerim'de buyurulduğuna göre, kadın ile erkek arasında "bir sevgi bağı" yaratılmıştır. Nitekim, Hazret-i Adem yaratıldıktan sonra, Yüce Allah, Hz. Adem'in "gönlü, kendisine ısınsın diye eşini yaratmıştır." buyurmuştur. (Araf/189.) Böylece, iki cinsi, birbiri ile kaynaştıran bu sevgi gücü ile, beşeriyet, o günlerden, bugünlere üreyerek gelebilmiştir. Bundan kaçmak, hayvanlar gibi sokakta buluşmak insan fıtratına aykırıdır. Aile mesuliyetinden korkanlar, buna cesaret edemeyenler yağmurdan kaçalım derken doluya tutulduklarının farkında değiller.

Toplumlar, dine değil nefslerine tabi oldukları için, bu meşru beraberliği mecrasında tutmak, insanın tabiatına ve fıtratına uygun olarak insanın menfaatleri istikametinde kontrol etmek çok defa mümkün olamamıştır. Konu, "ifrat" ve "tefrit"lerle rotasından çıkarılarak, insan, dolayısıyla cemiyet sıkıntıya sokulmuştur.

Bazı toplumlarda (Budist ve Hristiyanlarda olduğu gibi) evlilik yasaklanmış, bazılarında da insanlığı, bu konuda tamamen başıboşluğa teşvik edilmiş; her türlü sosyal ve vicdanî denetim ortadan kaldırılmış. Böylece insanlar bir nevi hayvanlaştırılmıştır.

Neticenin bu noktaya geleceğinden haberi olmayan akıntıya kapılarak çocuk, ergen ve genç psikolojisinden habersiz kişiler, "cinsel eğitim" "cinsel özgürlük" ve "sosyalleştirme" adı altında ne kadar yanlış davranışlar içine düştüklerini, toplumda ne kadar büyük yara açtıklarını bir bilseler...

Gençliğin bu hassas noktasını istismar ve tahrik eden çevreler çok fazla olduğu için, buhranın boyutları gittikçe büyümekte; iş, birçok toplum için "cinnet" mertebesine varmıştır. Amerika ve Batı Avrupa toplumlarında görüldüğü üzere, çeşitli suçlar işleyen ve korkunç sapık davranışlar gösteren "akımlar" oluşmuştur. Şeytana tapma, huzur bulmak için yapılan toplu intiharların, her türlü sapık inançların temelinde bu vardır. Daha iki gün önce, 16 yaşındaki Björn isimli Alman genci, anne babasını katletmişti. Yine satanist Alman çifti, 66 bıçak darbesiyle öldürdükleri kimsenin kalbine kazık çakmışlardı.

Genişleyen, büyüyen ve kalabalıklaşan, refah seviyesi yükselen bütün toplumlarda görüldüğü üzere, aile ve cemiyet zayıfladığından, başıboş kalan "genç nesiller" akla, hayale gelmiyecek çılgınlıklara başvurmaktadırlar. Sahipsiz gençlik, himayesiz ve kontrolsüz, kışkırtıcı film ve müstehcen yayınlarla insanlıktan çıkarılmaktadır.

Atalarımızın “ateş ve barut” misâli ile tehlikeli bulduğu, serbest genç kız ve erkek ilişkilerinin, Amerika ve Batı Avrupa cemiyetlerinde ne hale geldiğini, çok iyi tahlil etmemiz gerekir. Gençliği “özgürlük”ler ile uyutmaya çalışan “yarı-aydınlar”, başıboş ve kontrolsüz bir cemiyette, “seks özgürlüğünün” insanlığı nereye sürüklediğini artık anlamalıdır.

Gençlik meselelerini, kadın erkek ilişkilerini ve cinsiyet konusunu inceleyen kişiler, mutlaka, ama mutlaka, “gençlik psikolojisini”, “kadın ve erkek psikolojisini”, “cinsiyetin gücünü” çok iyi bilmek, ülkemizdeki ve dünyamızdaki “sosyal gelişmeleri” çok iyi takip etmelidirler.

Batıda – kısmen de bizde- boşanmalar hızlı bir şekilde artmaktadır. Aile hızlı bir çöküşe girmiştir. Ailenin olmadığı toplumlarda, huzur olmaz. Toplumların özgürlük adına, fuhşu yaygınlaştırıp ailenin temeline dinamit koymaya devam edildiği müddetçe insanlık rahat güzü görmeyecektir. İnsanın huzuru, gayri meşru beraberliklerde, “birlikteliklerde” değil meşru evliliklerdir. Çünkü, insanı yaratan Allahü teâlâ ona huzurun adresini “aile” olarak göstermiş. Kur’an-ı kerimde “Allah, evlerinizi, sizin için bir huzur ve sükun yeri yaptı.” (Nahl 80) buyurulmaktadır.

2002 YILLIK KÜLLİYATI

04

Nisan

7 yazı · Gönül Bahçesi: 7

GÖNÜL BAĞÇESİ · 4 NİSAN 2002 · KAYIT 11967

Tasavvufun dinimizdeki yeri

Tasavvuf, kalbi saf hale getirmek, kötülüklerden temizlemek demektir. Kişinin kalbini, Allahü teâlânın muhabbetine, sevgisine bağlamak, îmânını, i'tikâdını düzeltip, Resûlullahın söz, hareket ve ahlâkına uyup, O'nun yolundan gitmektir. Kalb ile yapılması ve sakınılması lâzım olan şeyleri ve kalbin, rûhun, kötülüklerden temizlenmesi yollarını öğreten ilimdir tasavvuf.

Tasavvuf, îmânın vicdanîleşmesini, yerleşmesini, fıkıh ilmi ile bildirilen ibâdetlerin seve seve, kolaylıkla yapılmasını, kötü huylardan kurtulup güzel ahlak sahibi olmayı ve Allahü teâlânın sevgisine kavuşmayı sağlar. İmâm-ı Kettânî: "Tasavvuf, güzel ahlâktan ibârettir." buyurmuştur.

Bu güzel ahlakla ahlaklanan, tasavvuf büyükleri, asırlardır, bıkmadan, usanmadan, İslâmın güzel ahlâkını anlatıp, İslâmı herkese sevdirmişlerdir. Her hâlleri ile İslâmiyeti yaşayarak örnek olmuşlardır. Bu büyükler ayrıca, İslâmiyeti dünyaya yaymakta bir nevi öncü kuvvet olmuşlardır.

Tasavvuf büyüklerinin dini yaymaktaki bu önemli fonksiyonunu gören İslâm düşmanları, bütün güçleri ile tasavvufa yöneldiler. Yüz yıldır, tarikat diyerek, birçok şey uyduruldu. Eshab-ı kiramın yolu unutuldu. Cahiller, sahtekârlar, şeyh maskesi altında, müslümanlara her çeşit günahı işlettiler. İslâm memleketlerini, gerçek manada tasavvuf ile ilgisi olmayan, müslümanları sömüren sahte mürşidler, sahte şeyhler istila etti.

Böyle karışık zamanlarda, yani hakiki tasavvuf âlimi olmadığı devirlerde, eskiden yaşamış, bilinen meşhur evliyaların, mürşid-i kâmillerin kitaplarını okuyan, bunları kendilerine rehber edinen, dinini ve dinimizin güzel ahlâkını buralardan öğrenenler ancak bu tehlikeden kendini koruyabildi.

Zamanımızdaki bu sahte şeyhlerden, aydın din adamı kılığındaki mezhepsizlerden, sinsi din düşmanlarından kurtulmanın yolu budur. İşte bu doğru yolu bilenleri ve elinde ehl-i sünnet ölçüsü olanları, kimse kandıramaz. İlmin olmadığı, âlimin bulunmadığı yerde, din de kalmaz. Nitekim, hadis-i şerifte,

“İlim bulunan yerde müslümanlık vardır. İlim bulunmayan yerde müslümanlık kalmaz” buyuruldu.

Eskiden, yani zamanımızdan 100-150 yıl önce, ilim sahibi, dinimizin emir ve yasaklarını iyi bilen ve öğreten; severek, zorlama olmadan yapılmasını sağlayan, insanlara dinimizin güzel ahlâkını aşılayan birçok tarikat, birçok şeyh vardı.

Fakat, Osmanlıların son zamanlarından itibaren, tarikatlar bozulmaya başladı. Tarikatlara, çeşitli ajanlar sızdı. Müslüman kılığındaki bu ajanlar, yerine göre talebe, yerine göre şeyh ve mürşid rolüne girerek çeşitli yollar ile tarikatlara haramlar, bid'atler karıştırdılar. Din ile ilgisi olmayan, dinimizin yasak ettiği şeyleri, dinimizin emri olarak gösterdiler.

Bilhassa son zamanlarda, tarikat adı altında, insanların imanını çalmak için uğraşan, sayısız sahte şeyhler türedi. Namaz kılmanın farz olmadığını, kadınların açık gezmesinin sevap olduğunu açıkça söyleyebilen şeyhler çıktı ortaya. O hâle geldi ki gayesi, insanlara dini sevdirmek olan tarikatı, insanları dinden uzaklaştırmak şekline çevirdiler.

“Mürşidi olmayanın mürşidi şeytandır” sözünü öne sürerek, topladıkları müslümanların imanlarını, itikadlarını bozdular. Bu söz, dine uygun tasavvuf ehli bir kimse olduğu zaman için geçerlidir. Yoksa her önüne gelen, ne olduğu belirsiz kimselere gidip, bağlanacak demek değildir. Böyle kimseler şeytandan daha kötü kimselerdir. Böyle bozuk bir tarikata girmek, yağmurdan kaçalım derken, doluya tutulmaktan, Dimyat'a pirince giderken, evdeki bulgurdan da olmaktan daha kötüdür. Çünkü bulgursuz yaşanır da, imansız yaşanmaz.

Bunların tuzaklarına düşen kimse, sahte, cahil doktora giden hastaya benzer. Sahte doktora giden, hayatından olduğu gibi, sahte şeyhe giden de dininden, imanından olur.

Şimdi de, yerli tarikatları bozdukları yetmiyormuş gibi, dışarıdan Hristiyan kökenli ithal tarikatlar getirilmeye başlandı. Bozulan, dinden uzaklaştıralan kimseler Hristiyanlaştırılmak isteniyor. Bu, ithal tarikatı merak ediyorsanız, yarını bekleyin!

GÖNÜL BAĞÇESİ · 5 NİSAN 2002 · KAYIT 11968

Meydan boş kalınca

Son yıllarda medyanın gündeminden düşmeyen, “Moon” tarikatını halkımız merak etmeye başladı. Bu merakı bir nebze de olsa gidermek maksadıyla, NOKTA dergisinin bu konuda yaptığı geniş bir araştırmayı özetleyerek sizlere sunmak istiyorum:

“Moon Tarikatı’nın lideri, Sun Myung Moon Kuzey Koreli bir köylü ailenin çocuğudur. Daha 16 yaşındayken kendisine vahiy geldiğini söyleyen Moon, 1954’de Seul’de Birleşik kiliseyi kurdu. 1959’da Amerika günleri başladı. Kiliseleri birleştirme çalışmalarında 1989’a kadar anti-komünist mesajlar ağırlıklıydı. (Komünizin çöküşünden sonra da, Batı’nın Komünizmden sonra en büyük tehlike gördüğü İslamiyete yöneldi.)

Moon Tarikatı, 80’li yıllarda Türk kamuoyunda ABD güdümlü olarak düzenlenen Dini Araştırmalar Konferansları ile tanınmaya başlandı. Aslen Kuzey Koreli olan ve Amerika’da yaşayan tekstil ve otomotiv sanayii yatırımcısı Myung Moon liderliğindeki tarikat, Kiliseleri birleştirmek (Unification Church) felsefesini yaymak amacıyla bu toplantılarda çeşitli ülkelerin tanınmış isimlerini biraraya getiriyor ve bu ülkelerde örgütlenmeye çalışıyordu.

Tarikat, Hristiyanları birleştirmenin yanı sıra, Müslümanlarla Hristiyanları da birleştirmeye gaye edindiği için İslami kesimi de hedef kitle seçti. Türkiye’deki ilk girişimleri de bu amaca uygun olarak başladı. “Dini Araştırmalar” “ Hoşgörü” “Diyalog” görüşmeleri ile Türkiye’den özellikle dini çevreden çok aşına isimler tarikata, tarikatın toplantılarına katılmaya başladı. (ABD’de, “Dinler arası ilişkiler” toplantısından izinsiz gittiği gerekçesiyle kovulan yazarımız A.G.Tunceroğlu yazısında, toplantıda,Türkiye’den 40 kadar ilahiyatçının katıldığını yazdı.)

Moon Tarikatı’nın 80’li yıllarda başlayan Türkiye serüveninde siyasi, medya çevrelerindeki isimlerden sonra şimdi de dini çevrelerin tanınmış isimlerinin eklenmesi ile faaliyet alanı genişledi. Bu yüzden Türkiye Moon için ideal bir çalışma alanı haline geldi. Bu tarikatın ilişki kurduğu isimler arasında kimler yok

ki? (Burada bu kimselerin isimleri de yer alıyordu. Fakat, benim şahıslarla bir isim olmadığı için bunları almadım.)

Müslüman olmamasına rağmen İslami kesime neden bu kadar yatırım yaptığı konusunda bir takım soru işaretlerine yol açmaya başladı. Hadislerin inkar eden, Moon Tarikatı, peygamberin herkes gibi bir insan olduğunu, sözlerinin Kur'an-ı kerimle çeliştiğini ve inkar edilebileceğini ileri sürüyordu. Toplu nikah törenleri ile tanınan tarikat, Hz. İsa'nın evlenmediği için cennete giremeyeceğini, ancak Moon'un takdisi ile girebileceği inancında. Tarikat lideri olarak sınırsız derecede zenginleşen Moon'un lideri Sun Myung Türkiye'de ve İslam dünyasında ne yapmak istiyor? Moon'un amaçları ne? Türkiye'nin en ünlü simaları, ilahiyatçıları bu "tuhaf" tarikatın içinde ne arıyor? Soruları tartışma konusu olmaya başladı.

Tarikatın Türkiye'deki en önemli etkinliklerinden biri de 1991 yılında İstanbul'da gerçekleşti. President Otel'de düzenlenen bu toplantıya katılan Hristiyan din adamları, Müslüman din adamları, basın ve medyaya kapalı üç günlük bir seminer gerçekleştirdiler.

Tam üç yıl aradan sonra bu defa İstanbul The Marmara Oteli'nde yine medyaya kapalı olarak gerçekleştirilen bir başka toplantıda Türk kamuoyu için şok isimler katılımcı oluyordu.

Ancak toplantı bitiminde bu konuda katılımcıların ağızlarından tek kelime bile alınamıyordu. Söylenenler ne olursa olsun bazı teorileri ortaya atanların ilişkili oldukları organizasyonların nitelikleri bazı şüpheleri ister istemez gündeme getiriyordu.

Bir ayakları ABD'de öteki ayakları İsrail'de olan ve 'Moon tarikatı'yla sıkı ilişki içinde bulunanların, Japonya'dan Güney Kore'ye, Suudi Arabistan'dan Mısır'a. Hindistan'a kadar uzanan geniş coğrafyada hedeflerinin neler olduğu gerçekten merak uyandırıyor. Ülkemiz, ekonomik kriz ile meşgulken İslami çevrelerde sessizce yeni bir örgütlenme ya da yeni bir oluşum (yeni bir din) tırmanışını mı sürdürülüyor?"

Bu alıntıdan sonra kısa bir anektod ile konuyu bitirmek istiyorum. Rahmetli Prof.Dr. Orhan Karmış hocayla bir görüşmemizde, "Moon tarikatı ilahiyat camiasında hızla yayılıyor. Yüklü bir maaş ve birçok imkan vaadinde bulunarak bana da teklif ettiler. Ben, 'yanlış kapı çaldınız beni paraya boğsanız bile asla kabul etmem' diyerek tekliflerini şiddetle red ettim, demişti."

İşte böyle, meydan boş kalınca, bin yıllık İslam ülkesinde, Hristiyan tarikatı da ilgi görüyor; Müslüman mahallesinde salgongoz da satılıyor! Hedefleri; üçüncü bin yılda bütün dünyanın silme Hristiyan yapılması!

Zaten sinsi din düşmanları hergün, “Müslüman Hristiyan olmak fark etmez; Hristiyanlar ve Yahudiler de Cennete gidecek” propagandasını yapıyorlar. Maksatları halkı, “Madem ki öyle, namaz kılmaya, oruç tutmaya, harama helala dikkat etmeye ne gereği var, her istediğimi yapar, haftada bir Kiliseye gider, tertemiz(!) olurum” noktasına getirmek!

GÖNÜL BAHÇESİ · 12 NİSAN 2002 · KAYIT 11969

Bir sanatçının feryadı

Bazı şeyler vardır, anlatmakla öğrenilemez; ancak yaşamakla öğrenilir. Yaşamayan bilmez. Çocuğa ateşin yaktığını ne kadar anlatırsanız anlatın, onu tatmadıkça, acısını hissetmedikçe gerçek manada ateşin ne olduğunu anlayamaz.

Yaşamadıkça zararının tam olarak anlamanın mümkün olmadığı hususlardan biri de şöhrat ve paradır. Bilhassa gençlerimizin bu iki arzuya kavuşmak için, “sanatçı” olmak için maddi manevi nelerini feda ediyorlar. Halbuki, “Dışı seni içi beni yakar” misali arzulardır bunlar. Bu arzuların zararlarını Sevgili Peygamberimiz bakınız kısa ve öz olarak nasıl ifade buyuruyorlar: “Mal ve şöhrat hırsının insana vereceği zarar, iki aç kurdun bir koyun sürüsüne saldırdığı zaman vereceği zarardan daha çoktur.” “Bir vadi dolusu altını olan, bir vadi dolusu daha ister!”

Akıllı insanlar, dinimizin bildirdiği nasihatlerden, başkalarının tecrübelerinden istifade etmesini bilirler. Küçük çocuklar ve ahmaklar ise kendileri tecrübe etmedikçe gördüklerine, başkalarının tecrübelerine inanmazlar. Bizim hitap ettiğimiz kimseler akıllılar olduğuna göre, bunlara; bir sanatçımızın yaşadıklarını “şöhrat” ve “Para”nın insanı ne hale getirdiğini kendi ağzından, bir dergiden alarak sizlere sunmak istiyorum:

“Bu para denilen illet, insanı hakikaten yoldan çıkartır. Yani deli gibi para harcarsın, 55 metrelik yat yetmez 75 metre alırsın. Evin içinde 10 hizmetçi yetmez 20’ye çıkarırsın. Budur yoldan çıkmak. Sokaktaki aç insanı unutuyorsun. Dinini

unutmaya başlıyorsun. Ben hayatımda domuz eti yemedim ama benim çevremdeki herkes, domuz eti yiyordu ve ben bunu gördükçe midem bulanıyordu. Para bende, öyleyse güç bende oluyorsun. Yaratanını unutuyorsun. Ve O da bir gün sana öyle bir tokat atıyor, “kendine gel” diyor.”

Biz, bütün sanatçılar için üç beş evlilik gayet normal. En kıytırık sanatçıya bak yine üç evlilik. Neden biz de tek evli olamıyoruz ya da iki? Hayır kardeşim bize dört, beş yani. Olamıyor, çünkü açız. Kapatamıyoruz bunu ve bir sanatçının bunu kapatması da mümkün değil. Benim hayatımdaki en büyük mutluluğum şarkı söylediğimde 20 bin kişinin bir ağızdan “Yeşim” diyerek bağırması. Ve sen eve gelip, tek başına bir adamla kalıyorsun ve diyorsun ki, “Acaba bu beni hayranlarım gibi böyle seviyor mu?” Böyle bir şüphe olabilir mi, bu hastalıklı bir duygu.

Zaten sanatçıların hepsi ruh hastası. Hepimize bak, çantasını aç içinde mutlaka Zanax’a, Prozac’a rastlarsın. Mutlaka terapistle gidiyoruz ama saklarız. Hepimiz zaman zaman çok agresifleşiriz, zaman zaman içimize çekiliriz. Yani saçmalıklar yaparız, hakaretler ederiz. Hiçbirimizin ruh sağlığımızın iyi olduğuna inanmıyorum. Bu gerçek. Artık bu gerçekleri ben kabul ettim.

Boşanmanın arifesinde, çok aşırı dozda sakinleştirici aldım. Çünkü vücudum sakinleşmiyordu. İttiğim ilacı bir deveye verseler, hakikaten uyur. Ben hiç uyumuyordum. Hiç yemek yemiyordum, üç paket sigara içiyordum. Çok aşırı dozda ilaç alıyordum.

Şimdi, o lüks hayatı değil, eski günlerimi özledim. Biz bir apartman dairesinde, üç oda bir salon bir dairede oturuyorduk. Keşke o kadar paramız olmasaydı. Keşke tekneler, uçaklar hiçbiri olmasaydı. İşte insanlara bunu anlatamıyorum.

Manevi duygularını yitiriyorsun Maddi duygular ön plana geçiyor. Nerede olduğun değil, kiminle olduğun önemli. Sen bir çadırın içinde çok sevdiğin bir insanla yaşıyorsan, o çadır sana saray gibi gelir. Ama sen bir sarayın içinde tek başına yaşıyorsan o saray sana hapisane gibi geliyor. Yani maddiyat öne çıktıkça kibirleniyorsun. İnsanları hor görmeye başlıyorsun. Yani bu para denilen illet, insanı hakikaten yoldan çıkartıyor.

Peki, bu meslekte olup da mutlu olan yok mu? Hayır, hiçbiri mutlu değil. Mutluyum diyen, kesinlikle yalan söylüyor, kendini aldatıyor. Mutlu olamıyoruz. Çünkü, biz neyiz biliyor musun? 20 bin, 30 bin insanın önüne çıkıyorsun ve şarkı söylüyorsun. Korkunç bir sevgi seli var. Deli gibi bir sevgi ve sen sevgi aç

oluyorsun artık, sevgi manyağı oluyorsun. Ve böyle bir sevgi, albümlerinin satışı, insanların seni seyretmeleri ve hayatına kim girerse girsın, ondan hep almak istiyorsun. Doymak nedir bilmiyorsun!

GÖNÜL BAHÇESİ · 13 NİSAN 2002 · KAYIT 11970

“Paraya köle olana lanet olsun!”

Dün; para ve şöhretin insanı ne hale getirdiğini bir sanatçı “şöhretzede”nin ağzından nakletmiştim. Peki, paranın yani dünyalıkların hiç mi faydası yok, bunlar hep zararlı mı? Bugün de bunun üzerinde durmak istiyorum.

Bunlar ilaç gibidir. Dozunda, yerinde zamanında kullanılırsa faydalıdır. Bu da ancak, parayı dinimize uygun bir şekilde kazanmak ve yine dine uygun bir şekilde harcamakla sağlanabilir. Böyle yapılıncı malın, paranın dünyada da ahirette faydası görülür.

KontROLSÜZ kazanılan ve harcanan para Allahü teâlâyı unutturur. Bu şekilde elde edilen mal hakkında, Peygamber efendimiz, bir hadis-i şerîfinde, “Geçen ümmetlerin herbirine fitneler verildi. Benim ümmetimin fitnesi, mal, para toplamak olacaktır” buyurdu. Başka bir hadis-i şerîfte de, “Altına ve gümüşe köle olana la'net olsun!” buyuruldu.

Yine peygamber efendimiz, “Dünyaya düşkün olmak, günahların başıdır” buyurdu. Yanî her türlü hatâyâ, günâha sebep olur. Ahireti unutup, dünya peşinde koşan kimse, şüpheli şeylere, sonra mekrûhlara, sonra harâmlara, hattâ daha sonra küfre dalar. Geçmiş ümmetlerin, Peygamberlerine inanmamalarına sebep, dünyaya düşkün olmaları idi. Bu sebeple nice kimselerin ayağı kaymıştır.

Fakat, şân şöhret için olmayıp, âhireti kazanmaya yardımcı olan mal, ne kadar çok olursa olsun zararlı değildir. İmâm-ı Gazâlî hazretleri, kendini ve âilesini ve çocuklarını kimseye muhtaç ettirmeyecek kadar çalışıp, helâlden kazananlara cihâd sevâbı verildiğini bildirmiştir..

Allahü teâlâ, bir kuluna fazla mal verirse, cimri olmamalıdır. Para, mal kazanma hırsı, aklını örtmemelidir. Kazandığını, din uğruna sarfetmelidir. Hayır hasenat yapmalıdır. Sıkıntıda olan müslümanlara yardım etmelidir.

Peygamberimiz birgün, “Yâ Ebâ Hüreyre! Mü'minlerin büyüğü, benden sonra o kimsedir ki, Allahü teâlâ ona mal verir, o da gizli ve âşikâre Hak yoluna harcar ve yaptığı iyilikleri kimsenin başına kakmaz” buyurdu.

Kişi mal, mülk sahibi olmakta çok hırslı olur, tek gâyesi bu mala kavuşmak olursa, hem dünyada, hem de âhirette rezil olur, perişan olur. Olmadık işler gelir başına. Bunun misâlleri sayılamıyacak kadar çoktur. Bir örneğini dün vermiştim.

Allahü teâlâ, insanları yaratırken, ecellerini, ömürlerini ve rızıklarını takdir etmiştir. İnsanın rızkı değişmez, azalmaz ve çoğalmaz ve zamanından geri kalmaz. İnsan, rızkını aradığı gibi, rızık da, sâhibini arar. Çok fakîrler vardır ki, zenginlerden daha iyi, daha mes'ûd yaşar.

Aşırı mal hırsı sonunda insanı mala taptırır. “Maksûdun, mâbûdudur” sözü meşhurdur. İnsanın nihaî maksadı ne ise bu onun ilâhı odur. Bir kimsenin maksadı, mal, mülk kazanmak ise, bunun için her şeyi mubâh görüyorsa, bu kimsenin ilâhı mal, mülk olur. Yine bir kimsenin maksadı sadece belli bir makama, mevkiye gelmek ise, bunun için her şeyi mubâh görüyorsa, bunun da ilâhı o makam olur. Nefsine tapınmaya başlar. “Nefslerinin arzûlarını ilâh edinenleri görmedin mi?” âyet-i kerîmesi, bunun böyle olduğunu haber vermektedir. Allahü teâlâ, dünya lezzetlerini yasak etmedi. Bunların, azgınca, taşkınca, zararlı olarak kullanılmasını yasak etti.

Dinimiz, mal, mülk gibi dünyalık edinmeyi yasaklamıyor. Dünya malına tapınmayı, yani maksadın, gayenin mal, mülk edinmek olmasını yasaklıyor. Dünya malının, ahireti kazanmada vasıta yapılmasını emrediyor. Paranın kalbe sokulmasını yasaklıyor, sadece cepte kalmasını istiyor.

İslâm dininde, ilim, fen, teknik, sanat ve ticareti emreden, bunlar için çalışmayı teşvik eden nice emirler, âyet-i kerime ve hadis-i şerifler vardır. Çünkü medenî bir toplumun, bir milletin kurtuluşu ve saadeti fakirlik ile olamaz.

Bilâkis, hayır ve iyilik müesseseleri, imarethaneler, mektepler, aşevleri, hastaneler yapmak, acizlere, fakirlere ve kimsesizlere yardım etmek ve insanlara hizmet için çeşmeler, köprüler yapmak, fabrikalar kurmak, hep mal ve servet ile olur. Mal ve servet ise, çalışmak ve ticaret ile kazanılır.

Zararlı olan, yasak edilen dünya, Allahü teâlânın sevmediği, haram ettiği, zararlı şeyler demektir. Haramlardan sakınan, dünyaya aldanmamış olur. Allahü teâlâ, dünyada hiçbir zevki, hiçbir lezzeti yasak etmedi. Bunları, azgın, taşkın, zararlı

olarak kullanmağı haram etti. Gösterdiği yolda, faydalı, edebli şekilde kullanılmasını emretti. Böyle yapan dünyada da ahirette de huzur içinde olur.

GÖNÜL BAHÇESİ · 20 NİSAN 2002 · KAYIT 11971

Kudüs'ün huzur devirleri

Kudüs'ün, asırlarca süren karanlık zulüm devri, 638 senesinde hazreti Ömer'in Kudüs'ü muhasara etmesiyle son buldu. Kudüs halkı, hazret-i Ömer'e şehrin anahtarlarını bizzat kendileri teslim etti. Böylece kendi devletleri olan Bizans'ın ağır vergi ve işkencelerinden eziyet ve cefalarından ve zulümlerinden kurtuldular. Çok kısa zamanda düşman zan ettikleri Müslümanlardaki adâlet ve merhameti açıkça gördüler. İslâmiyetin, iyilik ve güzelliği emreden ve insanları dünya ve âhiret seâdetine kavuşturan bir din olduğunu anladılar. En küçük bir zorlama olmadan bölük bölük, mahalle mahalle İslâmiyeti kabul ettiler.

Kudüs'ü fethedip İslâm topraklarına katan hazret-i Ömer, Kudüs halkına tarihin şeref levhalarına geçen şöyle bir emân (teminat) mektubu verdi: “Müslümanlar, Hristiyanların kiliselerine zorla girmeyecek, kiliseleri yakıp yıkmayacak, mallarına zarar vermeyecek, dinlerini ve ibâdet tarzlarını değiştirmeleri ve İslâm dînine girmeleri için kendilerine karşı hiç bir zor kullanılmayacak. Hiçbir Müslümandan en ufak bir zarar bile görmeyecekler. Eğer kendiliklerinden memleketten çıkıp gitmek isterlerse varacakları yere kadar canları, malları, ırzları üzerine emân verilecektir. Eğer burada kalmak isterlerse tamamen temînât altında olacaklar. Bunun karşılığı olarak cizye (gelir vergisini) vereceklerdir. Ekin biçme zamanına kadar onlardan hiçbir vergi alınmayacaktır. Allahü Âzîmüştânın ve Resûlullah'ın (sallallahü aleyhi ve sellem) emirleri ve İslâm halifelerinin ve umum Müslümanların verdiği sözler bu mektubda yazılı olduğu gibidir.”

Her gelen, Kudüs halkını kılıçtan geçirirken, Hazret-i Ömer işte böyle haklar verdi. Kudüs'ün zengin sebze tarımından elde edilen gelir fakir halka tahsis edildi.

Selâhaddîn-i Eyyübî de Kudüs halkına çok iyi davrandı. Vergileri indirdiği gibi, Haçlıların kilise hâline çevirdikleri câmileri eski durumlarına getirdi.

Memlûkler döneminde Sultanın naibi tarafından idâre edilen Kudüs bir ilim ve irfan merkezi hâline geldi. Memlûk Sultanları Kudüs'ün îmârına önem verdiler. Diğerleri yakıp yıkarken onlar en güzel şekilde imar ettiler.

Kudüs halkı en huzurlu devrelerinden birini de Osmanlılar zamanında yaşadı. Bugün Filistin'de yaşayan yaşlılar Osmanlılar zamanındaki, bereketin huzurun hasretiyle yaniyorlar. Gençleri İngilizler tarafından Osmanlı düşmanı olarak yetiştirildiği için bunun farkında değiller.

Tam 400 sene Filistin, Osmanlı Devletinin hâkimiyetinde kalmıştır. Sekiz buçuk sene içinde Osmanlı Devletini iki misli büyüten Yavuz Sultan Selim Han, çok kuvvetli târîh, strateji, siyâset ve taktik bilgisine sâhipti. İslâm ülkelerinin zayıf ve parçalanmış olmasının tehlikesini gören nâdir bir devlet adamıydı.

Bir gün İslâm ülkelerinin Hristiyan veya Yahûdilerin sömürgesi olmaması için, o devirde en güçlü İslâm devleti olan Osmanlı Devleti etrâfında topladı. Nitekim Osmanlı Devleti yıkılınca bütün İslâm ülkeleri Hristiyan ülkelerin sömürgesi oldular.

Osmanlı Devletinin en büyük hizmeti, Filistin'de Yahûdî Devleti (İsrail'in) kurulmasını 430 sene geciktirmiş olmasıdır. İsrâil yarım asır önce kurulmuş olsaydı, bugün bütün Arap ülkeleri İsrâil işgâlinde olacaktı. Bir asır önce kurulsaydı bütün Müslümanlar imhâ edilmiş ve sapık yollarla İslâmiyetten uzaklaştırılmış olacaktı. Osmanlı Devleti, Yahûdînin, Müslümanları ve İslâmiyeti imhâ plânını engellemiştir. Yahudilere toprak vermediği için Sultan Abdülhamid Han tahtından olmuş, ömrünü sıkıntı içinde dört duvar arasında tamamlamıştır.

Batı tarafından, tarih ve din cahili olarak yetiştirilen halk bunun farkında değil. Osmanlıya dua edeceklerine Batı ile işbirliği yapıp düşman oldular. Ecdatların yolu olan Ehli sünnet yolunu terkedip, mezhepsizlerin, teröristlerin yoluna saptılar. Bundan dolayı Filistinliler ve diğer İslam ülkeleri Osmanlıdan sonra iflah olmadı.

İster istemez insanın aklına geliyor acaba bugün çekilen sıkıntılar, görülen zulümler bunun bir bedeli midir? Zalime yardım eden onun mutlaka zulmüne uğrar. Tabii ki bu arada kurunan yanında yaşlar da yaniyor. Ancak, Cenab-ı Hak bunlara çektikleri sıkıntıların karşığını ahirette fazlasıyla verecektir.

GÖNÜL BAHÇESİ · 25 NİSAN 2002 · KAYIT 11972

Bugünleri görmüştü

Bugün Filistinlilerin başına gelenleri en iyi şekilde gören, bunu önlemek için çırpınan tek devlet adamıydı Sultan İkinci Abdülhamid Han. Bunun için tahta çıkınca ilk icraatı, Filistin'in bütün topraklarını sarayın (Osmanlı Hanedanının) mülkü haline getirmek oldu. Böylece nüfusun çoğunluğunu elde etme planının bir parçası olan Filistin'de toprak satışı kesin olarak önlendi. Ayrıca Filistin'e 33 senelik saltanatı esnasında tek bir Yahudinin girmesine izin vermedi.

Siyonizm teşkilatının lideri Dr.Theodor Hertzl birçok defa Saraya ve Babıali'ye mektup yazdı. Yüz bulamayınca, İngiltere'nin aracılığı ile Theodor Hertzl ve Haham Moşe Levi, Sultan Abdülhamid Han ile görüştüler. Dr.Theodor Hertzl, Abdülhamid Han'a şu tekliflerde bulundu. Filistin'de toprak verildiği takdirde:

- 1-Yahudiler Osmanlı Devletinin bütün borçlarını ödeyecekler.
- 2-Osmanlı Devletine büyük mali yardımda bulunacaklar.
- 3-Sultan Abdülhamid Han'ın siyasetini Avrupa'da destekleyecekler.
- 4-Yahudiler, Osmanlı Devletinde inşa edilecek savaş üslerinin parasını ödeyecekler.
- 5-Sultan Abdülhamid Han'a şahsı için büyük servet verecekler.
- 6- Filistin'de kurulacak büyük üniversitede aynı zamanda Türk talebeleri de okuyacak. Tahsil için Avrupa'ya gitmeye lüzum kalmayacak.

Osmanlı Devleti ekonomik yönden büyük bir çöküntü, hatta, iflas durumunda olmasına rağmen, Sultan Abdülhamid Han bu büyük maddi teklifler karşısında çok hiddetlenerek yüksek sesle, "Dünyanın bütün devletleri ayağıma gelse ve bütün hazinelerini kucağıma dökseler, size siyonistlik adına bir karış yer vermem. Ecdadımızın ve milletimizin kanıyla elde edilen bir vatan, para ile satılamaz. Derhal burasını terk edin. Defolun!" diyerek huzurundan kovmuştur.

Bu teşebbüsün arkasında İngiltere ve meşhur banker Yahudi asıllı Rotschild bulunuyordu. Daha sonra Abdülhamid Han'ı tahtan indirerek intikamlarını aldı İngilizler. Teşkil olunan yeni Osmanlı hükümetinde üç Yahudi veya dönme bakan

(maliye, ticaret ve ziraat ile nafia bakanlıkları) bulunuyordu. İttihat ve Terakki, ilk iş olarak azınlıkların da toprak satın alabileceğine dair kanun çıkarttı. İttihat ve Terakki'nin ihanetlerinden biri de budur..Yahudiler geniş topraklar alarak üzerlerine tapuladılar. Sultan Abdülhamid Han'ın şahsi (Hanedan) arazisi kasten ve yok pahasına Yahudilere satıldı.

Birinci Dünya Harbinden önce İngiltere ve Fransa, Yahudilere teminat verdi: Osmanlı Devleti yıkılacak ve Filistin'de Yahudi Devleti kurulacaktı. İttihat ve Terakki partisinin basiresiz liderlerinin bir emri vakisi ile Osmanlı Devleti 1914'te Birinci Dünya Harbine katıldı.

Tarih kitaplarında Birinci Dünya Harbinin görünen ve görünmeyen sebepleri olarak çok şeyler söylenmiştir. Fakat gerçek sebep Osmanlı Devletini yıkmak ve Yahudi devleti kurmaktır.

Filistin'i işgal eden İngilizler derhal askeri idare ilan ettiler. Çeşitli planlarla, mülk satışlarıyla Yahudilerin sayısını artırmaya başladılar. 1919'da Filistin'de, Arapların sayısı, Yahudilerin 16 misliydi. 1922'de 600.000 Araba karşılık 80.000 Yahudi bulunuyordu. 1947'de ise Yahudi sayısı ile Arap sayısı eşit duruma geldi.

Filistinli Müslümanlar tehlikeyi geç de olsa anladılar. Filistin'de Yahudi Devletinin kurulmakta olduğunu görebildiler. Yahudi göçü, 1932'den sonra hızlandı ve Hitler'in Almanya'da iktidara gelişi ve Yahudi aleyhtarı politika takibiyle Yahudilerin Filistin'e göçleri aşırı derecede arttı.

İkinci Dünya Harbi müttefiklerin galibiyetiyle bitti. İngilizlerin Filistin'i Yahudilere hediye etmesine artık hiçbir mani kalmamıştı. 14 Mayıs 1948'de Yahudiler, İsrail'in kuruluşunu ilan ettiler.

Bu arada Filistinliler, değişik terörist örgütler kurarak mücadeleye başladılar. Fakat bunlar da, dış güçlerin kontrolünde, İslam kültüründen habersiz, ateist, Hristiyan kökenli maocu, marksist-Leninist ideolojilere sahip teşkilatları. Yahudilerin peygamberi diye,Yusuf aleyhisselamın kabrini yıkacak, yakacak kadar cahil, dinden bihaber kimselerdi. Bunun için Filistin bugünkü acınacak hale düştü.

Netice olarak Filistin'in bugünlere gelmesinin müsebbi İngilizler ve bunların oyunlarına alet olan, İttihat terakkiciler ve Osmanlının kıymetini bilmiyen Filistin halkıdır.

GÖNÜL BAHÇESİ · 26 NİSAN 2002 · KAYIT 11973

Osmanlı huzuru nasıl sağladı?

Osmanlının asırlarca huzur içinde idare ettiği ve her çeşit milletin, dinin bulunduğu ülkeler, Osmanlının çekilmesiyle bir anda huzursuzluk kaynağı ülkeler haline geldi. Bilhassa Balkanlar ve Ortadoğu da kan ve gözyaşı hiç eksik olmadı. Bugün, insan haklarını, özgürlükleri dillerinden hiç düşürmeyen Batı'nın gözü önünde Filistinde soykırım uygulanıyor; ancak kendilerinin duyabileceği kadar bir sesle “Yapmayın” “Etmeyin” den öteye yaptıkları ciddi bir şey yok.

Bugün, Osmanlının yüzyıllarca bu ülkeleri huzur içinde nasıl idare etti, bunun üzerinde durmak istiyorum. Bir anekdot ile konuya gireyim. Belçika Başbakanı Sayın Demirel'le soruyor: Osmanlı Balkanlar'ı 500 yıl savaşız nasıl yönetti? Demirel cevap veriyor: “Herhalde Osmanlı'yı geri istemiyorsunuz. Çünkü Osmanlı'yı devirmek için her şeyi yaptınız. Osmanlıda, toprak, ticaret, menfaat kavgası yok, güvenlik ve adalet var. İşte savaşız yönetmenin sırrı burada!”

İsrail Başbakanı da aynı sıkıntıdan dertli olduğu için soruyor: Biz bu toprakları idare edemiyoruz, ne yapsak kavgı çıkıyor. Osmanlı, tek şeritli jandarma onbaşı ile buraları idare etmiş, bunun sırrı nedir?

Sayın Demirel buna da şöyle cevap veriyor: “Bunun sırrı, onbaşının kolundaki şerittir, zira imparatorluğun simgesidir. Senin sandığın gibi sıradan bir rütbe işareti değildir. Arkasında imparatorluk ve padişah, onun arkasında hak, hukuk ve adalet var. Düzeni bozanı anasından doğduğuna pişman eden kudret, devlet ve otorite var!”

Evet, Osmanlıda öyle bir otorite var ki, her zaman mazlumun yanında, zalimin karşısında. Böyle bir idareye kim boyun eymez? Bunun için de tarihe kendini altın harflerle yazdırmış Osmanlı. Fransız tarihçisi Grengur "Osmanlı imparatorluğu, beşer tarihinin en büyük ve hayrete değer vakalarından biridir" demektedir.

Peki Osmanlının bu herkesi memnun eden özellikleri, prensipleri nelerdi? Osman Gazi'nin 4800 kilometrekarelik küçük bir beyliği üç kataya nasıl yayıldı? Bunun sırrını tarihçiler ana hatları ile şöyle sıralıyorlar:

Osmanlıda fetihler yalnız kılıçla değil, daha çok uzlaştırıcı ve sevdirci bir politika neticesinde gerçekleşmekteydi. Osmanlı idaresinin, gayrimüslimlere can ve mal güvenliğiyle dinlerinde serbestlik tanınması, onların gitgide İslamı kabul etmelerine yol açıyordu. Yine bu durumun sonucu olarak çok defa, geniş bölgeler, şehir ve kasabalar kendiliğinden Osmanlı hakimiyetini tanımakta idiler.

Osmanlılar fethettikleri ülkenin halkının yaşayışına müdahale etmediler, onları sadece kendi nüfuzları altına aldılar. Bu müsamahayı, Rumeli'de daha geniş surette ve onların eski varlıklarını korumak üzere uyguladılar. Bunu gören ve baştan başa Hristiyan olan Balkan Yarımadası halkı, kısa zaman içinde bu tarzdaki âdilâne hareket ve idarî siyasetteki incelik sayesinde İslamiyeti seçti.

Fethedilen bölgelere, İslamın güzel ahlakı ile bezenmiş aileleri, alperenleri, dervişleri, ahîleri yerleştirdiler. Yerli halk bunların yaşayışını bizzat görerek İslamiyeti tanıdılar. Kendi yaşayışları ile Müslümanların yaşayışları arasındaki farkı görerek seve seve Müslüman oldular. Devletin gönüllü savunucuları haline geldiler.

Osmanlı Devleti ve sultanlarının davaları da, kendi tabirleri ile "nizam-ı âlem (dünya barışı) üzerinde toplanıyor, koca devletin varlık sebebi ve savaşları da, insanî esaslara bağlı bulunan bir cihan hakimiyeti düşüncesine dayanıyordu. Sistem, insanları sömürmek, varını yoğunu almak üzere değil, vermek üzerine, onları huzurlu hale getirmek üzerine kurulmuştu.

Bunun için büyüme öylesine göz kamaştırıcı bir hızla ve şuurlu bir biçimde oldu ki, bugün dahi düşünenleri hayretler içinde bırakmakta ve 21. yüzyılda bile benzeri görülmemiş bu hareket, dün olduğu gibi bugün de yerli ve yabancı ilim adamlarını hayran bırakmaktadır. Mesela tarihçi Gibbons bu hususta şunları söylemektedir: "Hristiyan dünyasındaki arkası kesilmeyen Yahudi düşmanlığı ve Engizisyona karşılık, Hristiyan ve Müslümanlar, Osmanlıların idaresi altında âhenk içinde yaşıyorlardı" Sonuç olarak Osmanlı Devleti, kavimler, dinler ve mezhepler arasında, sağlam bir âhenk, halk kitleleri arasında hiçbir fark ve tezada izin vermemekle, dünya tarihinde milletlerarası en kudretli ve cihanşümûl bir siyasî varlık teşkil etti. Osmanlıdan sonra böyle bir devlet çıkmadı. Çıkması da mümkün değil. Osmanlı gibi, adaleti, huzuru gaye edinen bir devlet olsaydı, Filistin'de Balkanlarda ve diğer ülkelerde bu zulümler ve bu canilikler yapılamazdı!

2002 YILLIK KÜLLİYATI

05

Mayıs

9 yazı · Gönül Bahçesi: 9

GÖNÜL BAĞÇESİ · 3 MAYIS 2002 · KAYIT 11974

Eski İstanbul'dan manzaralar

Bugün Fatih Sultan Mehmed Han'ın ölüm yıldönümü. Hiç olmazsa böyle özel günlerde içinde bulunduğumuz nimetlere büyük emeği geçen mübarek zatları hatırlayıp hayırla yad etmemiz vefa borcumuzdur. Bu vesile ile İstanbul'un alınmasından sonraki olaylarla ilgili bir iki anekdot vermek istiyorum. Bazıları bunları bir masal zannedecek, fakat, bunlar yaşanmış gerçek olaylardır. Günümüz insanının hafsalası bu olayları almasa da.

İstanbul'un fethinden sonra, Osmanlı askerleri, Bizans hapishânelerini kontrol ettiler. En ücrâ bir mahzende üç papaz buldular. Alıp Fâtih Sultan Mehmed Hân'a götürdüler. Fâtih Sultan Mehmed Hân, onlara hapsedilmelerinin sebebini sordu. Papazlar, "Biz, Bizans'ın en ileri gelen papazları idik. İmparatorun zulüm ve işkencelerinden, yaptığı rezâlet ve sefâhetten dolayı kendisini ikâz edip, sonunun yakın olduğunu söyledik. O da, bize kızdı zindanlara attırdı" dediler.

Fâtih Sultan Mehmed Hân, papazların ellerine serbest dolaşma belgesi verip, memleketini gezip görmelerini, Osmanlı Devleti hakkında kendisine görüşlerini bildirmelerini istedi.

Papazlar, İstanbul'da bir çarşıya girip, sabahın erken vaktinde birşeyler almak istediler. Siftah yapan bir dükkândan, komşuları siftah yapmadan ikinci birşey alamadılar.

Anadolu'ya geçtiler dolaşırken, ezân okunmaya başladı. Kimse dükkânını kapatmaya bile lüzûm görmeden camiye gittiler. Hiç kimse, bir başkasının malına, canına, ırzına, nâmusuna zarar vermeyi aklından bile geçirmiyordu.

Papazlar, bütün bu hâdiselerden dolayı şaşkına döndü. Kaç şehir dolaştıkları hâlde, bir mahkemeye tesâdüf edemediler. Her kasabada kâdı var, fakat davâ yoktu. Hırsızlık yok, kâtillik yok, nâmussuzluk yok, eşkıyalık ve dolandırıcılık yok, kötülük yoktu. Birkaç ay dolaştıktan sonra, şehrin birinde bir mahkemenin olacağını haber alıp, oraya koştular.

"En sonunda Osmanlının aksak yönünü yakalıyacağız" dediler. Zihinlerinde davâcıya ve davâhya bir sürü suçlar yüklediler. Mahkeme kuruldu. Papazlar da,

dinleyici olarak içeri girdiler. Davâlı ve davâcı geldi. Kâdı yerine geçip mes'eleyi dinledi. Adamlardan biri anlattı:

"Efendim, bendeniz bu din kardeşimin tarlasını arzu ettiği fiyat üzerinden satın aldım. Birkaç sene ekip kaldırdım. Fakat bu sene çift sürerken, sabanımın demirine birşey takıldı. Kazıp çıkardım. İçi altın dolu bir küptü. Küpü götürüp, daha önce tarlayı satın aldığım bu kardeşime vermek istedim. O kabûl etmedi.

Ben tarlamı, altı ve üstüyle birlikte sattım. Onun ekip kaldırdığında bir hakkım olmadığı gibi, toprağın altında da bir hakkım olamaz. Senelerdir ben o tarlayı sürerim, benim nasîbim olsaydı ben bulurdum."

Üç papaz, altın küpünün kimin olacağına dâir mahkemeyi ibretle seyrediyorlardı. Tarlanın yeni sâhibi çıkarttığı altın küpünü eski sahibine vermek istiyor, "Toprağın altında küpün varlığından haberdar olsaydı, bana orayı satmazdı" diyordu.

Eski sâhibi ise, "Efendim, durum kardeşimin anlattığı gibi vâki oldu. Ancak, bendeniz ona, o tarlayı, altı ve üstüyle birlikte sattım. Onun ekip kaldırdığında bir hakkım olmadığı gibi, toprağın altında da bir hakkım olamaz. Senelerdir ben o tarlayı sürerim, benim nasîbim olsaydı ben bulurdum, " diyordu.

Kâdı efendi, bu iki müslüman arasında hüküm vermekte güçlük çekmedi. Çünkü, birinin temiz ve sâliha bir kızı, diğerinin de sâlih bir oğlu vardı. Küpte bulunan altını onlara düğün masrafı ve çeyiz olarak kabûl edip, nikâhlarını kıydı. Davayı böylece halletmiş oldu. Papazlar da şaşkınlıktan ne yapacaklarını bilemez bir hâlde oradan ayrıldılar. Papazların seyahatine yarın da devam edelim.

GÖNÜL BAHÇESİ · 4 MAYIS 2002 · KAYIT 11975

"Böyle devam ederse..."

Papazlar, Anadolu seyahatlerine devâm ettiler. Yine birgün, bir mahkemeye şâhid oldular. Kâdı efendi, davâcıya söz verdi. O da mes'eleyi şöyle anlattı:

"Bir hafta önce bu kardeşimden bir at satın aldım. Evime götürüp bakımını yaptım. Ancak birkaç gün sonra at rahatsızlandı. Atın daha önceden hasta olması mümkün olabileceği gibi, ben aldıktan sonra da hastalanması mümkün idi. Atı

satın aldığım arkadaşa birşey diyemedim. Gelip durumu size arzedeiyim ki, aramızı bulasınız diye düşündüm. Ancak o gün sizi bulamadım. Siz şehir dışına gitmiştiniz. Siz geri gelmeden de at öldü. Hükmünüzü talep ederim.

Kâdı efendi düşündü. At ölmüş, onlar arasında davâ bitmişti. Suç kendisinini. Atı satanı suçlayamazdı. Çünkü atın durumu ortaya çıkmamıştı. Öbürü de vaktinde mürâaatını yapmıştı. Tek eksik taraf; kendisinin şehirde, vazîfe yerinde bulunmaması idi. O hâlde atın ücretini o ödemeliydi. Atın fiyatını öğrenip, kendi cebinden bedelini verdi.

Böyle âdil bir kâdı efendinin ve böyle âdil bir mahkemenin mevcudiyetini küçük beyinlerine sığdıramıyan Bizans papazlarının, hayretlerinden ağızları açık kaldı.

"Anadolu'da bu kadar dolaştığımız yeter" deyip, İstanbul'a dönen papazlar, İstanbul kâdısı Hızır Bey'in huzûrunda, Osmanlı Pâdişâhı Fâtih Sultan Mehmed Hân ile, bir hristiyan arasında bir davânın görüleceğini duydular.

Koca Osmanlı Devleti'nin Sultanı, çağ açıp çağ kapayan İstanbul Fâtih Sultan Mehmed Hân ile bir hristiyan mîmâr, kâdı Hızır Bey'in karşısında ayakta bekliyorlardı. Fâtih Sultan Mehmed Hân, vazîfesine ihânet eden Hristiyan mîmârı mahkemesiz cezâlandırmış, Hristiyan mîmâr da, Kâdı Hızır Bey'e şikâyet etmişti.

Hızır Bey, Fâtih Sultan Mehmed Hân'ı haksız bulup aynı şekilde Sultanın da cezâlandırılmasına hükmetti. Eğer mîmâr rızâ gösterirse, diyetle kurtulabilecekti. Hristiyan mîmâr, bu adâlet karşısında ne yapacağını şaşırıldı. Oracıkta, Kelime-i şehâdet getirip müslüman oldu.

Papazların Anadolu seyahatları aylar sürmüştü. Fetihden sonraki İstanbul hayatını da çok merak ediyorlardı. İstanbul'a gelir gelmez, müslümanların oturdukları, yeni yeni yerleşmekte oldukları mahallelere gittiler.

Onların tam bir teslimiyet ve sükûnetle işlerini gördüklerini, tam bir temizlik ve titizlikle eşyalarını yerleştirdiklerini gördüler. İstanbul bambaşka olmuş, sanki, birkaç ay önceki Bizans gitmiş, yerine gökten bir İstanbul inmişti.

Pâdişâh tarafından Osmanlı ülkesini gezip görmekle vazîfelendirilen papazlar, İstanbul'daki Hristiyan mahallelerini de görmeden edemediler. Bugünkü Fâtih Câmii'nin doğu taraflarına ve Fener'e doğru gittiler.

Hristiyanlar bile değişmiş, sokaklardaki pislik azalmıştı. Kimse kimseye zulmetmeye cesâret edemiyordu. Kâdı Hızır beyin, Pâdişâha bile cezâ vermekten

çekinmemesi onları korkutmuştu. Herkes sessiz, sakın işine devam ediyor, eskisi gibi içip içip, sokaklarda, nârâlar atamıyorlardı. Kimseyi rahatsız edemiyorlardı.

Hristiyanların en fakîrine bile ev verilmiş, kimse aç ve açıkta bırakılmamıştı. Müslümanlar ise, zâten Allahü teâlâdan başka kimseye muhtâc olmazlardı. İstanbul'da herkes huzûr içerisinde idi.

Papazlar, bütün bunları gezip gördükten sonra, birkaç gün dinlenip düşündüler, izin isteyip pâdişâhın huzûruna çıktılar. Gördüklerini bir bir arz edip; "Bu millet ve devlet, böyle giderse, kıyâmete kadar devâm eder" dediler. "Böyle bir ahlâk ve yaşayışa sâhip olan insanların dîni, elbette Allahü teâlânın hak dînidir" deyip, Kelime-i şehâdet getirip müslüman olmakla şereflendiler.

GÖNÜL BAHÇESİ · 10 MAYIS 2002 · KAYIT 11976

İntiharın panzeri dindir

Geçen hafta, Çukurova Üniversitesi tarafından yapılan ve gençlerimizin ruh halini yansıtan bir araştırma neticesi yayınlandı gazetelerde. Herkesin bu araştırmayı tekrar tekrar okuyup ben ne yapabilirim diye kafa yorması gereken önemli bir araştırma bu. Çünkü, geleceğimizi emanet edeceğimiz gençlerle ilgiliydi. Güvenilir gençliğini olmayan bir milletin geleceği de olmaz.

Şimdi gelelim yapılan araştırmaya: Üniversitenin liseli öğrenciler arasında yapılan araştırma sonuçlarına göre, yaş ortalaması 16.5 olan öğrencilerin yüzde 55.5'i mutsuz ve umutsuz. Geleceğe kaygılı ve karamsar bakıyorlar. Bu öğrencilerin yüzde 22.4'ü intihar etmeyi düşünüyor, yüzde 14.1'i ise nasıl intihar edebileceği hakkında plan yapıyor. Öğrencilerin yüzde 6,2'sinin intihar girişiminde bulunmuş.

Kızların, erkeklere oranla daha mutsuz ve karamsar olduğunun anlaşıldığı araştırmada, ayrıca yaş yükseldikçe mutsuzluk hissetme sıklığının da arttığı tespit edilmiş. İntihar düşüncesi, planı ve girişim sıklığı yine kızlarda daha yüksek oranda.

Araştırmada mutlu görünen %45 de gerçekçi bir rakam değil aslında. Bunlar da huzursuz fakat, herhangi bir sebeple sıkıntısını yansıtamamış veya daha yansıtacak

seviyeye gelmemişler. Huzursuz bir ortamda doğup büyüyen bir gencin huzurlu olması mümkün mü?

Peki, ruhi bunalımda olan sadece gençlik kesimi mi? Hayır, yediden yetmişe huzursuz, mutsuz bir toplum haline geldik. Zengini de fakiri de; genci de yaşlısı da korku ve endişe içinde. Hiçbir toplum kendiliğinden, tesadüfen bu hale düşmez. Türk milletinin toparlanıp bölgede önemli güç sahibi olmasından korkan dış mihrakların seneler öncesinden hazırladıkları planların neticesinde bu hale geldik biz.

Ruhi çöküntüyü sadece ekonomik sıkıntıya bağlamak yanlış olur. Ekonomik sıkıntıya ilk defa düşmüyoruz. Bundan çok daha ağır sıkıntılar geçirdik. Fakat hiçbir dönemde böyle bir çöküntü yaşamamıştık.

Bu çöküntünün esas sebebi ailenin çökertilmiş olmasıdır. Asırlardır Türk toplumunun temel taşı hep aile olmuş. Ailenin sağlamlığı ile toplumumuz her sıkıntıda ayakta kalabilmiş. Aile bireyleri arasındaki bağ kopartılınca toplumumuzda sarsıntı başladı.

Aileden karşılıklı sevgi saygı görmeyen, her akşam anne babasının, kadın erkek eşitliği propagandaları sebebi ile senin dediğin olacak benim dediğim olacak kavgalarını seyreden, geçmişten gelen milli, manevi bağlar kendisine ulaştırılmayan genç nasıl huzurlu olsun? Ruh dengesini nasıl korusun?

Eskiden aileler eşsiz bir eğitim yeri idi. Çocuk, dedesinden, babaannesinden işittiği kıssalarla, masallarla büyüdü. Masallarda, kıssalar da; kötü insan eninde sonunda cezasını görür; iyi insan da mutlaka mükafatını alırdı. Sabreden derviş birgün mutlaka muradına ererdi.

Bugün bunların yerini televizyon aldı. Televizyonlar sabrı, tahammülü değil, sabırsızlığı isyanı aşıyor. Zor durumda kalındığında, nasıl intihar edileceğini gösteriyor. İhtihar çare olarak sunuluyor. Eskiden yetişkin insanlar bile intihar nedir bilmezken, bugün onbeş yaşındaki çocuklar arasında bile revaç bulması, toplumumuzun ne hale geldiğinin önemli bir göstergesidir.

Hergün çeşitli kıssalarla, hikayelerle, masallarla insan olsun hayvan olsun can yakmanın, cana kıymanın, hele hele kendi canına kıymanın ne kadar büyük günah olduğunu dinleyen, bunun şuuru ile yetişen çocuğun intiharı düşünmesi, hatırına getirmesi mümkün mü? İntiharın tek panzerhiri dindir, Allah korkusudur. Cenab-ı Hakkın “Kendinizi öldürmeyin!” (Nisa 29) emrini bilen, böyle bir şey yaptığında, ahiretteki durumunu haber veren “Bir şeyle canına kıyana, cehennemde onunla

azap edilir.””İple boğazını sıkarak intihar eden, boğazı sıkılarak azap görür. Herhangi bir bıçakla intihar eden, cehennemde bıçaklanarak azap görür.” hadis-i şerifini idrak eden kimse intiharı hiç aklandan geçirirebilir mi?

GÖNÜL BAHÇESİ · 11 MAYIS 2002 · KAYIT 11977

Huzur “Orta yol”da

Dünkü yazımda, gençlerimizin çoğunun ruh dengesinin bozulmasının, intiharların, intihar teşebbüslerinin arkasındaki esas sebep aile demiştik; aile çökertildiği için topluma huzur verme görevini yapamaz durumda olduğunu bildirmiştik.

Çünkü, aile, ne kadar sağlam olursa, toplum o derece güçlü temeller üzerine kurulmuş olur. Bunun için bir milleti yıkmak isteyen iç ve dış güçler, ilk tahribatlarına aileden başlarlar.

Aile, toplumun temel taşıdır. Aile, insanların doğup büyüdüğü, yetişip geliştiği ve terbiye gördüğü topluluktur. Bu, topluluk aile fertlerinin olgunlaştığı, bir hayat okuludur. Aile içerisinde her fert birbirinin bilgi ve tecrübesinden faydalanır. Bu faydalanma bir ömür boyu devam eder. Aile, bugün hayat okulu olma özelliğini kaybetmiştir. Evlerin otelden farkı kalmamıştır.

Halbuki, toplumun temeli aile, ailenin temeli ise sadakat, iffet, haya, karşılıklı sevgi ve anlayış gibi manevi değerlerdir. Ailenin zayıfladığı, zedelendiği, vazifelerini yapamadığı zamanlarda gayri meşru serbest münasebetler artmakta, beden ve ruh sağlığı bozuk nesiller toplumu işgal etmektedir. Nesiller, nerede ne zaman infilak edeceği belli olmayan birer serseri mayına dönüşürler.

Benliğinden, milli ve ahlaki faziletlerinden, örf ve an’anelerinden uzaklaşarak, ruhsuz, köksüz ve inançsız yetişen nesiller, aşağılık kompleksi içinde sapık fikir ve yabancı ideolojilerin esiri olmaya mahkumdurlar. İntiharların, şeytana tapmaların sebebi budur.

Köklü, sağlam, milli ve manevi değerlerle donatılan ailelere dayanan milletler, her türlü felaketlere karşı göğüs gererler. Sağlam temellere dayanmayan aileler ve

topluluklar, en küçük bir zorlama karşısında runhi bunalımlara düşerler. Birlik beraberliği sağlayamazlar.

Türk milletin tarihi boyunca her sahada kazandığı zafer ve başarılarında, Türk ailesinin çok büyük payı vardır. Bunun için Türk aile yapısı, her türlü kötülük ve tuzaklardan korunmalı, milli ve manevi yapısı kuvvetlendirilerek sağlıklı bir şekilde devamı sağlanmalıdır.

Son yıllarda bu yapılmadığı gibi, aksine manevi bağ kopartılmaya, yok edilmeğe çalışılmaktadır. Böyle bir aile yapısına sahip toplumdan intihar ve karamsarlıktan başka ne beklenir?

Gençlerimizi bu hale sokan sebeplerden biri de manevi eğitim eksikliğidir. Eskiden bu eğitime ailden başlanıyor, daha sonra cemiyet tarafından tamamlanıyordu. Gençlerimiz şimdi bu ikisinden de mahrumdurlar. Hatta az da olsa gençlerin ailelerinden aldıkları manevi değerler sokakta, çevrede kısa zamanda yok edilmektedir.

Eğitim, yani insanları bazı şeylere alıştırmak, onları kontrol altında tutmak ancak Allah korkusu ile sağlanabilir. Allah korkusu içine işlemiş bir kimse, O'nun bildirdiği kuralların dışına çıkamaz. İnsanları zapturapt altına almada en sağlam yol budur.

Asırlardır, ecdadımız toplumdaki birlik beraberliği, huzuru bu yolla sağladı. Bu yolda boşluk olmaz. Çünkü, Allah korkusu olmayan bir kimse, insanların olmadığı bir zamanda, kanundan kaçabilir. Ama Allahın her an kendisini gördüğünü, yaptığı her hareketin hesabını vereceğini bilen kimse kaçamak yapamaz. Biz şimdi, eskiden olduğu gibi manevi ağırlıklı eğitim veremediğimiz gibi Batı tarzı eğitim de veremedik, “iki cami arasında kalmış beynamaz” gibi olduk.

Hal böyle olunca da, onbeş yirmi yaşındaki gençlerde 70'li yaşların yorgunluğu ve bezginliği görülmektedir. Gençlerin, manevi desteğe, yakın ilgiye ihtiyaçları var. Aileler bu konuda ya çok katı davranıyorlar ya da hiç ilgilenmiyorlar. Ortasını bulan çok az. Katı olanlar hala kendi zamanlarında kaldıkları için her şeyi yasaklamakla bir çare bulabileceklerini zannediyorlar. Maddi durumu iyi olanlar, gençlere manevi destek verecekleri yerde sınırsız maddi destek veriyorlar. Biz yapamadık bari onlar her istediklerini yapsınlar düşüncesiyle yangına körük ile giderek yeni huzursuzluklara davetiye çıkartıyorlar. Halbuki, yüce kitabımız Kur'ân-ı kerimde, “İnsan, ihtiyaçsız olunca, elbette azar!” (Alak/6-7) buyurulmaktadır. Hadis-i şerifte de, “İşlerin hayırlısı vasat olanıdır.” buyuruldu.

Sıkıntılardan, bunalımlardan kurtulmanın yolu, “orta yol”dan geçer. Bu da madde ve mananın her ikisinin de ihmal edilmediği “denge” yoludur. Dinimizin emrettiği yol da budur zaten.

GÖNÜL BAHÇESİ · 17 MAYIS 2002 · KAYIT 11978

Adım adım hedefe!

Tarih boyunca hep öyle olmuş; hakim kültür, hakim güç, diğerlerini kendi potasında eritmeye çalışmıştır. Bu tehlikeyi, gören bilen, tedbirini alan kendini koruyabilmiş, en azından bozulmaktan, yok olmak kurtulmuştur Bugün de yapılan budur. Batı kültürünü, bütün dünyaya enjekte etmekte, kendi örf ve adetini, yaşayışını, dinini hakim kılmaya çalışmaktadır. Batı görünüşte, biz laikiz, Hıristiyan dininin etkisi altında değiliz dese de, her insan kendi dinin yayılmasını, dindaşlarının çoğalmasını ister, bu insanın tabiatında vardır.

Son zamanlarda iyice ortaya çıkmaya, açıkca ifade edilmeye başlandı. Batı, teknolojisi ile beraber mensubu olduğu Hıristiyan dinini el altından empoze etmektedir. Misyoner teşkilatının faaliyetlerinin yoğun faaliyetleri, Hıristiyan Moon tarikatının”Dinler arası diyalog” adı altında, lüks otellerde toplantılar düzenlemesi ve kendilerine üye olan veya yakınlık duyan entelleri, aydın din din adamlarını (!) yurt dışında lüks ortamlarda ağırlamaları, potada eritme çalışmalarının bir parçasıdır.

Bu faaliyetler, Osmanlının zayıfladığı son dönemlerde başlamıştı. İngilizlerin rehberliğinde başlayan bu çalışmaların geçmişte olduğu gibi hezimete uğramaması için çok ince planlar yapıldı. İslamiyete orijinal haliyle kaldığı müddetçe zarar veremeyeceklerini iyi anladıkları için onu içeriden çökertmeye karar verdiler.

Bunun için İslam adı taşıyan sapık fırkalara el altından destek verdiler. Ehli sünneti bozmak, parçalamak için de, kademeli plan hazırladılar. İslam ülkelerindeki maşaları vasıtasıyla birinci safhada, alimleri, evliyalı kötileyerek halkın nezdinde itibarlarını kaybettirdiler. İkinci safhada, dinin ana kaynaklarından biri olan ictihadı ve mezhep imamlarını hedef seçtiler. Bunu yaparken de çok sinsice hareket ettiler. “Bu büyük imamların büyük hizmeti

olmuştur fakat, bugün de ictihad yapacak kimseler vardır, onlar da ictihad yapmalıdır, ictihad kapısı artık aralanmalıdır” dediler.

Daha sonra gelenler, kapı aralığını kafi görmeyip, kapıyı sonuna kadar açtılar. Daha sonrakiler ise kapıyı tamamen söküp bir tarafa fırlattılar. Mezhepleri inkar ettiler. Böylece dinimizde Kur’an-ı kerimden sonra gelen kaynak olan Hadis-i şeriflerin kapısına dayandılar.

Yine aynı taktikle önceleri, Hadis-i şerifler olmadan, Peygamberin rehberliği olmadan din öğrenilemez, Peygambersiz din olmaz dediler. İşi bu noktaya getirdikten yani, alimleri, mezhepleri yok ettikten bir müddet sonra da, hadisleri tartışmaya açtılar. Tartışmaya açmalarının sebebi, bir müddet sonra hadisleri yani hazret-i Peygamberi tatbikatını da ortadan kaldırmaktı.

İşte bugün geline nokta budur. Bugün artık rahat bir şekilde, “ Bir Müslüman için, Kur’an-ı kerim kafidir. Herhangi bir kimse, Kur’an-ı kerim mealini alıp, okuyarak öğrendikleri ile, anladıkları ile dinini yaşayabilir. Anladığı doğru veya yanlış ne olursa olsun, yaptıklarından ahirette hesaba, azaba düşer olmaz, ayrıca peygamberin açıklamalarına da ihtiyaç yoktur. Peygamberin açıklamalarına ihtiyaç vardır diyen dinden çıkar. Çünkü, Peygamberin görevi, Kur’an-ı kerimi getirmekle bitmiştir.” diyebiliyorlar.

Maalesef bu düşünce bütün ilahiyat fakültelerinde hakim görüştür. Geçen hafta birkaç ilahiyat talebesi ziyaretime geldi. Anlattıkları tüyler ürperticidir: “Kırkbeş kişilik sınıfta, ehli sünneti, âlimleri, mezhepleri, savunan 3-5 kişi kaldık. Hocalar her fırsatta bizi aşağılıyorlar, çağ dışı kalmakla suçluyorlar. İmam-ı a’zamla diğer eski âlimlerle, fetvaları ile alay ediyorlar. Ondört asırlık birikimi bir çırpıda ret ediyorlar. Her fırsatta bunları kötülüyorlar. Hadislere de şüphe ile yaklaşıyorlar. Kur’an-ı kerimi de sanki kendilerine inmişcesine istedikleri gibi yorumluyorlar. Tabii ki, biri başka türlü diğeri başka türlü yorumluyor. Hal böyle olunca da öğrencide dine karşı şüphe, soğukluk meydana geliyor. “ Şimdi sıra Kur’an-ı kerimde. Şu âyet tarihsel sürecini tamamlamıştır, bu âyet çağımıza uymaz, şu ayet sonradan ilavedir gibi sözlerle şüphe uyandırarak Kur’an-ı kerimi geçersiz, hükmünü tamamlamış bir kitap haline getirmek.

Artık bu son safhadan sonra, Müslümanların Hristiyan olmasında bir engel kalmamış olacak. Vatikan’ın uykuları kaçmayacak, rahat bir uyku uyuyacak. Ondört asırlık intikamını almış olacak. Vatikan intikamını almış olacak da, bu işlere âlet onların hali ne olacak, nasıl can verecekler, nasıl hasap verecekler?

GÖNÜL BAĞÇESİ · 18 MAYIS 2002 · KAYIT 11979

Çağa göre din olur mu?

Sene 1970 veya 71 idi. Kasabamızın merkez camii minaresine din görevlilerinin arzusuyla hoparlör yeni takılmıştı. Hoparlörden çıkan gür sesi işiten halk sevinç içindeydi.

O günlerde Ahmet Amca'nın dükkanına uğramıştım. Kendisini üzgün ve düşünceli görünce, “ Hayrola Ahmet Amca, Karadenizde gemilerin mi battı yoksa?” diye takıldım.

Başına kaldırıp, “ Evlad, iyi olmadı! Bunlar bindikleri dalı kesiyorlar.” dedi. Ben, “ İyi olmayan nedir?” diye sorunca, karşısındaki caminin hoparlörünü gösterdi. Ben, “ Bunun neresi kötü?” diye sorduğumda, “ Bu, bu kadarla kalmaz, bir gün gelir bütün camilere bağlanır, sonra da ezan tek camiden okunarak ezan olmaktan çıkarılır; hatta namaz da bu şekilde merkezi olarak kılınır, müezzine, imama ihtiyaç kalmayacak, diye korkuyorum” demişti.

Geçenlerde görüştüğüm bir din görevlisinin anlattıkları rahmetli Ahmet Amca'yı hatırlattı bana. İleri görüşlülüğünü bir kere daha takdir ettim. “Dinde reform” “Dinin çağa uydurulması” “Dinin emir ve yasaklarının gözden geçirilmesi” çalışmaları "Ezanda Birlik" projesiyle sürdürülüyormuş. Bazı illerde Ezan, müzik dersi alan sesi güzel müezzinler tarafından bir merkezden okunuyormuş artık. Bundan böyle altyapısı hazır olan illerde ezan merkezi bir camide okutulacakmış. Zamanla bütün şehirler merkezi sisteme geçecekmiş.

Açıkça söylenmese de işin içinde, tasarruf adı altında, dini zamana, teknolojiye adapte etme yani dinde reform var. Ne diyelim devir iktisat devri. Her işte iktisat yapılıyor, din hizmetlerinde neden olmasın? Bu sistem genişletilince, daha da merkezi hale getirilince müezzinlere ihtiyaç kalmayacak. Hatta daha çok tasarruf için teyp kaseti de kullanılabilir. Teknik açıdan aralarında zaten fark yok. Çünkü, insan sesi, mikrofona gelince gayb oluyor, bitiyor. Elektriğe, sonra miknâtis dalgalarına çevriliyor. Bu elektro-manyetik dalgalar, antene gelip, elektriğe ve sonra yeni bir sese çevriliyor. Hoparlörde de böyle olmaktadır. Hoparlör, elektrik dalgalarını ses dalgalarına çeviren bir âlettir.

Ayrıca minareler baz istasyonu olarak kiraya da verilmeye başlanmış. Bu da önemli bir gelir kaynağı. Dedik ya devir tasarruf devri! Zaten minareye çıkılmadığı için sadece hoparlör direği olarak kullanılıyordu, minareye çıkan yoktu. Minareler işe yaramış olur!

Oldu olacak, başlamışken Ahmet Amca'nın söylediği ikinci kısmı da hayata geçirseler bari! Bundan daha çok tasarruf sağlanır. Merkezi bir camiden namaz kıldırılıp, bağlantı kurulmuş diğer camilerdeki cemaat buna uyarsa, imamlardan da tasarruf sağlanır. Böylece ekonomik krize büyük destek sağlanmış ve teknolojiye de uyulmuş olunur.

Hizmette sınır yok, ileride evlere de hat çekilip, cemaat camiye gitmekten de kurtarılabilir. Evinde çoluk çocuğu ile namazını kılar. Camilere de ihtiyaç kalmaz. Zaten bazı islam(!) ülkelerinde bu var. Demek ki daha sırası gelmemiş, sırası gelince bizde de uygulanır. Nasıl olsa teknoloji her gün geliyor. Ben imamın kendini de göreceğim diyenlere görüntü sağlamak ta mümkün. Mesela, imam Medine'de teknolojik Müslüman burada huşu (!) içinde namazını kılabilir.

Hristiyanlar, bu teknolojiyi bulmuşlar, fakat geri zekalı oldukları için(!) kendileri ibadetlerinde kullanmayı akıllarına getirememişler. İbadetlerini asırlardır yaptıkları gibi yapıyorlar; hâlâ kiliselerde çan çalıyorlar. Halbuki, herkes duyamıyor çan seslerini. Çan sesini hoparlör ile yükseltseler her tarafta duyulacak. Bütün hristiyanlar kiliseye koşacak. Kiliseler, boş kalmaktan, kapanmaktan kurtulacak! Her nedense akıllarına gelmiyor böyle çağdaş fikirler!

Değerli okuyucularım, hoparlöre, teknolojiye karşı olduğum anlaşılmasın. Teknolojiye karşı olanın aklından şüphe duyulması gerekir. Benim üzerinde durduğum teknolojinin yerinde kullanılması. Çünkü, teknoloji yerinde kullanılmazsa böyle garabetler ortaya çıkar. İbadetlerin yerini elektronik aletler alır. Programlanmış ruhsuz robotların yatıp kalkması haline döner. İşte dini çağdaştırma, dinde reform, dine bid'at sokmak budur. Bid'atler dini, gerçek din olmaktan çıkartır. Çağa göre hiç din değişirmi? Eğer değişiyorsa, o gerçek din olmaz, sadece dinin ismi kalır. Çünkü dinde değişmezlik esastır.

GÖNÜL BAHÇESİ · 24 MAYIS 2002 · KAYIT 11980

Mevlid kandili

Bu akşam Mevlid kandili. Âlemlerin sultanı sevgili Peygamberimiz Muhammed aleyhisselâmın dünyayı şereflendirdiği gece. Resûlullah efendimiz, Rebî'ul-evvel ayının onikinci Pazartesi gecesi sabaha karşı, güneş henüz doğmamış; tan yeri ahenk ve ihtişam ile ağarırken O kararmış dünyayı aydınlattı.

Bütün kainatın dört gözle beklediği bu mukaddes doğum, milâdî 571 yılına ve Nisan ayının yirmisine rastlamaktaydı. Bu geceye, Peygamber efendimizin doğum zamanı manasına Mevlid Gecesi adı verildi. Bu gece, Kadir gecesinden sonra en kıymetli gecedir. Hatta bu geceden daha kıymetli olduğunu bildiren âlimler de oldu.

Her peygamberin ümmeti, kendi peygamberinin doğum zamanını bayram yapmıştır. Müslümanlar da Muhammed aleyhisselâmın doğum zamanını bayram yaptılar. Dünyanın dört bir tarafındaki Müslümanlar, her sene bu geceyi Mevlid kandili olarak kutlamaktadır. Her yerde Mevlid kasîdeleri okunarak, Resûlullah hatırlanmaktadır.

Bu gecede ve diğer zamanlarda Muhammed aleyhisselâmın hayatını, güzel ahlâkını okuyup, öğrenip bu ahlâkla ahlâklanmaya çalışmamız lâzımdır. Sevgili Peygamberimi, gelmiş gelecek bütün insanların en üstün ahlâklısı ve en akıllısı idi. Aklı o kadar çoktu ki, Arabistan yarım adasında, sert, inatçı insanlar arasında gelip, çok güzel idare ederek ve cefalarına sabrederek, onları yumuşaklığa ve itaate getirdi.

Bu gece Peygamber efendimizin güzel ahlâkını ve doğduğu sırada görülen hâlleri, mucizeleri okumak, dinlemek, öğrenmek çok sevaptır. Mevlid gecesinde Resûlullah efendimiz doğduğu için sevinenler affolunur.

Ayrıca bu gece kaza namazları kılmalı, Kur'ân-ı kerîm okumalı, dua, tevbe etmeli, hayır hasenat yapmalı, Müslümanları sevindirmeli, bunların sevablarını ölümlere de göndermelidir. Bu gecelere saygı göstermelidir. Saygı göstermek günah işlememekle olur.

Bütün müminlerin, bu mübarek gece ve günlerin kadrini çok iyi bilmeleri, mümkün merteye en güzel biçimde değerlendirmeleri gerekir. Bu gün ve gecelerde, evlerimiz gerçek bir bayram havasına bürünmeli, akraba, dost ve yakın arkadaşlar bir araya gelerek “Kâinata rahmet olarak gönderilen” Yüce Peygamberi şanına lâyık bir şekilde, büyük bir aşkla hatırlamalı, çoluk ve çocuğumuzun gönül ve kafaları, sevgi nûrları ile aydınlatılmalıdır.

Günümüzde, bu mübarek gün ve geceleri değerlendirmek konusunda, müminlerin sorumlulukları daha da artmış bulunmaktadır. Çünkü son yıllarda bazı kimseler, yazıları ile programları ile hiç ara vermeksizin, yüce dinimize, Sevgili Peygamberimize ve mukaddeslerimize doğrudan veya dolaylı yoldan dil uzatmayı marifet bilmekteler. “Hz.Peygamberin vazifesi, Kur’an-ı kerimi getirmek suretiyle bitmiştir, İslamiyeti yaşamak için Peygambere ihtiyaç yoktur, vardır diyen dinden çıkar, bize Kur’an yeter..” gibi sözlerle Müslümanları Resulullahtan uzaklaştırmak istiyorlar. Aslında bunların gerçek maksatlardı, insanları İslam dininden uzaklaştırmak, dinsiz yapmaktır.

15 asırdır, beşeriyete yol gösteren, bütün sahte mâbutları yıkarak Allah’a giden yolu açan, milyarlarca insanın gönlünde taht kuran, birçok milletin kültür ve medeniyetine ruh veren, dünyayı yeniden şekillendiren ve dünya yaşadıkça etkisi giderek büyüyen Yüce dinimize dil uzatmak için kitap yazan, program yapan nasipsizler, varsın kendi nasipsizliklerine yansınlar.

Kesin olarak bilmek gerekir ki, para için şöhret için çırpınan ve şunun bunun maşası olan bu zavallılar, kendilerinden öncekiler gibi çok yakın zamanda unutulup gidecekler, fakat, saldırmak cüretini gösterdikleri bu Yüce Peygamber, yine bütün haşmeti ile mevcudiyetini sürdürecektir.

GÖNÜL BAHÇESİ · 25 MAYIS 2002 · KAYIT 11981

Dinde reform çalışmaları

Cağaloğlu’da iken, “Mezhepler” konusunu tartışmak üzere ziyaretime ilahiyat talebesi bir genç gelmişti. Bu konuları konuşurken ikinci vakti geldi. Beraber Sultanahmed Camiine gittik. Şadırvanda abdest alıp, cemaate dahil olduk.

Namazdan sonra, caminin bahçesinde de bu konuları konuşmaya devam ettik. Kendisine dedim ki, “Bak, sen hiçbir mezhebe bağlı olmadığını söylüyorsun fakat, dikkat ettim, abdestini tamamen Hanefi mezhebine göre aldın. Mesela, Maliki mezhebinde başın tamamı mesh edilir, sen Hanefi mezhebinin bildirdiği şekilde dörtte birini mesh ettin. Yine namazda dikkat ettim, imamın arkasında Fatiha okumadın, diğer mezheplerde Fatiha okumak gerekir, Hanefide okunmaz... Bu nasıl iştir, hem Hanefi değilim diyorsun hem de ibadetlerini Hanefiye göre yapıyorsun. Tabiri caiz ise sen, İmam-ı azam hazretlerinin arabasına binip yol alıyorsun fakat bunu inkar ediyorsun. Madem ki mezhepleri kabul etmiyorsun, otur kendine göre bir ibadet şekli koy ortaya. Buna lüzüm yok diyemezsin, çünkü Kur’an-ı kerimde, Hadis-i şeriflerde net olarak bunlar bildirilmemiştir.”

Bu anekdottan sonra, Diyanetin “Dini meseleleri İstişare” yani “Dinde reform” toplantısına gelmek istiyorum. Toplantıda alınan kararlara bakıldığında, mezheplerin tamamen devre dışı bırakıldığı, mezheplerin yok farzedildiği açık şekilde görülüyor. Halbuki, mezhepsizlik dinsizliğe köprüdür. Şimdi bu toplantıya katılanlara yukarıdaki soruyu sormak istiyorum. Siz namazınızı nasıl kılıyorsunuz, kendi tespitlerinize göre mi yoksa ana babanızdan öğrendiğiniz Hanefi mezhebine göre mi? Tabii ki bu sorum namaz kılanlar içindir.

Alınan kararlar kendi içinde çelişiyor. Bir taraftan, Kur’an- sünnet ölçü alınmıştır, deniliyor, diğer taraftan beşinci maddede “ Doğrudan Kur’an’dan ve hadislerden çözüm üretilmesi de teorik ve pratik açıdan bazı olumsuzluklar taşıyacaktır” ifadesine yer veriliyor.

Kararların, hadislerin ve âyetlerin zorlama yorumlarıyla alındığı belli. Bilhassa, açık âyet-i kerimelere rağmen, kadın-erkek eşitliği; kadının şahidliği, mirasın bölünmesi, kadının özürlü iken ibadet edebilceği gibi hususlar zamana uydurulmaya çalışılmıştır. Açıkca ifade edilmese de bazı ayetlerin bugün geçerliliğini yitirdiği ima edilmektedir.

Netice olarak şunu söyleyebiliriz: Son birkaç yıldır, değişik kesimlerden çıkan çatlak seslere resmiyet, meşruiyet kazandırıldı. Mezheplerin yok farzedilmesiyle, dinsizliğe köprü kuruldu. Refom için mücadele edenlere gün doğdu.

Katılımcılar, “alınan kararlar devrim niteliğindedir” diye memnuniyetlerini bildirdiler. Devrim bir şeyi yıkmak, yerine başka bir şey koymak demektir. Bundan da anlaşılıyor ki, 1400 yıldır devam ede gelen, milyonlarca alimin, evliyanın, asıl kaynaktan; Resulullahtan, Eshabı kiramından alarak bize

ulaştırdıkları, İslamiyeti bir tarafa bırakıp, yeni bir inanış biçimi, yeni bir din ortaya konulmaya çalışılmaktadır.

Aslında bu tür çalışmalar yeni değildir. Bugünkü reformcuların fikir babaları olan, her fırsatta övgülerle göklere çıkardıkları Kursevî, Ş. Mercani, Musa Carullah... gibi kimseler tarafından Türkistanda'da dinde reform hareketi başlatılmıştı. 1917'de Moskova'da yaptıkları toplantına açıkca, “Unutmayınız ki, Kur'anın bazı kuralları eskimiştir. Bunları tarihin malı saymak lazım...” denilmişti. (Rusya'da Birinci Müslümanlar Kongresi Tutanakları- Kültür Bakanlığı yayınları sh.394)

Bizde de, 1928'de ilahiyatçıların öncülüğünde bugünkü gibi bir rapor hazırlanarak, Reform hareketi başlatılmıştı. Müslüman halkın tepkisi le karşılaştığı için bu hareket tutunamamıştı. Osmanlı ilmi ve terbiyesi ile yetişmiş âlimlerin ve halkın olması sebebi ile reform hareketleri kabul görmedi. Şuna inanıyorum ki, bugün de, halkımız 15 asırlık geçmişi, birikimi bir çırpıda çöpe atıp bu reform hareketine destek vermeyecektir. Reformcular kendileri çalıp kendileri oynayacaktır.

GÖNÜL BAHÇESİ · 31 MAYIS 2002 · KAYIT 11982

Kaosta birlik aramak!

Başta toplantıya katılanlar olmak üzere herkesin, farklı farklı yorumladığı “İstişare” toplantısının kısa bir değerlendirmesini yapmak istiyorum bugün.

1- Mezheplerin, âlimlerin, fıkıh, kelam ve tasavvuf kitaplarının saf dışı edildiği kararlar burada kalmayacak, daha ileri noktalara götürülecektir. Sünnet de saf dışı edilecektir. Nitekim, bir katılımcı toplantıda bu konunun gündeme geldiğini ifade etmiştir. Arkasından Kur'an-ı kerim tartışılacak. Reform devam edecek. Katılımcıların, “alınan kararlar yeterli değildir, daha devrimci, radikal kararlar alınmalıydı. Fakat bu bir başlangıçtır, devamı gelecektir.” sözleri bunu doğrulamaktadır.

2- Bildiride, kararların, akademik disiplin içinde, bilgi ve tecrübe birikimi ile diğer ülkelere örneklik edebilecek kimseler tarafından alındığı bildirilmektedir. Halbuki kişinin gerçek manada örnek olabilmesi savunduğu şeyi yaşayıp

yaşamaması ile anlaşılır. Yine katılımcıların kendi ifadelerine göre, basına kapalı olan toplantıda, bir kısım katılımcılar, diğer bir kısmı namaz kılmamakla, dini yaşamamakla itham etmişler, namaz kılan kılmayan tartışması yapılmış. Hadis-i şerifte dinin direği olarak bildirilen namazı kılmayan kimselerin din hakkındaki sözleri ne derece sağlıklı olur, ne derece güvenilir?

3- Toplantının gayesi birlik beraberliğin sağlanması, farklı görüşlerin önlenmesi olarak ifade edildi. Fıkıh kitapları, mezhepler bir tarafa bırakıldığına göre, müftüler, din adamları kendilerine sorulan meseleleri cevaplandırırken neyi ölçü alacaklar. Herkes Kur'an-ı kerimden, Hadis-i şeriflerden anladığına göre cevap verirse her kafadan bir ses çıkmayacak mı? Bu durumda birlik beraberlik nasıl sağlanacak?

4- Oturup her meseleyi karara bağlayacağız denirse, o zaman yeni bir mezhep kurulmuş olmuyor mu? Eğer yeni bir mezhep, yeni bir yol tutulacaksa, 14 asırdır devam ede gelen, milyonlarca Müslümanın tabi olduğu aralarında en ufak bir tartışmanın bile olmadığı mezheplerin kaldırılmasının mantığı ne? Bunun kime ne faydası var? Bu durum, dinde kargaşaya, kaosa sebebiyet vermeyecek mi? Maksat bu ise, mezheplerin kaldırılması mantığını anlamak kolay olur. Eğer maksat bu değil ise kararların mantıki bir izahı olması lazım değil mi?

5- Alınan kararlar çok muğlak ve çeşitli yönlerde çekilmeye müsaittir. Birçok madde birbiri ile çeliştiği gibi, bazı maddeler kendi içinde de çelişmektedir. Mesela, kadınların hayz dönemlerinde ibadet yapmamaları psikolojik ve fizyolojik sebeplere bağlanmıştır. Bu hükümden kadının bu hallerinde ibadet yapamayacakları hükmü çıktığı gibi, eğer psikolojik ve fizyolojik yönden bir rahatsızlık duymuyorlarsa ibadet yapabilecekleri; namaz kılıp oruç tutabilecekleri anlaşılır. Bunun hangisi doğrudur?. Nitekim katılımcılardan bazıları, ikinci hükmü doğru kabul ediyor. Kur'an-ı kerim okuyabildiğine göre, namaz da kılabilir oruç ta tutabilir, diyor. Yine kararda, namaz surelerini öğrenene kadar ayetin manasını okuyabilir deniyor. Aslında bu da yanlış fakat toplantıya katılanlar, bununla da yetinmeyip sınırlamasız her zaman manası okunabilir, diyor. Hani toplantının gayesi birliği sağlamaktı? Bu nasıl birlik?

6- Bir muğlak ifade de kadınların camiye gitme meselesindedir. Camide kadının nasıl, nerede namaz kılacağı, kıyafetinin ne olacağı hususunda niçin açıklık yok? Feminist şov meraklısı mini etekli bir kadın camiye gelip erkeklerin arasında saf tutmakta ısrar ederse, “Ben toplantı kararlarına uyuyorum. Kararlarda, ayrı yerde

durur denilmiyor, kıyafet şartı da yok” derse, bundan dolayı camide olay çıksa sorumlusu kim olacak?

7- Namazlar cem edilebilir yani üç vakitte beş namaz kılınabilir deniyor. Mukim iken cem Hanbeli mezhebinde yapılır. Hanefi mezhebinde mükim iken namazlar cem edilmez. Hanefiye göre namaz kıldıracağsın, Hanbeli mezhebine göre cem ettireceksin. Bu nasıl anlayış? Mukim olanın meşakkati varsa, Hanbeli mezhebi taklit edilerek namazını cem edebilir dese mesele kökünden hallolacak. Fakat mezhepsizlik taassubu, mezhep düşmanlığı buna mani oluyor.

8- Peki bundan sonra mütedeyyin Müslümanlar nasıl bir yol takip edecek? 14 asırdır nasıl bir yol takip edildiyse aynı yola devam edecek. Yani, nakle dayalı dört kaynak esas alınarak hazırlanmış fıkıh ve ilmihal kitaplarından dinimizi öğreneceğiz, öğrendiklerimizle amel edeceğiz. Birlik ancak böyle sağlanır. Zaten asırlardır böyle sağlanmadı mı?

2002 YILLIK KÜLLİYATI

06

Haziran

9 yazı · Gönül Bahçesi: 9

GÖNÜL BAHÇESİ · 1 HAZİRAN 2002 · KAYIT 11983

Bire bir örtüşen kararlar!

İki haftadır, Tarabya otelinde düzenlenen “Güncel Dini Meseleler İstişare Toplantısı” konuşuluyor, tartışılıyor. Toplantıya katılanlar ve alınan kararlara destek veren reform yanlısı kimseler neticeden o kadar memnunlar ki, sevinçlerinden bir zil takıp oynamadıkları kaldı.” Dinde yeni dönem” ” On asırdır kapalı olan içtihad kapısı açıldı” “İslamda devrim yapıldı” “Asırlardır bu çapta bir toplantı yapılmamıştı” “ Mezheplerden, âlimlerden kurtulduk” gibi ifadelerle toplantının gerçek gayesi ortaya konuluyordu.

Gerçekten de bu toplantı önemli bir toplantıydı. Reformistler açısından önemlidir çünkü; yıllardır hasretle bekledikleri İslamda reform için kapı resmen aralanmıştı artık. Bizim gibi Ehli sünnet, mütedeyyin Müslümanlar için de önemli çünkü; bu toplantı ile, 14 asırlık geçmişin; bütün mezheplerin, fıkıh, kelam,tasavvuf ilminin ve kitaplarının saf dışı edilerek, dinde reformun yani dini bozma yok etme safhasına resmen geçilmiş oldu.

Bu safhaya nasıl gelindi? Bunun üzerinde durmak istiyorum bugün. Bu sonuç, 150-200 yıllık bir çalışmanın mahsulüdür. Bu çalışmanın başlangıcını psikoloji doktoru sayın Mithat Enç şöyle anlatıyor:

“Osmanlı orduları Viyana'ya kadar gelince, Avrupa devletleri çok korktu. "Hıristiyanlık yok oluyor" diye şaşkına döndüler. Osmanlı akınlarını durdurmak için asırlarca çareler aradılar. Bunun için herkes seferber olmuştu. Bir gece yarısı, İstanbul'daki İngiliz sefiri şifre yolladı ülkesine... Avrupa'ya müjde vermek için sabahı bekliyememişti.Gece yarısı; "Buldum, buldum.." diye bağırdı. "Osmanlıların zaferden zafere ulaşmalarının sebebini ve bunları durdurma çaresini buldum, "diyerek şifresinde: " Osmanlı akınlarını durdurmak için, ilk başta Enderûn mekteplerini ve bunların kolları olan medreseleri bozmak sonra yıkmak lazım. Bu da ancak, Kaba kuvveti bırakıp İslamın kalesi olan, mezhepleri, âlimleri yıkarak kaleyi içeriden fethetmekle olur. İlk çâre budur!.." diyordu.

İngiliz sefirinin bu teklifi çok önemli görülerek, Avrupa'daki şer güçler harıl harıl çalışmaya başladı. Çünkü, asırlardır yaptıkları İslâm dinini yok etme çalışmalarında, kaba kuvvetle bir yere varamayacaklarını çok iyi anlamışlardı.

İslâm âlimleri, hak mezhepler, fıkıh kitapları olduğu müddetçe, kısmen zarar verebilseler de ciddî bir zarar veremediklerini gördüler. Çünkü, İslâm âlimleri, mezhepler, fıkıh kitapları, İslâmiyeti koruyan sağlam birer kaledir. Bu kale sağlam olduğu müddetçe, İslâmiyete zarar vermeleri mümkün değildir...

Bunun için, 18. asırdan itibaren, hücumlarını bu yöne çevirdiler. Âlimleri, kitapları kötülemek ve müslümanların gözünden düşürmek için ne lazımsa yaptılar.

Mesela bunlardan biri olan İngiliz Casusu Hempher, bakınız hatıralarında bu konuyu nasıl anlatıyor: Beş bin kişi müslüman kılığında İslam ülkelerine dağılmıştık. Birkaç sene sonra, çalışmalarımın bir netice alamayınca bir ara ümitsizliğe düştüm. Görevi bırakmak istedim. İsteğimi bakana bildirdim. Müstemlekeler Bakanı bana şunları söyledi: “ Sen bu işlerin, birkaç senelik çalışma ile neticeleneceğini mi zannediyorsun? Bırak birkaç seneyi, bu ektiğimiz tohumların meyvelerini, ben de sen de göremeyeceğiz, belki de senin, benim torunlarımız bile göremeyecek. Şu darbimesel ne kadar da güzeldir, “Başkasının ektiğini yedim. Öyleyse, ben de başkaları için ekiyorum”. Bu tohumların meyvelerini en az yüz senede, belki de 150-200 senede ancak alabileceğiz. Çünkü işimiz zor. Bugüne kadar İslâmiyeti ayakta tutan, din bilgileri olmuştur. Âlimleri, fıkıh ilmini yok edip, halkı cahil bırakmadıkça, onların dinlerini bozmak mümkün değildir. Bunun için, âlimleri, mezhepleri hissettirmeden kötüleyeceğiz. Bir müddet sonra da, peygamber sözleri (hadis-i şerifler) hakkında, “Uydurmaydı, değildi” diyerek şüpheye düşüreceğiz. Ayetleri istediğimiz gibi yorumlayacağız... Ancak bunlar kabul görmeye başladığı zaman meyveleri toplamaya başlayacağız. Bir kültürü, hele asırların birikimi olan din kültürünü yıkmak, kısa zamanda olacak şey değildir. Sizler, bunu yaptığınız zaman, bütün Hristiyan âlemini memnun etmiş ve onları oniki asırlık felâketten kurtarmış olacaksınız!”

Tabii ki bugünkü reform kararlarını, asırlar önce başlatılmış bir çalışmayla doğrudan irtibatlandırmak mümkün değildir. Mühim olan gelinen noktadır. Maksadım şunu bunu suçlamak değil, asırlar önce planlanmış bir çalışmalar ile bugünkü kararların bire bir nasıl örtüştüğünü göstermekten ibarettir.

GÖNÜL BAHÇESİ · 7 HAZİRAN 2002 · KAYIT 11984

Dinde reform olur mu?

Son iki asırdır, Batı'nın teşviki ile İslam ülkelerinde zaman zaman "Dinde reform" konusu gündemi getirilmiştir. Son zamanlarda gündeme getirilen,"Dinde yenilik, dini çağa uydurma, hurafelerden temizleme..." çalışmaları bu planın bir parçasıdır. Tepki görmesin diye "Reform" kelimesi kullanılmayarak bu kılıfta sunuluyor. "Reform" nedir, ne değildir? Buna bir bakalım:

Reform, ıslah etmek, bozulmuş bir şeyi düzelterek, eskiyi doğru haline getirmek demektir. Hristiyanlık bozulduğu için reform yapıldı. Müslümanlık bozulmadığı için böyle bir hareket dini bozmak olur. İslamiyet her çağa uygundur, reforma ihtiyacı yoktur.

Şunun bunun adına, menfaat adına konuşmayan herkes bunun öyle olduğu bilmektedir. Bir zamanlar komünizmin fikir babası meşhur fikir adamı Roger Garaudy "Niçin İslâmı seçtiniz? Sorusuna "İslâmı seçmekle çağı seçtim" şeklinde cevap verdikten sonra şöyle devam ediyor: "İslam, çağları arkasında sürükleyen bir dindir. Diğer dinler ise, çağların arkasında sürüklendi. İslam dışındaki bütün dinler zamana uyduruldu. Reforma tabi tutuldu. Mukaddes kitaplar zamana göre tahrif edildi. Kur'an-ı kerim ise, indirildiği günden beri hep zamana hükmetti. O, zamanı değil, zaman onu izledi. Zaman yaşlandıkça o gençleşti. Bu, çağlar üstü bir olaydır. Bugüne kadar, bunca savaşların bıraktığı korkunç, sosyal, siyasi ve ekonomik sarsıntılardan daha büyük bir olaydır. İslâm, materyalizme de, pozitivistlerin görüşüne de hakimdir. Fakat bunlardan hiçbirisi, İslama hakim değildir." İslam çağa uymuyor diye reform yapmak isteyenler, bilerek veya bilmiyerek İslamın yıkılmasına yardım etmekte idiler. Reform yapmak isteyenlerin ortak özelliği, dinimizin temel fıkıh kitaplarını kabul etmemek, doğrudan Kur'an-ı kerimden hüküm çıkarılmasını savunmaktır.

Bunlar, "Dini ıslah ediyoruz, ana kaynağa, Kur'ana sarılmalıyız" diyerek ayet-i kerimelere yanlış mana veriyorlar. İster kasti olsun, isterse, cehaletleri sebebiyle, Kur'an-ı kerime yanlış mana veren kimseler dinden çıkar. Hadis-i şerifte, "Kur'an-ı kerimden kendi aklı ile, kendi düşüncesi ve bilgisi ile mana çıkaran kâfirdir"

buyuruldu. Bunun için Ehl-i sünnet âlimlerinin kelim, fıkıh kitaplarından nakil yapmıyan kimselerin yazdığı kitaplar çok zararlıdır. İnsanları felakete sürükler.

İslamiyetin bozulmadan bugün gelmesini sağlayan bu temel fıkıh kitaplarımız, Resûlullahın sözlerini ve Eshâb-ı kirâmdan gelen sağlam haberleri bildirmektedirler. Hepsi, en salâhiyyetli, yüksek âlimler tarafından yazılmışlardır. Bütün islam âlimlerince sözbirliği ile beğenilmiştir. Asırlar boyunca, hiçbirinde hiçbir değişiklik olmamıştır. Her çağın ihtiyacını karşılayacak kapasitede olduğu için, değişikliğe lüzüm yoktur.

Dini her asrın modasına, gidişine göre değiştirmeye kalkışmak, her zaman için yeni bir din yapmak demek olur. Böyle değişiklikleri, Kur'an-ı kerime ve hadis-i şeriflere dayandırdıklarını iddia etmeleri Kur'an-ı kerimi ve hadis-i şerifleri bilmemenin, islâmiyeti anlamamanın bir alâmetidir. İslâmın emirlerinin, yasaklarının zamana göre değişeceğini sanmak, islâm dîninin hakîkatine inanmamak olur.

Dinde reform isteyenler, temel kitaplara dokunmayıp, yalnız câhil halk arasına yerleşmiş olan hurâfeleri yok etmek isteseler, buna birşey denemez. Böyle yaparlarsa İslâmiyete hizmet etmiş olurlar. Fakat niyetlerinin bu olmadığı, maksatlarının üzüm yemek değil bağcıyı dövmek olduğu anlaşılıyor.

Zaten, Ehl-i sünnet âlimlerinin temel kitaplarında hiçbir hurâfe yoktur. Din câhilleri arasında hurâfeler bulunur. Bunları temizlemek reform ile değil, “Ehl-i sünnet” âlimlerinin fıkıh kitaplarını yaymak, gençlere bunları öğretmekle olur.

Not: Dinde reform hakkında daha geniş bilgi sahibi olmak isteyenler,”Faidele bilgiler” ve “İngiliz Casusunun İtirafı” kitaplarına başvurabilirler.(Hakikat Kitapevi- 0212 523 45 56)

GÖNÜL BAHÇESİ · 8 HAZİRAN 2002 · KAYIT 11985

“Ana cadde”

Bugün de Büyük fikir adamı, S. Ahmet Arvasi Hoca'nın dinin ana kaynakları ve reform hakkındaki sözlerine yer vermek istiyorum. Rahmetli, sohbetlerinde ve kitaplarında en çok Osmanlıdan bahsederdi. Osmanlıya karşı normalin üzerinde

bir sevgisi vardı. Bu sevgi daha çok Osmanlının dini, ilave çıkarma yapmadan nakle dayalı olarak yaymalarından, saf inançlarından kaynaklanıyordu.

En çok üzerinde durduğu diğer bir konu da, “ana cadde”den ayrılmış dini cereyanlardı. Bunlara hiç müsamahası yoktu; hatta bunların çoğunu art niyetli, şunun bunun adına çalışan kimseler olarak kabul ederdi. Bu konularla ilgili sohbetlerinden ve kitaplarından derlediğim kısa bilgiler sunmak istiyorum bu vesile ile:

“Dinimizde, Kitab (Kur’an-ı kerim), Sünnet, İcmâ ve kıyas, “İslâm’ın ana caddesini” tâyin eder. Müçtehidler, bu “Ana cadde”de yürümeyi kolaylaştıran vazifeliler, onların içtihadları da birer “işaret taşı” veya “levhası” gibidir.

“İçtihad ediyorum” diye, bilerek veya bilmeyerek “muhalif yol tutan” ve bu suretle “Ana cadde”den çıkan sapıklara müçtehid ve onların açtıkları “aykırı yollara” asla “mezheb” denmez. İslâm’da, bunlara “fırak-ı dâlle” (sapık yollar ve kollar) denir.”

“Esef ile belirtelim ki, “fırak-ı dâlle” arasında öyleleri vardır ki Kitab’a ve Sünnet’e dayanır gibi görünüp onları, içten yıkmaya çalışırlar yani, gizli “dîn düşmanlığı” ve tahribçiliği yaparlar...”

“İslâm dünyasında rastladığımız örnekleri ile “reformcular”, İslâmiyet’in özünü, temelini teşkil eden “Kitab’ı ve Sünnet’i” değiştirmek, Allah ve Resûlü’nün ortaya koyduğu dinî ölçü ve esasların “bir kısmını beğenmek” ve “bir kısmını beğenmemek” tavrı içinde çalışırlar. Onların tenkidleri, esasa yöneliktir. Onlar, inançlarımızı, ibadetlerimizi, yaşayışımızı ve işlerimizi, kendi cüce idrak ve yorumlarına göre değiştirmeyi gaye edinen ve fakat bu maksatlarını “asra uymak”, “zamana uymak” gibi maskeler altında gerçekleştirmeyi düşünen “dîn tahripçileri”dir. Bütün “din tarihi” boyunca “fırak-ı dâlle”, hep bu biçim ve bahane ile ortaya çıkmış ve “dinde sapık kolların” doğmasına yol açmıştır.”

“Reformcular, bozulmuş, saptırılmış ve şaşırtılmış dinî hayatı bahane ederek bizzat dinin özünü tahribe yönelik kimselerdir. İnançlarımızı saptırmaya kalkışan, beş vakit namazı ve bir ay orucu çok bulan, zekâta ve Hacc’a itiraz eden, camilerimizi, kiliselere benzetmek isteyen bu gibi sahtekârların foyası, sanınız iyice meydana çıkmıştır. Batı Dünyasındaki örneklerini düşündüğümüz zaman, bu gibilere “reformcu” bile denemez. Bunlar, “reformist” (yenileyici) değil, gerçekte “deformist” (bozucu) kimselerdir, bunlara “din tahripçileri” demek daha uygundur.”

“Yüce ve mukaddes kitabımız Kur’an-ı Kerim’de “ilimde yüksek pâyeye eren” ve “Ülema-ı Rasihîn” olarak öğülen yüce din âlimleri, yani gerçek müçtehidler ve mücedditler, Allah’ın emirlerine inanan, uyan sâlim akıl sahipleri olarak yüceltilir; halbuki, “din tahripçileri”, dini yanlış yorumlayan ve kalblerinde eğrilik bulunan kimseler ise “fitne unsuru” olarak teşhir edilirler.”

“Amelde imamlarımız, İmam-ı a’zam, İmam-ı Mâlik, İmam-ı Şafî, İmam-ı Hanbel ve itikatta imamlarımız, İmam-ı Mâtürîdî ve İmam-ı Eş’arî... Tasavvufun muvazenesini bozmadan her ikisini birlikte yoğuran iki din büyüğümüz de İmam-ı Gazalî ve İmam-ı Rabbanî...”

Bu sekiz din büyüğü, Peygamberlerden ve Eshab-ı kiram’dan sonra en büyük kadro... Bugün, İslâm dünyasının perişanlığında ve şaşkınlığında bu yüce kadronun ayak izlerini kaybederek ne idiği belirsiz kişi ve kadroların peşine takılmanın rolü pek mühimdir.

Bu ne idiği belirsiz kimseler, her kılığa girerler, her konuyu istismar ederler... Mesela, arap milliyetçiliğini istismar ederek, arap ülkelerinde, Reşit Rıza, Abduh, C. Efgani, S. Kutup, M.İkbal... gibi kimseler vasıtasıyla Osmanlı düşmanlığını ve mezhepsizliği yaydılar. Türkistanda’da, Türkçülüğü istismar ederek, Kursevî, Ş. Mercani, Musa Carullah... gibi kimseler vasıtasıyla dinde reform hareketi başlattılar. Her iki grubun da ortak özelliği Osmanlı düşmanlığı... Çünkü bu reforma en büyük engel Osmanlı...”

GÖNÜL BAHÇESİ · 14 HAZİRAN 2002 · KAYIT 11986

Elazığ’ın yer altı zenginliği

Geçen hafta, Elazığ 2002 Ticaret ve Sanayi Fuarı etkinlikleri sebebiyle Elazığ’da idik. Arkadaşlar, Elazığ’ın yerüstü güzelliklerinden ve değerlerinden çok güzel bahsettiler. Bana da Elazığ’ın yer altı değerlerinden bahsetmek kaldı. Tabii ki madenlerinden değil; bölgeye damgasını vurmuş, herkesin sevip saydığı devamlı ziyaret edip istifade ettiği, Allah dostlarından, İslam büyüklerinden bahsetmek istiyorum.

Bir evliyalar diyarı Elazığ. İşte bu Allah dostlarından bazıları: Osman Bedreddin (İmam Efendi), Fatih Ahmed Baba, Beyzade Efendi, Mansur Baba. Ankuzu Baba.

Arab Baba. Beşik Başa. Murad Baba. Ömer Hüdâî, Seyyid Ahmed Çapakçûrî, Ali Septi (Palu) ve Mahmûd Sâminî (Palu).

Evliyaların çoğu Harput'ta. Harput her adımı tarih kokan bir kültür merkezi. Osmanlılar zamanında medreselerin, hanların, hamamların, camilerin yoğun olduğu 150 bin nüfuslu bir eyalet merkezi Harput. İsterseniz biraz da, bu Allah dostlarının bizlerin hayatlarına yön verecek kıymetli nasihatlarından, örnek hallerinden bahsedelim.

Ali Septi hazretleri; aslen Diyarbakırlı olup seyyiddir. Mevlânâ Hâlid-i Bağdâdî hazretlerinin kardeşi Muhammed Sahib'in sohbetlerinde kemâle geldi (yetiştirdi). Cânü gönülden bu büyüklerin hizmetinde bulunarak onların sevgi ve takdirlerini kazandı. İcâzetnâmesini Mevlânâ Hâlid-i Bağdâdî hazretleri bizzat tasdik etti. Ali Septî hazretleri, insanlara Allahü teâlânın emir ve yasaklarını hatırlatır, Ehl-i sünnet vel-cemâat itikâdının üstünlüğünü ve buna bağlı olmanın önemini anlatırdı. Namaz için titrer, fırsat buldukça kaza namazı kılmayı söyler; "Namazlarınızı terk etmeyiniz, aksi halde iyiliği terk edersiniz" buyururdu.

Mahmud Sâminî hazretleri; Ali Septi hazretlerinin talebesidir, seyyiddir. Hayatı boyunca ilim ehli talebeler yetiştiren Mahmûd Sâminî, onlara büyük önem verirdi. En büyük eserin hayırlı evlâd ve îmânlı bir genç yetiştirmek olduğunu her fırsatta sevdiklerine söylerdi.

Talebesi ve halîfesi Osman Bedreddîn Efendi hocasını şöyle anlatır: Biz onsekiz sene yüksek huzûrlarına gittik geldik. Çok tevazu sahibi idi. Kendine bir büyüklük isnâd ettiklerini kat'iyen görmedik. Hiç kimseden de işitmedik. Kendini şeyh saymazdı. Buna rağmen pek heybetli ve azametli görünürdü. Çok kere buyururdu ki: Dünyanın ne kadar harab olduğunu benden anlayın. Bir zaman Şeyh Ali Efendi (Sebtî hazretleri) gibi bir zât-ı muhterem bu halkı Hak teâlâ hazretlerine davet ve irşad buyururlardı. Şimdi ise bu halka biz söz söylüyoruz. Heyhât!

Mahmûd Sâminî yanına gelenlere ve talebelerine devamlı; "Her nefis ölümü tadacaktır." (Enbiyâ sûresi: 35) meâlindeki âyet-i kerîmesini okuyarak onları dünya sevgisinden uzaklaştırırdı. Tasavvuf yolunu şöyle anlatırdı:

"Tasavvufda yol bir arı kovanına benzetilmiştir. Arı gibi gayet muntazam çalışmak ve arı gibi bal yapmak, karıncalar gibi kanâatkâr olmak lâzımdır. Bal yapmak idrâkine eriştiğinde, bu şifâlı baldan müslüman kardeşlerine tattırmak elzemdır. Çalışanlar tadını alır. Çalışmayanları da çalıştırmak rehberin vazîfesidir." Sahte şeyhlerden kaçınılmasını da isterdi.

“Bir şeyhde üç şeye dikkat ediniz.” buyururdu.

1- Kendine dünyalık verildiğinde, hoşuna gidiyor mu?

2- Sünnetlerle amel ediyor mu? Sünnetlere ne derece uyuyor?

3- En çok neyi seviyor. Eğer dünyalıktan hoşlanıyor, sünnete ittibar etmiyor, dünyadan bahsedip, âhiretten ve Allahdan konuşmuyorsa, işinize yaramaz, ondan uzak olunuz.

Talebesi Osman Bedreddin’ buyurdu ki: "Hâfız, ne söylersen kitabdan söyle. Bunda iki fâide vardır: 1) Sen aradan çıkarsın, sana gurur gelmez. Zîrâ söylediğin söz, senin değil, başkasınındır. 2) Birisi itiraz ederse, başkasının sözü olduğu için yine senin nefsin araya girmez. Bu sûrette insana hiddet ve can sıkıntısı da gelmez. Söylediğin söz, doğru ise de, yanlış ise de, kitabın sâhibine âiddir."

GÖNÜL BAĞÇESİ · 15 HAZİRAN 2002 · KAYIT 11987

Kazdığı kuyuya kendi düştü

Bugün de, Elazığ/ Harput evliyelerinden Osman Bedreddin hazretlerinden bahsetmek istiyorum. Osman Bedreddin hazretleri aslen Erzurumludur. Kars'ta üçüncü tabur imâmlığı yapması sebebiyle İmâm Efendi lakabıyla tanındı. Küçüklüğünde babasının eğitim ve terbiyesi altında kıymetli bir cevher ve edeb timsâli olarak yetişti. Dokuz yaşında Kur'ân-ı kerîmi ezberlemekle şereflendi.

Hocalarından Mehmed Tâhir Efendi bir gün ona; "Molla Hâfız! Bütün bildiklerimi sana öğrettim. Ayrıca bilmediklerimi de öğrendim. Şöyle ki, bilmediklerimi sana öğretmek için önce çalışıp öğrenmeye mecbûr kaldım. Bundan ötesine gidemiyorum. Artık senin, ilmi benden daha fazla bir hocanın dersine devam etmen gerekiyor. Bu günden îtibâren ders veremeyeceğim." dedi.

Bunun üzerine İmâm Efendi; "Dertliyim derdim derin, derdime derman için sana geldim yâ Muîn." diyerek, Allahü teâlâyâ duâ etti ve medreseden ayrıldı. İlimde daha yüksek bir müderris arıyordu.

Daha sonra, Buhârâ'dan gelen Seyyid Ahmed Merâmî'ye gidip talebesi olmak istedi. O da, "Buhârâ'dan kalkıp buraya kadar geliriz de senin gibi ilim isteyen bir talebeye ders vermez miyiz?" cevâbını verdi. Her gün Erzurum'dan Bevelkâsım

köyüne gidip ders alıyor sonra dönüyordu. Erzurum ile Alvar köyü arası üç saatlik mesafe idi. Gece yarısı kalkıp yola düşer, sabah namazını Alvar köyünde kıldıktan sonra Bevelkâsım köyüne gider ders alırdı. Yaz, kış, tipi, fırtına, yağmur ve kar demeden her gün muntazaman derse devâm etti. Bu yolda karşılaştığı meşakkatlere ve zahmetlere hiç aldırımıyordu.

Bir gün hocası, "Şunu bilesin ki, ilm-i zâhir ile ilm-i bâtın birleşerek âid olduğu kalbde merkezleşti. Allahü teâlâyâ hamd ve senâ olsun, size de mübârek olsun. Benim vazîfem burada tamam oldu. Ben irşâda memûr değilim. Sizi bu güne kadar yetiştirmekle, tasavvufî ahkâmı size bildirmekle vazîfeliydim." dedi ve derslerine son verdi.

Tekrar kendisine hoca aramaya başladı. İşaret üzerine Palu'daki Mahmud Samini hazretlerinin huzuruna gitti.

Mahmûd-ı Sâminî hazretlerinin sözlerini ve sohbetlerini çok dikkatli dinleyen İmâm Efendi, vaktinin nasıl geçtiğini anlamadı. Mahmûd-ı Sâminî'nin huzûrunda önceki sıkıntılarını unuttu.

Fakat, Mahmûd Sâminî hazretlerinin tütün içmesi ve rahatsızlığı sebebiyle gözlerinin çapaklanması dikkatini çekmişti. Tütün içen kimse mürşid olabilir mi diye düşünüyordu. Rüyasında, Peygamber efendimiz tütününe takılmaması için kendisini ikaz etti. Ertesi sabah Sâmini hazretleri, "Akşamki gördüğün rüyaya rağmen hala şüpheler var mı? Diye sordu. Sonra sigara içmesini şöyle izah etti: Burada halk sigara içiyor. Sohbetime gelenler yarım saat sonra, ayrılmak zorunda kalıyorlar. Bunların sohbette kalmaları için sigara içip onlara da ikram ediyorum. Zaten ben içime çekmiyorum, yakıp dumanını üflüyorum" dedi. Böylece şüphelerini atıp tam teslim oldu. Hocasına hizmette kusur etmedi.

Ömrünün sonlarına doğru Hurput'a yerleşip burada halka vaaz ve nasihat etmeye ve talebe yetiştirmeye başladı. Kendisi, devlet işlerine, siyasete hiç karışmadığı halde zamanın valisi Abdülkadir Bey kendisini devlete karşıymış gibi göstererek hakkında rapor hazırlayıp Ankara'ya gönderdi.

Kendisi ve sevenleri bundan çok huzursuz oldu. Bir gece rüyasında hocası Mahmud Samini hazretleri gördü. Hocasının, "Hafız sen hiç korkma, senin boynuna geçirilmek istenilen ip o kimsenin kendi boynuna geçecek!" sözleri üzerine rahatladı.

Sevenlerinin devreye girmesi sebebiyle vali, Elazığ'dan Ankara'ya alındı. Yıllar sonra, 1926 yılında, İzmir Suikastında adı geçtiği için Abdülkarim bey korkup

Ankara'dan kaçtı. Dilenci kıyafetine girip sınırdan yurt dışına kaçmak isterken yakalandı. Bilahare idam edildi. Samini hazretlerinin kerameti yıllar sonra ortaya çıktı.

İmam Efendi tasavvufu şöyle ifade ederdi: "Tasavvuf, kitap ve sünnete dayanan ilâhî ve rabbânî hikmetin adıdır. Mevzuu ise, kişiyi gafletten sakındırıp, Allahü teâlâ ile berâber olmayı kazandırmaktır. Faydası da; kişiyi nefsin kötü huylarından arındırıp insanı kâmil ve Mevlâya lâayık bir kul yapmaktır."

GÖNÜL BAHÇESİ · 21 HAZİRAN 2002 · KAYIT 11988

İstismar eden edene

Bugün dünyada en çok istismar edilen sömürülen maalesef “kadın”dır. Fakat, kadınlar bunun farkında değiller. Hatta bu istismarları, haklara, özgürlüklere kavuşma şeklinde algılıyorlar. Kadın bir kesimde değil hemen hemen her kesimde sömürülüyor; ticarete, reklamda, siyasette, köşe dönmede...

Geçen hafta gazetelerde çıkan bir haber bunu açıkça ortaya koymaktadır. Haber kısa ama başlığı da dahil sonuna kadar istismar, yönlendirme, aldatma, kandırma üzerine bina edilmiş. Tam bir İngiliz siyasetiyle hazırlanmış. “İşyerinde flört faydalı çıktı” başlıklı haber şöyle:

“İngiltere’de çalışan 5 bin kadın arasında yapılan bir anket, çalışan kadınların işyerinde flört etmeyi sağlıklı ve faydalı bulduğunu ortaya koydu. Ankete göre İngiliz kadınları, işyerinde flört etmenin kendilerine güven kazandırdığına inanıyor ve çalışan her 10 kadından biri de, partner olarak ‘patronu’ seçiyor. Çalışan kadınların işyerinden biriyle beraber olma oranları ise yüzde 28’e kadar çıkıyor. Ayrıca patronuyla beraber olan yüzde 10’luk bölümün yüzde 11’i evlenmeyi başarırken, yüzde 12’si de en azından ‘terfi etmeyi’ garantiliyor.”

Haberi gördünüz, başından sonuna kadar istismar yönlendirme demekle haksız mıyım? Haberi tahlil edecek olursak; önce “İşyerinde flört faydalı çıktı” şeklinde verilerek daha baştan bu gayri meşru beraberlik cazip hale sokuluyor.

İkincisi, anket tarafsız bir şekilde ilmi incelemelere dayandırılmadan, olayın içinde olan yani taraf olan kimselerle yapılıyor. Hırsıza, dolandırıcıya niçin bu işi

yaptınız diye sorduğunuzda, kendini haklı çıkarmak için bir kılıf, bir bahana bulacak herhalde. Dolandırılan kimseye, hırsızlığın topluma verdiği zararları inceleyen ilim adamlarına sormadan hırsızın ifadesiyle yola çıkıldığında sağlıklı netice almak mümkün mü?

Üçüncüsü, %28 gibi büyük bir oranla bu iş yapıldığına göre, siz de yapabilirsiniz mesajı verilerek ahlaksızlık meşrulaştırılıyor.

Dördüncüsü, bununla da kalınmıyor, teşvik ediliyor, cazip hale getiriliyor. Flört neticesinde Patronla evlenmek suretiyle servete, rahatlığa kavuşursunuz, bu olmazsa bile en azından, terfi edersiniz, şef olursunuz, mürdür olursunuz mesajı veriliyor. Bu bir sömürü değil midir? Kadının cinsiyetini istismar değil midir? Bu arada, evli iseler patronun ve flörtçü kadının yuvasının yıkılacağından, çocukların perişan olacaklarından, genç kızların sokağa düşüp orta malı haline geleceğinden, fuhuşun yaygınlaşacağından niçin bahsedilmiyor? Çünkü, bahsederlerse kadını nasıl tuzaklarına düşürecekler? Bütün bunlar, ahlaksızlığa, fuhuşu teşvik değil midir?

Halbuki, Birleşmiş Milletler Genel Kurulu tarafından 1979'da kabul edilmiş, Devlet olarak bizim de imzaladığımız, 165 devlet tarafından da imzalanmış, kadınların korunması ile ilgili sözleşmenin 6. maddesine göre, kadın satışı, fahileştirilmesi, istismar edilmesi yasaktır.

Buna rağmen, sanki istismar yasaklanmayıp emredilmişcesine bütün dünyada kadınlar çık hızlı bir şekilde istismar edilmekte, adeta köleleştirilmektedir.

Kendilerini ilerici sayan, kadın hakları konusunda lâfa gelince mangalda kül bırakmayan bazı aydınlarımız, yazarlarımız, feminist kadın derneklerimiz nedense bu işlerle ilgilenmemektedirler. Çünkü bunlar kadını korumak için değil istimara destek olmaları için vardırlar. Kadının istismarı ile uğraşırlarsa faaliyet alanlarının dışına çıkmış olurlar.

Bakınız, araştırmacı-yazar Sayın Altındal feminist hareketi kimlerin yönlendirdiğini nasıl anlatıyor: Feminist hareketler Masonluğun etkisi altındadır. Son 50 yıldaki feminist hareketlere baktığımızda bunların arasında ilaç ve kozmetik üreticileri olduğunu görüyoruz. Kadına bir şey satabilmemiz için onu sokağa ve inançsız bir alana çekmemiz lazım, diyorlar' Onun için birçok paneller düzenliyorlar. Önde kadın var, arkada ise görünmeyen bir sponsor. Ya da çok agresif bir kadını köşe yazarı yaptırıyorlar. Bu yeni değerleri savunması için.”

Kadının istismarından herkes memnun. Çünkü; İşçiliği ucuz, bedeni ön plana çıkartılarak fazla mal satıyorlar işveren bunun için memnun. Ahlaksızlık, fuhuş yayıldığı için de egemen masonik çevreler, islam düşmanları memnun... Bu kadar “memnuniyet” birliğinden kadının kurtulması çok zor. Allah yardımcıları olsun!

GÖNÜL BAHÇESİ · 22 HAZİRAN 2002 · KAYIT 11989

“Türk erkeklerine sesleniyorum...”

Kapitalist Batı’nın bugünkü ilâhı, mabudu, her şeyi paradır, menfaattir. Aslında geçmişte de pek farklı değildi. Batı’da menfaat her şeyin üzerindedir. Para kutsaldır onların gözündeki...

Menfaatin dışındaki bütün kavramların hiçbir değeri yoktur. Başta, dillerinden hiç düşürmedikleri demokrasi olmak üzere, insan hakları, kadın hakları gibi aklınıza ne geliyorsa hepsi göstermelidir. Bunları gayelerine ulaşmada birer paravan olarak kullanırlar. İstismarda üzerlerine yoktur.

Dün de bahsettiğimiz gibi en çok istismar ettikleri de kadın konusudur... Aslında, kadın hakları savunuculuğu altında, kadınlara en büyük zulmü kendileri yapıyorlar. Fakat bunu öyle bir kılıfa sokuyorlar ki, zulüm altında inim inim inleyen kadınlar bile bunun farkına varamıyorlar. Az da olsa bunun farkına varan kültürlü kadınlar çıkmış Batı’da... Fakat bunlar istisna kabilinden olduğu için neticeyi değiştirememişler...

Batılı kadınların acınacak hâllerini yine Batılı olan bir kadından dinleyelim. Fransa’nın meşhur şairi Madam Mardirous, Müslüman kadınlara bakınız nasıl sesleniyor:

“İçinde bulunduğunuz nimetin kıymetini biliniz!... Burada kadına hürriyet adı altında yapılan işkenceleri bilemezsiniz siz. Ah, şu omuzumda hıçkırarak ağlamış kızların adedini bir bilseniz... Kulaklarım, kızların çok feci, kalbleri yakan bağırıışları ile dolu... Evet, ışıklar ve çiçeklerle dolu bir baloya girebilmek, çok tatlı gibi görünür. Kadınlara verilen bir hak gibi sunulur. Aslında buralar, kadınların sömürüldüğü, erkeklere sunulduğu, şehvetlerin tatmin edildiği yerler... Türk erkeklerine sesleniyorum: Kadınlara, kızlara bunları anlatın! Sakın bu yapılanların kadınlara iyilik olarak yapıldığını zannetmesinler! Bunların sadece ve

sadece kadını istismar için yapıldığını bilsinler, sakın bunlara özenmesinler!” (Cenâb Şihâbüddîn - Evrâk-ı eyyâm)

Şimdi de size, Avrupa’nın kadınlar hakkındaki atasözlerini sunacağım. Malûm olduğu üzere, atasözleri belli bir şahsın düşünce yapısını değil, o toplumun ortak düşünce yapısını gösterir. Atasözleri bir kültürün aynasıdır. Müslümanların kadınlara iyi gözle bakmadıkları iddiasında bulunun Batı’nın kendisi ne gözle bakıyor bunu görelim. İşte size, Fransız yazar Quitard’ın “Proverbes sur les femmes” kitabından alınmış kadınlarla ilgili atasözleri:

“Şeytanın yapamadığını kadın yapar.” “Kadın, erkeği tuzağa düşüren bir örümcektir.” “Kadının vücudunun üstündeki baş, şeytan kafasıdır.” “Karısı olanın arısı var demektir; onu devamlı sokar.” “Kadın zarurî bir baş belâsıdır.” “Kadın takvim gibidir, sadece bir yıl işe yarar.” “Erkek kadın için değil, kadın erkek için yaratılmıştır.” “Kadın dili kesilse bile susmaz.” “İyi kadın kafası olmayan kadındır.” “Kadın dövülür, fakat öldürülmez.” “Horozun karşısında tavuk ötmemelidir.”

Kadını bu derece aşağı gören ve ona, ihtiyaç için alınıp satılan herhangi bir eşya muamelesi yapan Batı’nın kadın hakları konusunda Müslümanları suçlamaya ne hakları var?

Feminist kadınlar, televizyon, gazete ve dergiler vasıtasıyla, kadını erkeğe köle yapan İslâmiyetle savaşacaklarını söylüyorlar. Zavallılar, Müslümanlıkta kadını aşağılamanın, onu ezmenin, sömürmenin yasak olduğunu bilmiyorlar. Kültürümüzden, dinimizden uzak yetiştikleri için, âlemlere rahmet olarak gönderilen sevgili Peygamberimizin kadınlar hakkında buyurdıkları mübarek sözleri nereden bilecekler? Peygamber efendimizin bu hususta buyurduğu sözlerden birkaçı şöyle:

“Cennet anaların ayağı altındadır.” “Ahirette, kocası tarafından dövülen kadının davacısı ben olacağım.” “Müslümanların en iyisi, hanımına karşı iyi ve faydalı olandır.” “Kadınlarınıza eziyet etmeyiniz! Onlar Allahü teâlânın emanetleridir. Onlara yumuşak olunuz, iyilik ediniz!”

Kim ne derse desin, geçmişi tarafsız bir şekilde inceleyen kimsenin, tarih boyunca kadını, sadece İslâm dininin istismar etmediğini, ona lâıyk olduğu değeri verdiğini görecektir.

GÖNÜL BAHÇESİ · 28 HAZİRAN 2002 · KAYIT 11990

Vatikan Doğu'ya yöneldi

Vatikan zor durumda. Çünkü, son yüz yıldır Hristiyan inançlarının ilme,fenne uymadığını gören Hristiyanlar hızlı bir şekilde dinden uzaklaşıp ateist olmaktadır. Ateist olanların oranı her gün biraz daha artmakta; %70'nin üzerine çoktan çıkmış bulunmaktadır.

Hristiyanlık, mensuplarını manevi yönden tatmin edemeyince, halk maddeye yöneldi. Bu yöneliş insanları maddeye tapma noktasına getirdi. Herşey madde olarak görülmeye başlanınca da her türlü sapıklıklar ve gizli ateistlik hareketleri başladı.

Siz resmi rakamlara bakmayın. Kağıt üzerinde de olsa Hristiyan görünmeyip, kilise vergisini vermeyenlerin cenazelerini kilise kaldırmadığı için cenazeleri ortada kalmasın diye halk Hristiyan görünmektedir.

Halkın artık kiliseye itimadı hızla azalmaktadır. Bırakın sıradan halkı papazların bile inancı zayıflamıştır; bunun için, papazlar, rahibeler arasında fuhuş, sapık ilişkiler sıradan olaylar haline gelmiştir. Bu tür haberleri önceleri devamlı yalanlayan Vatikan, bugün mecburen kabullenmek zorunda kalmıştır.

“AA” ve AFP” haber ajanslarının 29.03.2002, “Papa'nın paskalyası sübyancı rahibeler yüzünden zehir oldu” başlığı ile verilen habere göre, Papa yaptığı paskalya konuşmasında, 5 bin piskopos ve 400 bin rahibi ihanetle suçlayıp, imansızlıklarını kamuoyuna açıklamaya davet etmiştir. Haber şöyle devam ediyor:

“Katolik din adamlarının son haftalarda ortaya çıkan sübyancı ve eşcinsel skandalları Avrupa'yı sarsarken, özellikle ABD'de din adamlarının çocukları cinsel taciz haberleri kiliseyi iyice zor duruma soktu.

Son olarak ABD'nin Boston kentinde 66 yaşında eski bir papaz bir çocuğa tecavüz etmekten 10 yıl hapis cezasına çarptırılınca, Kardinal Bernard Law da 80 rahibin ismini adalete vermeyi kabul etti.

Palm Beach piskoposu, 25 yıl önce bir papaz okulu öğrencisine cinsel saldırıda bulunduğunu kabul ettikten sonra görevinden istifa etti. New York'ta da Kardinal Edward Egan benzer suçlamayla sanık sandalyesine oturdu.”

Yine “AA’nın 14.06.2002 tarihli “Kilise özür diliyor” haberine göre, “ABD Katolik Kilisesini sarsan çocuklara tecavüz skandallarının ardından tarihi bir toplantı yapan piskoposlar, rahiplerin tecavüzüne uğrayanlardan özür dileyerek, çocuklara sarkıntılık eden tüm din adamlarının aforoz edileceğini bildirdiler.

Çok sayıda rahibin uzun yıllar, kilisede günah çıkarmaya gelen, kilise korosunda çalışan veya kimsesiz olduğu için kileseye sığınan erkek çocuklara tecavüz ettiği medya tarafından ortaya çıkarıldı. ABD’de Katolik Kilisesi’ni sarsan skandalın patlak vermesiyle şimdiye kadar 16 rahip intihar ederken, hakkında soruşturma açılan başka rahiplerin de intiharından endişe ediliyor.”

Bunun gibi yıllarca gizli tutulan insanlık dışı olaylar bir bir ortaya çıkmaya başlayınca, Vatikan geleceğinden endişe etmeye başladı. Bu olup bitenlerden sonra, Batı’da daha uzun süre ayakta kalamayacağını anladı. Çünkü, bunca olumsuzlukları yok edip, itibar kazanması artık mümkün görünmüyordu.

Gelişen bu olaylar karşısında Vatikan’ın yeni bir politika geliştirmesi gerekiyordu. Derhal bunun çalışmasını başlatarak Doğu’ya yönelmeye karar verdi. Başsız, kimsesiz, fakir müslüman halkları çeşitli entrikalarla Hıristiyanlığa özendirip dinlerinden döndürme çalışmalarına başladılar.

Bu iş için akıl almaz bütçe ayırdılar. Sözde yardım teşkilatları kullanılarak Müslüman fakir halka para dağıtmaya başladılar. Sadece Adapazarı depreminden sonra 13 milyon dolar yardım yaptıklarını Vatikan yardım teşkilatı temsilcisi ifade etti. Depremzedelere içine 50-100 dolar konularak İncil dağıtıldığı, pek çok gencin Hıristiyan olduğu basında yer aldı. (22.5.2002-Hürriyet)

Doğuda Hıristiyanlığı yaymada en büyük ümitleri de “Dinlerarası diyalog” projesi. İsterseniz bunu da yarın ele alalım.

GÖNÜL BAHÇESİ · 29 HAZİRAN 2002 · KAYIT 11991

Hoşgörü tuzağı

Dün, Vatikan’ın Batı’da daha uzun süre ayakta kalamayacağını anlayınca, Müslümanların, dağınıklığından, kimsesizliğinden, fakirliğinden istifade etmek

için Doğu'ya yöneldiğini, Müslüman ülkelerinde Hristiyanlaştırma çalışmasını başlattığını bildirmiştim.

Bunu iki safhada yapmayı planlıyorlar. Önce, çeşitli baskılarla, entrikalarla, ithamlarla Müslümanları sindirmek ve saha dışına itmek. Sonra da bu boşluğu doldurmak.

Bu maksatla, soğuk savaşın sona ermesinden "Kızıl tehlike"nin bertaraf edilmesinden sonra, "Yeşil tehlike"yi ortaya attılar. Ve en büyük stratejilerini "İslam fundamentalizmi" olarak adlandırdıkları ve terörle özdeşleştirerek İslam dünyasını mahkum etmeye karar verdiler.

Daha sonra da, İslam'ı protestanlaştırmaya, yani İslamı emir ve yasakları olmayan, felsefi ahlaki bir sistem haline getirerek dünyaya, hayata ilişkin entelektüel, siyasi, ekonomik, kültürel taleplerini iptal etmeye çalışmak. Yani İslamın içini boşaltmak. Bunun için de en etkili yol olan, âlimleri, mezhepleri bertaraf etmek.

Hristiyanlaştırmada takip ettikleri yol da "Diyalog" projesi. Projeyi ortaya atan Vatikan. Asırlardır Müslümanlara karşı en ufak bir müsamahası, hoşgörüsü olmayan Vatikan'ın bu girişiminden iyi niyet beklenebilir mi?

Sözde diyalogla orta yolu bulacaklar. İki ayrı dinde orta yol nasıl bulunacak? Her iki din de %50 taviz verecek, inançlarından feragat edecek böylece ortak noktada buluşulacak! Bir dinin yarısı giderse geri kalana din denir mi? Yok diyalogtan maksadımız, iyi ilişkiler, iyi komşuluklar deniyorsa o zaten asırlardır var; mesela İstanbul'da asırlardır Müslüman, Hristiyan, Yahudi yanya yaşamışlar. Kimse kemsenin ibadetine, yaşayışına karışmamış. Diyalogun âlası uygulanmış. Bunların diyalogtan maksatları başka.

Nitekim, diyalogun mimarlarından olan diyalog toplantılarında hep komisyon başkanlığına getirilen bir ilahiyat porofesörü "Ben yurt dışına gittiğim zaman sık sık kiliselere gidiyorum; çok da lezzet ve zevk alıyorum" diyor. Diyalog konusunda da, "Efendim, diyalog ve hoşgörü devam edecekse, Hristiyanlarla konuşurken sizin kitabınız bozulmuş, sonradan değiştirilmiş; en hakiki din benim dinim demeyeceksiniz." diyor. Yine diyalogcular, " Sadece,'La ilahe illallah' demeyi, 'Muhammederresulullah' dememeyi telkin ediyorlar."

Bu sözler dilayoğun gerçek amacı göstermede ip uçları veriyor: Demek ki, diyalog ve hoşgörü uğruna kendi Dinimizin, Kitabımızın ve Peygamberimizin hak

ve en son olduğunu söylememeniz gerekiyormuş. İşte diyalog ve hoşgörü dediklerinin en kısa tanımı bu.

Artık görevler de değişti herhalde. Dini savunmak başkalarına kaldı. Türkiye Sağlık-İş Sendikası Başkanı Sayın Mustafa Başoğlu diyalog toplantısında tahammül edemeyip, “Ben burada öyle şeyler dinledim ki, bana öğretilen dine uymuyor. ‘Son hak din İslâm demeyeceksiniz’ ne demek? Son hak din İslâmsa, Kur’an öyle diyorsa, öyledir. Diyalog isteniyorsa öyle konuşmayacaksınız olmaz böyle şey” demek zorunda kalmıştır.

İki dinin temsilcilerinin konuşmaları da, diyalogun maksadının, iyi ilişkiler, iyi komşuluklar olmadığını göstermektedir. Diyanet İşleri Başkanı, Papa’yla görüşmesinden sonra, “ Diyalog iki dinin kurumları arasında bir tür ‘diplomatik ilişkiler’le sınırlı mı olacaktı, yoksa, ilahiyat (teoloji) alanında da ‘diyalog’ geliştirilecek mi?” sorusuna, “İlahiyat alanında da diyalog kurulacak. İslam ve Katolik ilahiyatçılar karşılıklı çalışmalar yapacaklar... “ cevabını vermiştir. (T.Akyol – Milliyet- 17.6.2000)

Papa 2. Jean Paul da, Sen Pietro Kilisesinde, 25.6.2000 günü pazar ayininde, “Kilise ile diğer dinler arasındaki diyaloga evet. Ama aynı zamanda tek kurtarıcının İsa olduğunu ilan etmek gerekiyor” diyerek diyalog sonunda nerede birleşileceğinin adresini de vermiş oluyor.

Bütün bunlardan sonra, Vatikan’ın başlattığı “Diyalog” projesinin İslamiyet için faydalı olduğunu söyleyene kim inanır? Basiret sahibi herkes bunun Vatikan’ın sinsi bir oyunu olduğunu hemen anlıyor. Cenab-ı Hak bilerek veya bilmeyerek böyle sinsi oyunlara alet olmaktan muhafaza etsin!

2002 YILLIK KÜLLİYATI

07

Temmuz

8 yazı · Gönül Bahçesi: 8

GÖNÜL BAHÇESİ · 7 TEMMUZ 2002 · KAYIT 11992

Aradaki fark hızla kapanmakta

İnsanoğlu son yıllarda iyice acayipleşti. İşlerini, tekliflerini anlamak mümkün olmuyor artık. Geçenlerde maliyecilerin, “ Fuhuş, vergisi alınarak serbest bırakılsın!” diye bir teklifleri vardı. Görülen o ki, canlı türleri arasındaki fark her gün biraz daha kapanmakta. Mesela, insan ile hayvan arasındaki en önemli iki fark olan inançta ve cinsel beraberlikte insanoğlu hızlı bir şekilde hayvan ile arasındaki farkı kapatma, hayvanlaşma gayretinde. Fuhuş, zina, içki, uyuşturucu ve hür türlü sapık ilişkiler sıradan olaylar haline getirildi. İnsanlıktan uzaklaşmak için ne gerekiyorsa yapılmakta. Dolayısıyla insanoğlu, kendi değerleri yok etmekte, kendi kendini bitirmektedir.

Halbuki, Allahü teâlâ insanın dünyada ve ahirette huzur içinde olması için insanı insan yapan değerleri muhafazayı emretmektedir. Bu maksatla, Peygamberler, dinler gönderdi. Bunlar vasıtasıyla insani değerlerin kıymetini bildirdi. Bunlara uyanlardan razı olacağını tebliğ etti.

Bir gün Cebrâil aleyhisselâm, son Peygamber Muhammed aleyhisselama gelerek, “Yâ Resûlallah, Allahü teâlâ Cafer-i Tayyâr'ın dört şeyinden râzıdır, memnundur.” buyurdu. Bunun üzerine Peygamber efendimiz Hz. Cafer'e sordu: “Ey Cafer, Allahü teâlânın sende, râzı olduğu dört haslet hangileridir?” O şöyle cevap verdi:

“Ey Allahın Resûlü, hiçbir zaman putlara secde etmedim, çünkü onlardan fayda ve zarar gelmeyeceğini biliyordum. Hiçbir zaman içki içmedim, çünkü aklı giderdiğini gördüm. Hiçbir zaman yalan söylemedim, çünkü yalan söyleyen benim indimde çok aşağılık bir kişi idi. Yalan söyleyip aşağı insan olmak istemedim. Hiç zinâ etmedim. Bir başkası bu çirkin işi, benim hanıma yapsa, benim de haberim olsa, ne kadar üzüleceğimi, ne kadar mahcup ve utanılacak hâle düşeceğimi düşündüm, herkes de böyle olur bildim.” Bunu dinliyen Peygamber efendimiz, “Sen, bu hasletlerin ile meleklerle beraber olmaya lâyıksın” buyurdu.

Birgün de, Resûlullahın huzûruna bir genç gelip zinâ etmek için izin istedi. Peygamber efendimizin yanında bulunan, Eshâbı, bu genci dövmek istediler; fakat Peygamber efendimiz bunlara mâni oldu. Sonra o gence sordu, “Kendin için

beğenmediğin şeyi başkaları için beğenir misin? Sen, senin âilene, annene, akrabâna, bu fiilin yapılmasını beğenir misin?” Genç, “Hayır beğenmem Yâ Resûlallah.” cevabını verince, “Başkaları da senin gibi beğenmezler.” buyurdu.

Sonra gencin göğsüne mübârek elini koydu: “Yâ Rabbî, bunu süsle, temizle ve ırzını koru” diye duâ buyurdu. Bu genç ömrü boyunca bir daha bu hâle düşmedi.

İnsanlığın yüz karası olan zina ile ilgili ibretli bir anekdot sunmak istiyorum. Mansûr Ammar hazretleri, bir gece, sokaktan geçerken bir erkekle kadının iki altına anlaştıklarını gördü. Hemen arkalarından gidip kadına yaklaşıp, hafif bir sesle, “Dört altına ne dersin?” dedi.

Kadın dört altını duyunca, birinci adamı bırakıp bunun arkasından gelmeye başladı. Beraberce evine gittiler. Eve girince, kadının önüne dört altını bırakıp kendisi başka bir odada namaza durdu. Fakat namazı bitmiyordu, selâm veriyor tekrar bir namaza daha başlıyordu. Aradan saatler geçtiği hâlde, namazını bir türlü bitirip gelmiyordu.

Nihâyet kadın dayanamayıp, yanına geldi. “Saatlerdir seni bekliyorum, artık evime döneceğim” dedi. Bunun üzerine Mansur hazretleri kadına, “Ey kadın, eğer sana meylim olmadığını söylersem yalan söylemiş olurum. Senin istediğin bu işi yaparken görenler olsa, hâlimiz n'olur? sorusu üzerine, kadın, “Görüyorsun ki, bizi takip eden biri yok. Korkulacak bir hâlimiz yoktur.” dedi.

Mansûr Ammar, “Senin amelini yazan iki melek var. İki de benim amelimi yazan var, bunlar eder dört şâhid. Allahü teâlâ, bütün kullarının hâlini görür ve bilir. Yaptıklarının hesâbını âhirette görür. Âhirette başına gelecekleri hiç düşündün mü?” dedi.

Bunları dinliyen kadın, feryâd edip, bayıldı. Bir müddet sonra kendine geldiğinde, “Benim ömrümün bugüne kadar olan kısmı pislik içinde geçti. Şimdi tevbe etsem acaba tevbemi kabûl olur mu, diye sordu. Ammar hazretleri de, “Allahü teâlâ, Şûra sûresinde, tevbe edilen günâhları affedeceğini bildiriyor, yeter ki sen tevbe et, tevbem kabûl olmaz diye korkma, buyurdu. Kadın tevbe etti. Bir daha bu işleri yapmadı.

İşte İslam büyüklerimiz insanı insanlıktan uzaklaştıran kötülükler konusunda bu kadar hassas ve fedakârdı. Bunun için de dünyada huzur içinde yaşadılar. Şimdi kabirlerinde de huzur içindeler.

GÖNÜL BAHÇESİ · 8 TEMMUZ 2002 · KAYIT 11993

Gördüğünden ibret almak

İnsanı diğer canlı varlıklardan ayıran bir özelliği de gördüğü, yaşadığı olaylardan ibret almasıdır. Bugün maalesef bu özellikten çok şey kaybettik. Güle oynaya hasta ziyareti yapıyoruz, cami bahçesinde tabutun önünde ve kabirde iş konuşuyoruz, kabristanda piknik yapıyoruz; sanki biz yanında gülüp oynadığımız kabre girmeyeceğiz. Dahası var, birçok kabristan kendini bilmezlerin buluşma ve fuuş alanı haline getirildi.

Eskiden, ibret alınsın, ahiret unutulmasın diye mezarlıklar göz önüne yerlere yapılırdı. Şimdi ise, görüp moraller bozulmasın diye şehir dışına gözden uzak yerlere yapılmaktadır. Bütün bunlar, dünyaya düşkünlüğün, ahireti unutmanın alametidir.

Birgün, Eshâb-ı kirâmın büyüklerinden, Ebüdderdâ hazretlerine bir kişi gelerek, “Yâ Ebüdderdâ! Benim büyük bir hastalığım var. Bunun tedâvisinde bana yardımcı ol! Bu hastalıktan kurtulmam için hangi ilâçları kullanayım?” diye sordu.

“Hastalığın nedir?” sorusuna da şöyle cevap verdi: “Benim kalbimde dünyaya karşı aşırı sevgi var. Dünya, âdetâ kalbimi işgâl etmiş. Kıldığım namazlarda nûr göremiyorum. İbâdetlerimden bir tat, lezzet alamıyorum.” Ebüdderdâ hazretleri, şöyle cevap verdi: “Ey kişi, senin hastalığın hastalıkların en büyüğüdür. Bunu, hemen tedâvi etmelisin! Yoksa, Allah korusun îmânını da kaybedebilirsin!...”

“Yâ Ebüdderdâ, ne olur beni bu hastalıktan kurtar!” ricası üzerine de Ebüdderdâ hazretleri bu kişiye şu nasihatı yaptı: “Sık sık hasta ziyâretlerine git! Cenâze namazlarında bulun! Kabirleri ziyâret et! Bu üç şeyi muntazam yaparsan bu hastalıktan kurtulursun! Sendeki dünya sevgisi yok olur. Kalbin nûrlanır, basîret gözün açılır.”

Bu kişi bildirilen üç şeye bir müddet devam etti fakat kendi hâlinde herhangi bir değişiklik hissetmedi. Üzüntülü bir şekilde tekrar Ebüdderdâ hazretlerine gidip, “Yâ Ebüdderdâ! tavsiyelerini aynen yerine getirdim. Fakat kendimde hiçbir değişiklik görmüyorum. Ne olur beni bu hastalıktan kurtar!” dedi.

Ebüdderdâ hazretleri sordu: “Ey kişi, bildirdiğim gibi, hastaları yokladın mı, cenâzelerde bulundun mu, kabir ziyâretleri yaptın mı?” “Evet, devamlı üç şeyle meşgûl oldum” “Öyle ise sen, cenâzeye bir hayvan ölüsüne gider gibi gitmişsin! Şimdi söyleyeceklerimi iyi dinle:Hasta ziyâretlerine gittiğin vakit, birgün senin de onun gibi zayıf, hâlsiz, yatağa uzanmış olacağını düşün! Bir yudum suyu bile eline alıp içemiyeceksin, başkalarının yardımı ile içebileceksin! Bütün bu gerçeklere rağmen hâlâ dünyaya bağlanmaktaki maksadın ne? Görüyorsun ki, dünya zenginliği, insanın bu hâle gelmesine mâni olamamaktadır. Bunları, hastanın yanında düşün ve nefsine şöyle de:“Şunun hâline bak, ibret al! Senin de sonun budur, o hâlde dünya muhabbetinden elini çek!” Cenâze namazına gittiğin zaman düşün ki bu kimseyi, bütün dünya nimetlerinden ayırmışlar. Tabutun içine koyup musalla taşının üzerine bırakmışlar. Yakınları, çok sevdiği ve bütün ömrünü onlar için harcadığı çocukları onu geriden seyrediyorlar.

Mezarlığa vardığında, kabirde yatanların hâlini düşün! Birgün sen de onlar gibi olacaksın! Nâzik bedenini çürüyüp böceklerle yem olacaktır. Ey kişi işte üç şeyi yaparken bunları düşünüp, kendini bunların yerine koyarsan, kısa zamanda bu tehlikeli hastalıktan kurtulursun!”

O kişi, bu nasîhatlara aynen uydu. Kısa zamanda bu hastalıktan kurtuldu. Dünyadan tiksinemeye başladı. Kalbi nûrlandı. Basîret gözleri açıldı. Hakkı bâtıldan ayırdı. Bundan sonra bütün ömrünü, âhreti düşünerek, ona hazırlanmakla geçirdi.

Ebüdderdâ hazretlerini gördüğünde: “Allah senden râzı olsun! Kalb gözümün açılmasına, gerçekleri görmeme vesîle oldun” dedi.

İnşallah, bizler de bu tavsiyelere uygun ziyaretler yapar, olaylardan ibret alırız!

GÖNÜL BAHÇESİ · 12 TEMMUZ 2002 · KAYIT 11994

Avrupa medeniyetinin kaynağı

Tarih boyunca, Müslümanlar, gayrı müslimlere her zaman müsamaha, hoş görü ile muamele etmişler. Gayrı müslimler ise, bütün bu hoş görüleri rağmen, Müslümanlara hep gaddarca davranmışlar, her türlü zulmü reva görmüşlerdir. Yaptıkları bu zulümleri, kendileri de itiraf etmektedirler.

Meselâ, Alman ilim adamlarından Prof. Graus ve Bayan Threlfall tarafından hazırlanan "Spaneien" yani İspanya ismindeki eserde, Müslümanların medeniyete hizmetlerini ve İspanyolların müslümanlara yaptıkları zulümleri şöyle anlatmaktadır:

"İspanya'da en mühim şehirlerden biri, Kurtuba'dır. Bu şehir, Arap Endülüs Devletinin merkezi idi. Müslümanlar, Târik bin Ziyâd kumandasında, 711'de İspanya'ya geçince, bu şehri kendilerine başşehir yapmışlardı.

Araplar, bu şehre medeniyet getirdiler. Yarı vahşi insanların yaşadığı bu şehri, tam bir medenî şehre çevirdiler. Bir büyük saray, hastahaneler, medreseler yaptılar. Bunların yanında, bir de büyük üniversite kurdular. Avrupa'da ilk kurulan üniversite budur. O zamana kadar Avrupalılar ilimde, fende, tıpta, zirâatte ve medeniyette çok geri kalmışlardı. Müslümanlar, onlara ilim, fen, medeniyet getirdiler. Onlara hocalık ettiler.

Endülüs İslâm Devletini kuran Birinci Abdürrahmân Kurtuba'da çok büyük bir câmi yaptırmak istedi. Bu câminin Bağdât'ta bulunan câmilerden daha büyük, daha güzel ve ihtişamlı olmasını istiyordu. Kurtuba'da bu işe en uygun arsayı seçti.

Arsa bir Hıristiyan âit idi. Bu adam, arsası için çok para istedi. Çok âdil bir hükümdar olan Birinci Abdürrahman, isterse zorla bu arâziyi alabilecek durumdayken, katiyyen böyle bir yola başvurmadi. Aksine, Hıristiyan sâhibine istediği parayı ödedi. Hıristiyanlar, bu para ile kendilerine üç kilise yaptılar.

Caminin işaatı başladı. Abdürrahmân, günde birkaç saat binâ inşaâtında, bir amele gibi çalışıyordu. İnşaat malzemesi, doğunun birçok yerlerinden getirildi. Tahta kısımlar için Lübnan'ın en mükemmel ağaçları, mermer kısımlar için, doğunun birçok yerlerinden renkli mermerler, Irak'tan ve Suriye'den kıymetli taşlar, inci, zümrüt, fildişi, bu arâziye yığıldı.

Câminin içinde, her biri 10 metre yüksekliğinde 1419 sütun bulunuyordu. Bu sütunlar dünyanın en mükemmel mermerlerinden yapılmıştı. Sütunların tepelerindeki kemerler, birkaç renkli mermerden parça parça olarak meydâna getirilmişti. Câmiye girince, insanın gözü bu sütun ormanında kayboluyordu.

Mermer sütun başlıklarına bakanlar, bu güzellik karşısında hayrân kalıyordu. Câmiye giren herkes, âdetâ büyüleniyordu. Bu kadar güzellik, o zamana kadar dünyanın hiçbir yerinde görülmemişti.

Yapılan bu câminin 20 kapısı vardı. Kapıların önünde, özel portakal bahçeleri kurulmuş, her taraf yeşillığe bürünmüştü. Câminin etrâfında, diğer bahçeler, havuzlar, fiskiyeler, çeşmeler vardı. İnsan, câmiye girip bir göz atsa, sanki bu muhteşem sütun ormanı bitmiyecek gibi görünüyordu. Geceleyin, binlerce gümüş kandillerden fışkıran renkli ışıklar, câmiyi aydınlatıyordu.

Hristiyanlar, 1492 de Endülüs Devletini yıkıp Kurtuba'ya girince, ilk iş olarak, bu muazzam câmiye saldırdılar. Bu çok güzel, haşmetli binâya atlarıyla girdiler. Câmiye sığınmış olan binlerce Müslümanları, merhametsizce kılıçtan geçirdiler.

Hâlbuki, müslümanlar ilk defa bu memleketleri zaptettikleri zaman, orada yaşayan Hristiyan ve Yahûdilere hiç dokunmamış, onların kendi dinlerine göre ibâdet etmelerine kat'iyen mâni' olmamışlardı.

Siz, bugün Batı'nın diyalog, hoşgörü sözlerine bakıp, Hristiyanların Müslümanlara bakış açısı değiştiğini zannetmeyin. Bu tamamen yeni bir taktik değişikliğidir. Düşmanlıkta artma var eksilme yok!

GÖNÜL BAHÇESİ · 13 TEMMUZ 2002 · KAYIT 11995

Endülüs fâciâsının sebebi

Bugün de, İspanya'da Müslümanların hoşgörüsüne, medeniyete hizmetlerine karşılık Hristiyanların yaptıkları barbarlıklardan ve Endülüs Devletinin yıkılış sebeplerinden bahsetmek istiyorum.

Hristiyan İspanyollar, Endülüs devletini yıkınca, görülmemiş bir vahşet ile ilim merkezi olan Endülüs'teki Müslümanları yok ettiler. Sonra da eşsiz sanat eserlerini tahrip ettiler ve bu arada şâheser câmiyi yıhmağa başladılar. Önce minârelerdeki altın ve zümrütle işlenmiş nar şeklindeki başlıkları indirerek yağma ettiler.

Tavandaki o haşmetli, güzel tahta süsleri söktüler. Yerdeki güzel mermerleri kırıp parçaladılar. Yerlerine âdî taşlar dizdiler. Duvarlardaki bütün güzel süslemeleri yerle bir ettiler. Sütunları yıhmağa çalıştılar. Fakat, ancak bir kısmını devirebildiler. Geri kalan sütunları âdî kireçle badana ettiler.

Nihâyet, en son bir vahşet olarak, 1523 senesinde câminin içine bir kilise yapmağa karâr verdiler. Bunun için, o zaman İspanya ve Almanya İmparatoru

olan 5. Charles'ten izin istediler. Aldıkları bu izin ile kilise yapmak için, birçok sütunlar daha yıkıldı. Yapılan kilise, câminin ortasında haç şeklinde 52x12 metre ebâdında çirkin bir binâ olarak kendini gösterdi. Charles, bizzat Kurtuba'ya gelerek bu kiliseyi gördü. Çok üzüldü ve:

"Yaptığınız vahşeti görünce, size bunun için izin verdiğime çok pişman oldum. Dünyada bir benzeri bulunmayan, bu güzel eseri böylece tahrip edeceğinizi bilseydim, size müsaade etmez ve hepinizi cezâlandırırdım. Yaptığınız bu çirkin kilise, eşi her yerde bulunan âdî bir binâdan ibârettir. Hâlbuki, bu haşmetli câminin bir benzerini yapma imkânı yoktur" dedi.

Bugün bu haşmetli binâyı ziyâret edenler, harap olmasına rağmen, İslâm mi'mârîsinin bu büyük eserinin güzelliği, büyüklüğü karşısında hayrân kalmakta, ortada bir cüce gibi görünen kilisenin hâline acımakta ve böyle bir haşmetli eserin bu hâle gelmesine müteessir olmaktadırlar.

Şimdi de, bu muazzam medeniyetin birkaç bin çapulcu ile nasıl yok edildiği üzerinde duralım. Müslümanların bu yıkımda, ne derece sorumlulukları vardı?

Endülüs Emevi Devleti'ni ayakta tutan, yaşatan, büyük ve başlıca kuvvet, îmân kuvveti idi ve İslâm dininde, çok kuvvetli bulunan adâlet, iyilik, doğruluk ve fedâkârlık kudreti idi.

Önceleri Müslümanlar bu kuvveti dinlerinden alıyorlardı. Dinin emrettiği şekilde yaşadıkları için her işlerinde başarı sağlıyorlardı. Fakat sonra, İslâm ahlâkını, Allahü teâlânın emirlerini bıraktıklarından, hattâ Ehl-i sünnet i'tikâdını bozarak, İslâmiyeti içerden yıkma gafletine düştüklerinden Pirene dağlarını aşamadılar. Ümeyye devleti böylece çöktü.

Sözde Müslüman olup da, Allahü teâlânın emirlerine uymamanın cezâsını buldular. Vaki olanda hayır vardır. Olanlardan ibret almak lazımdır. İspanya fâci'ası olmasaydı, felsefeci İbnürrüşd'ün ve İbni Hazm'ın bozuk fikirleri, belki din ve îmân hâlini alıp dünyaya yayılacak, bugünkü hazîn levha, yüzlerce sene önce meydana çıkacaktı.

Zaten tarihî hadiseler kronolojik olarak bakıldığında, beşeriyeti ıstıraptan, felâketten kurtaran, Fâtımîler, Resûlîler gibi, İslâm ismini taşıyan, îmânı ve ameli bozuk devletler olmamış Emevîler, Tîmûr oğulları ve Osmânlılar gibi, Ehl-i sünnet olan ve dinine sarılan milletler olmuştur.

Bunlar, İslâm ilimlerinin din ve fen kollarında insanlığa ışık tuttular. Fakat, ne yazık ki, sonraları, bunlarda da İslâmiyet gevşemeğe başladı. Devlet başkanlarını şehîd ettiler. Birçok önemli işler, din câhillerinin, masonların baskısı altında kaldı. Allahü teâlânın emrettiği gibi sevgiyi saygıyı terkettiler, çalışmayı bıraktılar.

Bozuk, batıl inancın uzun süre ayakta kalması mümkün değildir. Osmanlı'nın uzun süre ayakta kalmasının sırrı işte buradadır. Ehli sünnete sahip çıktıkları için altı asır hüküm sürdüler.

GÖNÜL BAHÇESİ · 19 TEMMUZ 2002 · KAYIT 11996

Sıkıntıların sebebi

Zamanımızda, çok kimsenin eline yeteri kadar para geçmesine rağmen sıkıntı çekiliyor. Çünkü bereket yok. Bereket kalmadı. Allahü teâlânın emir ve yasaklarına riâyet edilmezse, namaz kılınmazsa birçok bela, musibet gelir insanın başına.

Dinimizde, namazın ayrı bir yeri vardır. Müslüman, namazını herhalükârda kılmalıdır. Hatta, geciktirmeden vakti girince hemen namazını kılmalıdır. Çocuklarımıza, zaruri ihtiyaçları olan yemek yemesini, su içmesini öğrettiğimiz gibi zamanı gelince namazlarını vaktinde kılmalarını öğretmeliyiz, emretmeliyiz. Namaz kılınmazsa birçok sıkıntı gelir insanın başına. Bunlardan dördü şunlardır:

1- Rızıklar daralır: İşte hepimiz görüyoruz. Herkes geçim sıkıntısında. Eskiden evde bir kişi çalışır, rahat geçinilirdi. Şimdi, icabında 2-3 kişi çalışıyor fakat yine de sakıntıdan kurtulmak mümkün olmuyor.

2- Hastalıklar artar: Bugün hemen hemen her evde hasta var. Her ev ilaç deposu. Kiminin midesi, kiminin kalbi. Neticede herkes hasta. Bütün hastahaneler tıklım tıklım dolu.

3- Emniyet olmaz: Cinayetler, adam öldürmeler çoğalır. Hırsızlık, dolandırıcılık her tarafı sarar. Kimsenin kimseye itimadı kalmaz. Kardeş kardeşten şüphelenir hale gelir. İtimad, güven kalmaz. Herkes malının ve canının derdine düşer.

4- Merhamet kalkar: Patron işçisine, işçi patronuna şefkatli olmaz. İşçisi, perişan haldeyken, patronu, su gibi para harcar. Tok, açın halinden anlamaz. İşçi patronuna düşman olur. Hal böyle olunca, işyerlerinde, evlerde huzur kalmaz. Hanım kocasını, çocuklar anne ve babalarını dinlemez. Komşular birbirini sevmez. Merhamet olmadığı için, insan komşusuna her türlü kötülüğü yapmaktan çekinmez. Herkes kendi rahatını düşünür. Ben rahat olayım da, isterse herkes sıkıntıda olsun, zihniyeti hakim olur.

Halbuki, dinimize göre, Müslümanlar, bir vücudun organları gibidir. Birine bir zarar gelirse, bundan hepsi etkilenir. Hakiki müslüman, bir Müslüman kardeşinin ayağına diken batsa, kendi ayağına batmış gibi o dikenin içinde hisseder. Bunlar, hep din bağı ile, merhamet ile olan şeylerdir. Bunlar kalkınca merhamet kalmaz.

Eğer Allahü teâlânın emir ve yasaklarına riâyet edilir, namazlar muntazam ve vaktinde kılınırsa, bunların tersi olur. Herkes birbirini sever. Müslümanların birbirlerini sevmesi, nefislerimizi sevmememize bağlıdır. Çünkü nefsimiz, Allahü teâlânın düşmanıdır. Nefsini seven, arkadaşını, büyükleri, Peygamber efendimizi ve Allahü teâlâyı sevemez. Çünkü bir kalpte iki sevgi bulunmaz. Bir zât, Resûlullah sallallahü aleyhi ve sellem gelerek, - Kazancım bol olmasına rağmen geçim sıkıntısı çekiyorum, bundan nasıl kurtulabilirim? diye sorunca, Peygamber efendimiz de - Evinizde namaz kılmayan var mı? diye sordu.

- Hayır efendim, evde hepimiz namazımızı kılıyoruz. Namaz kılmayan yok.
- Komşularınızda hatta mahallenizde namaz kılmayan var mı?
- Efendim, komşularımızda ve mahallemizde de namaz kılmayan yok.
- Bir araştırın, mahallenizden namaz kılmayan birisi geçmiş mi?
- Efendim araştırdık, mahallemizden namaz kılmayan hiç kimse geçmemiş.
- Bu bereketsizlik namaz kılmamaktır, buyurarak araştırılmasını işaret buyurdu.

O zât tekrar araştırıp Resûlullahın huzuruna geldi:

- Yâ Resûlallah, iyice araştırdım, namaz kılmayan birinin cenazesi geçerken tabutu bizim evin duvarını çizmiş deyince, Peygamber efendimiz:
- İşte evinizdeki bereketsizlik bundandır. O duvarı hemen yıkın, yeniden yapın! buyurdu.

Müslümanın, meşgalesi, asıl maksadını unutturmamalıdır. Müslümanın maksadı, malıyla, mülküyle hep dine, topluma hizmet olmalıdır. Böyle olmazsa, müslüman namazını muntazam kılmazsa, dinin emirlerine uymazsa dünyada da ahirette de işi çok zordur.

GÖNÜL BAĞÇESİ · 20 TEMMUZ 2002 · KAYIT 11997

Annenin bedduası

Günümüzde, çok kimse, işinde, evinde sıkıntı içinde. Huzursuzluk had safhada. Bunun birçok sebebi varsa da, esas sebeplerin başında, Anne - babanın ihmal edilmesi, kalblerinin kırılmasıdır.

Vaktiyle eski kavimlerde Cüreyc isminde bir âbid vardı. Kendini dünyadan tamamen çekip, gece gündüz ibâdet ile meşgul olurdu. Küçük bir ibâdethanesi vardı. Kimseyle ilgilenmez, devamlı burada bulunurdu. Bu âbidin yaşlı bir annesi vardı. Hizmetini görece kimsesi yoktu. Annesi bir işini görmesi için oğlunun ibâdet ettiği yere gidip oğluna seslendi: “Oğlum, görülecek bir işim var. Yaşlı olduğum için yapamadım. Gel de bu işimi görüver.”

Bu esnada oğlu nâfile ibâdet ile meşguldü. Annesine dönüp bakmadı bile. Annesi oğlunun bu hâline çok üzüldü. Ona şöyle bedduâ etti: “Yoldan çıkmış, kötü kadınların iftirasına uğrayasın!”

Bu gencin ibâdethânesinin yakınında, yaşıyan kötü bir kadın vardı. Bu kadın birgün o beldenin çobanından gayrı meşru şekilde hamile kaldı. Kadının bu hâli hemen duyuldu.

Zamanın hükümdarı, konunun araştırılmasını emretti. Yapılan araştırmalarda, kadının kimden hamile kaldığı öğrenilemedi. Hükümdar mecburen kadını huzuruna çağırttı. Kadın cezalandırılacağından korktuğu için suçu komşusu âbide yıktı. Bana zorla sahip oldu, dedi.

Bu ifade üzerine, hükümdar bu defa da âbidi çağırıp dedi ki: “Ey Cüreyc sen bir taraftan, devamlı ibâdet ile meşgul olup, âbidlik taslıyor diğer taraftan da cenâb-ı Hakkın yasak ettiği zina gibi büyük bir günâhı işliyorsun. Bu kötü fiili yapmağa utanmadın mı? Yaptığın bu işin cezasını çekeceksin.”

Âbid, “Ben böyle bir şey yapmadım. Bana iftira ediliyor.” deyince, “Komşun filan kadın, seninle zina ettiğini bildirdi.” denildi. Hükümdarın bu sözü üzerine, genç hatasını anladı. Hatırına hemen annesinin yaptığı bedduâ gelmişti. Demek ki, bedduâsı tutmuştu. Annesinin o bedduâsı kulaklarında çınladı: “- Yoldan çıkmış, kötü kadınların iftirasına uğrayasın!..” Âbid her ne kadar, ben böyle bir iş yapmadım diye ısrar ettiyse de kabûl ettiremedi. Çünkü kadın sözünde ısrar ediyordu. Âbid sonunda çaresiz kalıp, hükümdara dedi ki:

- Bana anneme kadar gitmeğe müsaade eder misiniz? Ondan sonra cezam neyse verirsiniz.

Hükümdar yanına iki kişi takıp, annesine gönderdi. Genç, annesinin yanına varıp, ona yalvardı.

- Anneciğim, hani bir zamanlar sen bana, “Kötü kadınların iftirasına uğrayasın!..” diye bedduâ etmiştin ya, cenâb-ı Hak, senin bu bedduânı kabûl etti. Falan kadın bana iftira etti. Hükümdar beni cezalandıracak. Ne olur beni affet de iftiradan kurtulayım. Ben hatamı anladım. Bir daha sana hizmette kusur etmiyeceğim.

Annesi oğlunun perişan hâlini görünce, dayanamadı. Ellerini açıp şöyle duâ etti:

- Yâ Rabbî, eğer oğluma ettiğim bedduâ olmuş ise, onu kaldır. O artık hatasını anladı. Bir daha annesini üzmeyecek.

Annesinin hayır duâsını alan genç, tekrar hükümdarın huzuruna çıkıp:

- Bana iftira eden kadının tekrar ifadesinin alınmasını istiyorum, talebinde bulundu.

Hükümdar, kadını çağırıp, eski iddiasında, olup olmadığını sordu. Kadın:

- Daha önce bu şahsa ben iftira etmiştim. Bunun bir suçu yoktur. Bu işi yapan filan çobandır, ondan korktuğum için bu gence iftira etmiştim, dedi.

Âbid böylece serbest bırakıldı.

Peygamber efendimiz, bir defasında Eshâbı ile sohbet ederken bu hâdise ile ilgili olarak buyurdu ki: “Eğer Cüreyc bir fakih olsaydı, yâni fıkıh bilgisine sahip bulunsaydı, anasına hizmet etmenin Rabbine nâfile ibâdet etmekten daha üstün olduğunu bilirdi.”

GÖNÜL BAHÇESİ · 26 TEMMUZ 2002 · KAYIT 11998

Akraba ve dost ziyareti

Yıllık izinler genelde yazın kullanılıyor. Arabasına atlayan, otobüse binen, ya sahile koşuyor ya da dağ evlerine. Tatil siteleri, tatil köyleri tıklım tıklım dolu. Akraba ziyaretleri unutulmak üzere artık. Halbuki akraba, dost ziyaretlerinin dünya ve ahiret için nice faydaları var. Akrabâ, dost ziyâretleri, insanın ömrünün uzamasına sebep olur. Nice insanların, üç günlük ömürleri akrabâ ziyâreti sebebiyle 30 yıla uzamıştır. Allahü teâlâ buyurdu ki:

“Ey insanoglu, malın ile akrabâ ve yakınlarını ziyâret et. Eğer malında cimrilik yaparak onlara bir şey götürmezsen, yâhut onlara verecek kadar bir seyin olmazsa, o takdirde hiç değilse ayaklarınla yürüyerek onlara ziyârette bulun.”

Resûlullah aleyhisselâm şöyle buyurdu:

“Sadece bir selâm ile de olsa, sıla-i rahim yapınız. Akarabânızı, yakınlarınızı ziyâret ediniz.”

Üç şeyde, müslüman da, müslüman olmayan da birdir:

1- Birisine bir taahhütte bulunduysan, söz vermiş isen, bu taahhüdüne sâdık kal, onu yerine getir.

2- Seninle arasında akrabâlık bulunan kişilere ziyârette bulun. Onlarla yakınlık bağlarını koparma.

3- Sana güvenip emânet edene hıyânet etme. Emâneti yerine getir.

Osman bin Maz'ûn anlatır: Resûlullah, Peygamberliği bildirilmeden önce benim arkadaşım ve dostum idi. Önceleri ben, kendisinden utandığım için, müslüman olmuştum. Çünkü beni devamlı Allaha ve müslüman olmaya davet ediyordu.

Onun bu ısrarlı davetleri karşısında İslâmı kabûl etmiştim. Fakat müslümanlık kalbime iyice yerleşmiş değildi. Bir gün yanında oturmaktaydım. Konuşuyorduk. Bir ara öteye döndü. Sanki yanında birisiyle konuşuyordu. Sonra tekrar bana dönerek, "Vahiy meleği Cebrâil aleyhisselâm geldi." dedi ve şu âyeti okudu:

“Şüphesiz ki Allah; adâleti, iyiliği, özellikle akrabâya muhtaç oldukları şeyleri vermeyi emreder. Kötü şeylerden, harâmдан, zulümden meneder.”

İşte bu anda ben çok sevindim. Müslümanlık iyice kalbime yerleşti. Hemen Allah Resûlünün yanından kalkarak doğruca amcası Ebû Tâlib'e gittim: “Biraz önce kardeşinin oğlunun yanındaydım. O sırada kendisine “Şu âyet nâzil oldu” dedim.

Bunun üzerine Ebû Tâlib şunları söyledi:” O'na tâbi olun. Kurtuluşa erersiniz, doğru yolu bulursunuz. Allaha yeminle söylerim ki, kardeşimin oğlu güzel ahlâka da'vet ediyor. Kendisi sizi sadece hayra, iyi ahlâklı olmağa davet eder. Aslâ kötülüğe ve şerre davet etmez...”

Amcası Ebû Tâlib'in bu sözleri Allah Resûlünün kulağına gidince, iyice ümitlendi. Onun, müslümanlığı kabûl etmesini çok arzûladı. Hemen kalktı, doğruca amcasına gelerek kendisini İslâma davet etti. Allah Resûlünün, amcasının müslüman olması için ısrarla gayret sarfettiği bir sırada şu âyet nâzil oldu: “ Muhakkak sen, ey habibim, her sevdiğin kişiyi hidâyete erdiremezsin. Fakat Allah, kimi dilerse ona hidâyet verir ve O, hidâyete erecekleri daha iyi bilir.”

Sıla-i rahim Arşta asılıdır. Gece gündüz oradan şöyle seslenir:

“Yâ Rabbî, senin rızân için sıla-i rahim yapanları kendine yakın et. Sıla-i rahimi terkedenleri kendinden uzaklaştır.”

Hasan-ı Basrî hazretleri anlatır: “İnsanlar, ilmi öğrenip fakat amel etmedikleri, birbirlerini sadece lâfta sevip, fakat içlerinden düşmanlık besledikleri ve sıla-i rahimi terkettikleri zaman, Allahın lâneti onların üzerine olur. Allah onların kulaklarını sağır, gözlerini kör eder.

GÖNÜL BAĞÇESİ · 27 TEMMUZ 2002 · KAYIT 11999

Ziyaretinde sekiz faydası

Bir zamanlar, Mekke'de Horasanlı bir kimse vardı. Oraya gelen yabancılar, eşya ve emânetlerini ona bırakırlardı. Bir defasında yine bir yolcu, kendisine onbin akçe emânet etmişti. Adam, bir müddet sonra emânetini almak üzere tekrar Mekke'ye geldiğinde, emânetçinin ölmüş olduğunu öğrendi. Meseleyi âile efrâdına anlattı. Fakat onlar, böyle bir emânetten haberlerinin olmadığını söylediler.

O da Mekke'deki ulemâya durumu anlattı. Ne yapması gerektiği husûsunda fikirlerini sordu. Ulemâ ittifakla, "Biz Horasanlıyı gâyet dürüst ve sâlih bir insan olarak biliriz. Hakkındaki kanâatimiz odur ki, O Cennetlidir. Sen, gecenin üçte biri, yâhut yarısı geçince, Zemzem kuyusunun başını git ve orada, "Ey filân oğlu filân! Ben emânetin sahibiyim!" diye seslen. Ümit ederiz sana bir cevap verilecektir." dediler.

Adam, üst üste üç gün bu harekete devam etti. Fakat ses sedâ çıkmadı. Alimler bu duruma şaşırdılar. "Bu durumda biz, Horasanlının Cehennemlik olmasından korkuyoruz. Merhût ismiyle bir vâdi vardır. Bu vâdide bir kuyu bulunmaktadır. Gecenin üçte biri veya yarısı geçince onun başında, "Ey filân oğlu filân! Ben emânetin sahibiyim! diye nidâ et" dediler.

Adam, söylenilen saatte oraya gitti ve o şekilde seslendi. Daha birinci seslenişinde bir ses kendisine cevap verdi. Emânetçinin sesini tanıyan ve dehşete kapılan adam, ona, "Buraya atılmana sebep nedir? diye sordu. Şöyle cevap verdi: "Benim Horasan'da akrabâlarım, dostlarım vardı. Mekke'ye geldikten sonra hiç sıla-i rahim yapmadım. Arayıp sormadım, ziyâretlerine gitmedim. Nihâyet ömrüm sona erdi. İşte Allah beni bunun için cezâlandırarak buraya attı. Cezam bitene kadar burada kalacağım. Senin emânete gelince, o olduğu gibi duruyor. Âile efradımın ondan haberi yoktur. Ben onu, evin filân yerine saklamıştım. Çocuklarıma söyle. Eve senin girmene müsâade etsinler. Emânetini bıraktığın gibi aynen alırsın!.."

Adam döndü. Emânetçinin çocuklarına başvurarak söylenen yeri aradı. Gerçekten parası olduğu gibi duruyordu. Şunu iyi bilmelidir ki, kişinin dinine zarar gelmeyecek sıla-i rahimde, birçok güzel haslet mevcuttur:

Birincisi: Sıla-i rahimde, Allahü teâlânın rızâsı vardır. Sıla-i rahim yapan, yanî akrabâ ve dostlarını sırf Allah rızâsı için ziyârette bulunan kişi, Allahü teâlânın rızâsını kazanır.

İkincisi: Sıla-i rahim yapmakla, akrabâ ve dostlarının gönlüne bir sürûr, bir sevinç verilmiş olur. Hadîs-i şerifte, "Amellerin en fazîletlisi gönlüne sürûr verendir." buyuruldu.

Üçüncüsü: Akribâ ve dostlar ziyâret edilmekle, onların arasındaki akrabâlık bağlarının kopmasını arzûlayan ve bunun için çeşitli vesveseler veren şeytan kederlendirilmiş olur.

Dördüncüsü: Akribâ ve dostlar ziyâret edilmekle ömür bereketlenir, uzar.

Beşincisi: Akrabâ ve dostların ziyâret edilmesi, razkın bolluğuna ve bereketliliğine sebep olur.

Altıncısı: Sıla-i rahim yapmakla, ölmüş olanlar sevindirilmiş olur. Zîrâ ecdâdımız, bizlerin dost ve akrabâlarımıza yapacağımız ziyâretlere sevinirler.

Yedincisi: Sıla-i rahim; sevgi, muhabbet bağlarının kuvvetlenmesine vesîle olur. Zîrâ bir kimseyi sevindirecek veya kederlendirecek bir hâl vâki olduğunda, onun bütün akrabâ ve dostlarının dört bir yandan toplanıp kendisine yardımcı olmaları, onun neş'e ve sevincinin artmasına yardım eder.

Sekizincisi: Akrabâ ve dostları ziyâret etmek, öldükten sonra da ecrin artmasına vesîle olur. Zîrâ sağılığında akrabâ ve dostlarına ziyâretlerde bulunup, onların gönüllerine neşe katan kişi, öldükten sonra, yakınları onun her iyiliğini andıklarında, kendisi için duâ edecekler, rahmet talebinde bulunacaklardır.

2002 YILLIK KÜLLİYATI

08

Ağustos

10 yazı · Gönül Bahçesi: 10

GÖNÜL BAHÇESİ · 2 AĞUSTOS 2002 · KAYIT 12000

Üstünlük takvada

Bugün de geçmişte de, bazı insanların, milletlerin kendilerini diğer insanlardan ve diğer milletlerden üstün görmesi kendilerini ve toplumu sıkıntıya sokmuştur. Bu, devletleri, milletleri, cemaatleri içeriden yiyip bitiren bir illet bir hastalıktır aslında. Bu hastalığa yakalanan insanlar, zekasını, aklını, ırkını öne sürerek itibar görmenin, yönetmenin, söz sahibi olmanın kendi hakkı olduğuna inanırlar.

Halbuki bu, insanın fitratına, yaratılışına aykırıdır. Aykırı olduğu için de toplumda sıkıntı meydana getirerek, parçalanmaya, çöküşe zemin hazırlar. Osmanlının kısa zamanda imparatorluk haline gelmesinin sebebi, mensubu olduğu din olan İslamiyetin emri gereği bu farklılıkları yok edip, hangi ırktan olursa olsun herkese eşit muamele etmesidir.

Osmanlının çöküş sebeplerinin başında da son zamanlarda İttihatçılar tarafından ırkçığin ön plana çıkartılmasıdır. Irk ön plana çıkartılınca, çeşitli ırklardaki milletlerin “Siz Türkseniz biz de Arabız, Arnavutuz, Kürtüz...” gibi kimliklerini ortaya koymaları kısa zamanda Osmanlının dağılmasına, parçalanmasına sebep olmuştur.

Halbuki, İslâmiyet hangi ırk, renk, dil ve hangi memleketten olursa olsun, bütün müslümanların birbirinin kardeşi olduğunu bildirir. İslâm dininde, Allahü teâlânın huzurunda herkes birbirine müsâvîdir. Namaz kılarken, en büyük rütbeli bir müslüman ile en küçük rütbeli, en zengin ile en fakir, bir beyaz ile bir zenci müslüman yanyana durur ve Allahü teâlâyâ birlikte secde ederler. Bu da insanları kaynaştırır. Birlik beraberliği sağlar.

Kur'an-ı kerim ve hadis-i şerifler, ırkçılığı, ırk üstünlüğünü kesin olarak reddetmektedir. Kur'an-ı kerimde mealen buyruluyor ki: “Ey insanlar, şüphesiz biz sizi, bir erkekle bir kadından yarattık. Birbirinizle tanışmanız için milletlere ve kabilelere ayırdık. Allah indinde en üstününüz, takvada en ileri olanınızdır.” (Hucurat 13)

Bu husus hadis-i şeriflerde de şöyle bildirilmiştir:

“Rabbiniz bir olduğu gibi, babalarınız, dininiz ve Peygamberiniz de birdir. Arabın Aceme, Acemin Araba üstünlüğü olmadığı gibi, kırmızının karaya, karanın kırmızıya üstünlüğü yoktur. Hiçbir milletin diğerine üstünlüğü yoktur. Üstünlük ancak takvadadır.”

“İnsanlar bir tarağın dişleri gibi eşittir.”

“İrkçılık yapan da, ırkçılık için savaşan da ve ırkçılık uğrunda ölen de, bizden değildir.”

“Allahü teâlâ, cahiliyet övünmelerini sizden kaldırdı. Hepiniz Âdem aleyhisselamın evlatlarısiniz. Âdem ise topraktan yaratılmıştır.”

Âlemlerin efendisi Peygamber efendimiz, hayatları boyunca insanlara, rengine veya mevkisine göre farklı muâmele yapmamıştır. O, insanları hâiz oldukları ahlâk nisbetince değerlendirmiştir. Kendisine bir Sahâbe-i kirâm; “İnsanların en hayırlısı kimdir?” diye sorunca; “Ahlâkı en güzel olan.” buyurmuşlardır.

Peygamber efendimiz, bütün Müslümanları kardeş îlân etmiş ve bu kardeşliği soy kardeşliğinden üstün tutmuştur. Bu anlayışı, İslâmın beş şartından biri olan Hâc farızasında cemâatle kılınan namazlarda da müşahhas olarak görmek mümkündür. Her yıl muayyen bir vakitte yüzbinlerce müslüman Mekke-i mükerrmeye akmakta, hac vazîfelerini îfâ etmektedirler.

Dünyânın dört bir ucundan gelen Çinli, Afrikalı, Amerikalı, Asyalı, Avrupalı, Arap, Acem; siyah, beyaz, sarı; yüzbinlerce Müslüman orada huşû içinde yanyana, omuz omuza ibâdet etmektedir. Orada gözün gördüğü her insan, hep tek tip elbise, yâni ihram giyinmiştir.

Dünyada bir başka örneği görülmeyen ve büyük ibretlerle dolu bu manzara, kardeşliğin en güzel ifâdesi, insan birliğinin belki de en yüksek sembolüdür. Bugüne kadar ayrı ırkta, ayrı renkte, ayrı dilleri konuşan, fakat aynı îmânı paylaşan bu insanları biraraya getiren ve kardeşliği hiçbir fark gözetmeksizin kalblere nakşeden din, sadece İslâmiyet olmuştur.

Bunu unutup, kandeşliği, birlik beraberliği ırkta, sınıflaşmada arayanlar dünyada da ahirette huzur bulamaz!

GÖNÜL BAHÇESİ · 3 AĞUSTOS 2002 · KAYIT 12001

Ayrımcılık yaratılışa aykırıdır

Bütün kötülüklerde olduğu gibi, toplumların huzurunu, birlik ve beraberliğini yok eden ırkçılık, ayrımcılık illetinin de kaynağı, hamisi Batı'dır.

Mesela, İngilizlere göre insanlar üç kısma ayrılır: Birincisi, İngilizler olup, Allah'ın bir ihsan olarak yarattığı en mükemmel insanların, kendileri olduğunu söylerler. İkincisi, beyaz renkli Avrupalı ve Amerikalılardır. Bunların da, saygıya lâyık olabileceklerini kabul ederler. Üçüncü kısım ise, birinci ve ikinci kısmın haricinde kalan insanlardır. Bunlar, insan ile hayvan arasında bir yaratık türüdür.

Diğerlerinde farklı mı sanki? Meselâ meşhur Yunan filozofu Eflâtun (Platon)'un şu ifâdeleri dikkat çekicidir: “Yunanlı olmayanlar, aşağı adamlardır. Bunlar için en büyük şeref Yunanlılar tarafından idare edilmektir. Çirkin, hasta ve cılız olanlara da yaşama hakkı tanınmamalıdır”.

Rönesans ve reform hareketleriyle birlikte başlayan ilimde, fende gelişme ve coğrafi keşifler sonucunda, Avrupalılar o zamana kadar bilinmeyen yerlere gittiler. Bu hal, aynı zamanda farklı ırkların birbirleriyle tanışması demektir. Ancak bu tanışma Müslüman milletlerdeki gibi müsbet yönde olmadı. Çünkü Avrupalılar asırlarca kısır düşünce çerçevesinden dışarı çıkamadığı için, yeryüzünde kendilerinden başka insanların olabileceğini hiç düşünmemişlerdi.

Nihâyet Amerika ve Afrika'da fizyolojik yapıları ve sosyal yaşayışları kendilerinininkinden farklı olan insanlarla karşılaştıklarında şaşkına döndüler. Bu insanlar da iki ayağı üzerinde yürüyebiliyor ve konuşabiliyordu. Ne var ki, Avrupalı zihniyete göre bunlar insan değil, olsa olsa köle olabilirdi. Değer yargıları, renkleri, siyah ve sarı olan bu insanları, insan olarak kabûl edemiyordu.

Bir İspanyol bilgininin Güney Amerika yerlilerini gördüğünde söylediği şu sözler enteresandır: “Köle seviyesinde, mantıksız kimseler, insanlar, maymunlardan ne kadar farklı ise, İspanyollardan o kadar farklı varlıklar.”

Bu gayri insani düşünceleri 21.yüzyılda da değişmedi. Yirminci yüzyılda Amerika'da meydana gelen zenci aleyhtarı faaliyetler, kendi târihi içinde ırkçılığın ulaştığı en yüksek noktalardan biridir. Bunun yanı sıra Almanya'da Naziler

(Hitler), İtalya'da Mussolini, Doğuda İslavlar, ırkçılık faaliyetlerinin başını çekmişlerdir.

Batı'da ırkçılık bu haydeyken Türklerde durum neydi? İslâmiyet beşeriyetin içine saplandığı bütün bâtılları yok edip, yerine hak olanı koyarak ve cihânı saran bütün karanlıkları aydınlatarak, Arabistan Yarımadasında doğup cihana yayılmaya başlayınca, 10. yüzyılda Maverâünnehr bölgesinde Türkler tarafından tanınıp seve seve kabul edildi ve kısa zamanda hemen hemen bütün Orta Asya Türklüğü kendiliğinden Müslüman oldu.

Müslüman Türkler, eski bâtil dinlerini bir daha dönmemesine terkettikleri gibi, örf ve âdetlerinden İslâmiyetin bildirdiklerine uymayanları da kısa zamanda terkettiler ve milliyetçilik duygu ve düşüncelerinde de İslâmiyetin esaslarına uygun hâle getirdiler. İslâmiyet, bâzılarının öne sürdüğü gibi Türk milletinin varlığını eritip yok etmedi. Tam tersine Müslüman olmayan eski Balkan ve Avrupa Türkleri kısa zamanda milliyetlerini kaybedip, Avrupa milletleri içinde eriyip Hristiyanlaşmışken, Müslüman Türkler İslâmiyetle bu güne kadar Türklüklerini muhâfaza ettiler.

Ne zamana kadar? Osmanlının son zamanlarına kadar. Osmanlı Devletinin son yıllarında Türkler arasında da yayılıp genişleyen Avrupaî ırkçılık, ilk defa Yusuf Akçura siyâsî bir hareket olarak ortaya koydu. Irka dayalı bir idâre kurulması gerektiği düşüncelerini ileri sürdü. Türkçülük olarak bilinen ve 1908'den sonra güçlenen bu harekete, Türk Yurdu dergisiyle öncülük etti. Ziya Gökalp, Ağaoğlu Ahmed Bey gibi yazarlarca Türkçülüğün fikrî temelleri ortaya konuldu. Bu Osmanlının temeline dinamit koymak demekti. Bunun için de ırkçılık hareketi altı asırlık Osmanlıyı parçaladı, tarih sanesinden silinmesine sebep oldu.

Dinimize göre insanlar yaratılıştan eşittir. Bu eşitlik, zenginlik, mevkimakam, dil, renk, ırk ayrımı gibi unsurlarla üstünlük sağlanmaya çalışılırsa eşitlik bozulur cemiyette huzur kalmaz. Çünkü üstünlük bunlarda değil, takvada, güzel ahlâktadır.

GÖNÜL BAHÇESİ · 9 AĞUSTOS 2002 · KAYIT 12002

Kazanılması zor imtihan!

Zenginlik, refah seviyesinin zirvede olması, herkesin arzu ettiği bir şey. İnsanoğlu hep bunun hayali ile yaşar. İnsanın hayatta kalabilmesi, topluma hizmet edebilmesi için zengiliklik çok faydalıdır. Ancak, kontrol elden kaçtığında faydalı olduğu kadar da zararlıdır. Nice insanları hatta devletleri, milletleri, medeniyetleri, cemaatleri yok edip bitiren de bu refah seviyesidir. Bundan kurtulan çok az insan yine çok az medeniyet vardır. Kazanılması çok zor bir imtihan bu.

Koskoca Bizans'ı, altı asırlık Osmanlı'yı yıkan refah seviyesinin yüksekliğidir. İnsan her istediğini ele geçirince, şevk kalmıyor; rehavet, gevşek başlıyor. Bu da çöküşün başlangıcıdır. Osmanlının sanayi devrimini yakalayamayıp çöküşe geçmesinin sebebi budur.

Zenginliğin verdiği, ihtiyaçsızlık insanı azdırıyor. İdaelleri yok ediyor, yanlış yollara isyana, kibre gurura sevk ediyor. Kendisinden başkasını düşünemez hale getiriyor. İnançları da sarsıyor; kural tanımaz hale geliyor insan. İnsanı nimete nankörlüğe sürüklüyor. Tarihte bunun örnekleri çoktur. Kur'an-ı kerimde de bununla ilgili "Karûn" kıssası vardır. Zamanımızda zenginliğin azgın sularına kendini kaptırmış kimseler için çok ibretli bir kıssadır bu:

Kârun, Mûsâ aleyhisselâmın akrabâsı idi. Önceleri fakir ve güzel huylu idi. Mûsâ aleyhisselâm, buna duâ etti ve kendisine kimya ilmini öğretti. Mûsâ aleyhisselâma îmân ettikten sonra, kendisini tamamen ilme ve ibâdete verdi. Hazret-i Mûsâ ve hazret-i Hârûn'dan sonra İsrâiloğullarının en bilgisi idi. Yüz güzelliği fevkalâde idi. Bunun için kendisine "Nûr Yüzlü" derlerdi.

Kırk sene dağda kendi başına ibâdet etti. İnsanlar arasına çıkmadı. Şeytan insan kılığına girip, bunun yanına gitti. Onunla beraber o da ibâdet etmeğe başladı. Hattâ ibâdetinde, Kârun'u geçti. Kârun, buna imrenip hürmet etmeğe başladı. birgün şeytan Kârun'a, "Ey Kârun! Böyle ibâdet yapmakla iyi mi yapıyoruz sanki? İsrâiloğullarının hastalarını ziyâret edemiyoruz, onların cenâzelerinde bulunamıyoruz. Bunun için dağda bulunmamız uygun olmaz" dedi.

Bu bahâne ile, onu insanların arasına indirdi. Halk bunlara yemek getiriyor, bunlar devamlı ibâdetle meşgûl oluyorlardı. Birgün şeytan, “Bu yaptığımız uygun değildir. Başkalarına yük oluyoruz. Sadece Cum'a günleri çalışıp, rızkımızı çıkararak diğer günler ibâdet edelim” dedi. Öyle yaptılar. Fakat bir müddet sonra da, “Bir gün çalışıp, bir gün ibâdet edelim. Fazla kazancımızı da fakirlere sadaka olarak veririz, sevaba gireriz” dedi.

Böylece şeytan, Kârûn'u dünya malına karşı teşvîk etti. Kârûn bildiği kimya ilmini de kullanarak, kısa zamanda zengin oldu. O kadar çok zengin oldu ki, zenginliği dillere destan oldu. İbadeti bırakıp kendini tamamen dünyaya verdi. Sayısız hazînelere kavuştu. Hazînelerinin anahtarlarını, kırk katır taşırdı.

Kârûn zengin olunca, eski güzel huyu da kalmadı. Zulüm ve haksızlık yapmaya başladı. Hattâ, kendisine ilim öğreten Mûsâ aleyhisselâma bile karşı gelip, O'nun çalışmalarına engel olmaya, O'nun hakkında dedi-kodu yapmaya, mu'cizelerine sihir demeye başladı.

Kur'ân-ı kerîmde, Kârûn'dan şöyle bahsedilmektedir: “Kârûn Mûsâ'nın "aleyhisselâm" kavmindendi. Fakat o, onlara karşı azgınlık etmişti. Biz ona, anahtarlarını taşımakta bile, güçlü kuvvetli bir cemâate ağır gelen hazîneler verdik. O vakit kavmi ona şöyle dediler "Dünya malı ile şımarma! Çünkü Allahü teâlâ dünya malı ile şımaranları sevmez.”

Kârûn, mü'minlerin yaptığı nasihatleri kabûl etmedi. Allahü teâlânın verdiği nimetlere karşı nankörlüğünü gün geçtikçe artırmaya başladı. Âyet-i kerîmede bildirildiği gibi, “Bu servet bana ancak bende olan ilim mukabilinde verilmiştir, dedi.” Kasas sûresinde, meâlen buyuruldu ki:

“Kârûn'un zînet ve ihtişamı içinde kavminin karşısına çıktı. Dünya hayatını arzû edenler, "Ne olurdu, Kârûn'a verilenler gibi bizim de olsaydı. O hakîkatten büyük nasîb sahibidir." dediler.” Hâlbuki, Kârûn'a verilenler, onun helâkına sebep oldu. (Yarın;Kârûn'un hazin sonu)

GÖNÜL BAHÇESİ · 10 AĞUSTOS 2002 · KAYIT 12003

Yerin dibine battı

Para, zenginlik çok kimseyi değiştirdiği gibi, Karun'u da değiştirdi. Hem de ne değişiklik. İlk işi velinimetini Musa aleyhisselâma muhalefet etmek oldu. Altından bir ev yaptırdı, burada ziyâfetler vererek, kendine taraftar toplamaya başladı. Şeytanın rehberliğine ihtiyacı da kalmamıştı artık. Çünkü kendisi şeytan olmuştu.

Mûsâ aleyhisselâm, kendisine nasihat ederek, bundan vazgeçmesini istedi. Daha sonra, mü'minlere zekât farz edilince, Mûsâ aleyhisselâm, Kârûn'a ne oranda zekât vereceğini bildirdi.

Kârûn bunu çok fazla gördü. Bunu vermek nefesine ağır geldi. Taraftarlarına, "Mûsâ'nın her istediğini yerine getirdiniz. Fakat, şimdi görüyorsunuz ki, kendine mal toplamak istiyor. Buna da mı itâ'at edeceksiniz?" dedi.

Yaltakçıları, "Sen bizim büyüğümüzsün, nasıl istersen öyle yaparız." deyince, "Filân yerde fâhişe bir kadın var, onu buraya getirin!" dedi. İsteddiği kadın getirildi. Kadına, bin altın vererek, yarın halkın huzûrunda, "Hazret-i Mûsâ benimle zinâ etti" diyeceksin, diye tenbih etti. Kadın kabul etti.

Ertesi gün, halk toplandı. Merakla kadının ne diyeceğini bekliyorlardı. Kadın ortaya çıkıp, "Hayır Kârûn yalan söylüyor. Benimle zinâ yapan kendisidir. Bunu söylemem için, çok altın verdi." dedi.

Bu sözleri işiten Kârûn şaşırdı. Ne yapacağını bilemedi. Mûsâ aleyhisselâm, secdeye varıp: "Yâ Rabbî, artık bunun cezâsını ver!" diye niyâzda bulundu. Sonra kavmine dönüp, "Ey kavmim! Allahü teâlâ beni, Fir'avn'a karşı gönderdiği gibi, Kârûn'a karşı da gönderdi. O artık açıkça Allahü teâlâyâ karşı gelmektedir. Herkes yerini alsın. İsteyen onun yanında, isteyen benim yanımda kalsın" buyurdu. İki kişi hâriç, herkes ondan ayrılıp Mûsâ aleyhisselâma tâbi' oldular.

Mûsâ aleyhisselâm, Kârûn ve yanındakilerin toprak tarafından yutulup helâk olmaları için üç defa duâ etti. Duâsı kabûl oldu. Kârûn ve yanındakiler, önce beldelerine kadar, sonra boyunlarına kadar toprağa gömüldüler en sonunda toprak onları tamamen yuttu. Böylece yerin dibine geçerek, Kârûn ve yanındakilerden hiçbir eser kalmadı.

İsrâil oğullarından, bazıları, "Hazret-i Mûsâ, Kârûn'un mallarını elinden almak için, yerin dibine batırdı." diye dedikodu yaptılar. Bunun üzerine Mûsâ aleyhisselâm, "Yâ Rabbî, Kârûn'un, evini, mallarını ve hazînelerini de yere batır" dedi. Bütün malları, hazîneleri de yere battı. Bu durum Kur'ân-ı kerîmde şöyle geçmektedir: "Nihâyet biz onu ve sarayını yere geçiriverdik. Artık Allahü teâlânın azâbından onu kurtarmaya yardım edecek hiçbir cemâati de yoktu. Kendisi de o azâbı men etmeye kâdir değildi."

Kârûn, helâk olunca, Mûsâ aleyhisselâma inandıkları hâlde Kârûn'un zenginliğine imrenen kimseler, yaptıklarına pişman oldular. Kasas sûresinde bu husûsta buyuruluyor ki:

"Dün onun mal ve saltanatını temennî edenler, "Vay demek ki, Allahü tâlâ dilediği kimsenin rızkını genişletiyor ve daraltıyor. Eğer Allahü teâlâ bize lutfetmeseydi, bizi de yere batırmıştı. Vay, demek hakikat şu ki, kâfirler asla kurtulamıyacak" demeye başladılar."

Bu kıssadan dolayı, dilimizde, " Karun gibi adam" sözü meşhur olmuştur. Bu kimseler, fakirlere, çaresizlere yardım nedir bilmezler; varlıklarını başkalarını ezmede, kendilerine kul köle etmede kullanırlar. Acıma, merhamet gibi kelimeler bunların lugatında yoktur. Bunlar, insanların çaresizliklerinden, çektikleri acılardan zevk alırlar.

Halbuki, dünya malı ile şıarmak ve dünyaya gönül vermek, ona sımsıkı sarılmak, insanı âhiretten alıkoyar. Dünyada da ahirette de insanı zelil eder. Dünya malı ve zevkleri geçicidir. Kısa zamanda hepsi yok olur. Dünyadan çok kısa zamanda ayrılacağını bilen kimse, kalbine dünya sevgisi sokmaz. Malın hakikî sahibi Allahü teâlâdır. Zenginler, O'nun vekilleri, memurlarıdır. Memur, emredileni yapmakla mükelleftir. Emredildiği gibi haret etmezse, Karun misali dünyası da ahireti de kararır!

GÖNÜL BAHÇESİ · 16 AĞUSTOS 2002 · KAYIT 12004

Hacı Bektâş-ı Velî

Bugün Hacı Bektâşi Veli hazretlerinin vefat günü. Her sene büyük bir katılımıla Hacıbektaş'ta bu vesile ile anma günü tertiplenir. Peki bu Hacı Bektâşi Veli kimdir

nedir? Bugün bunun üzerinde durmak istiyorum. Osmanlı Devletinin kuruluş yıllarında yaşayan evliyânın büyüklerinden biridir. 1281 târihinde Horasan'ın Nişâbûr şehrinde doğdu. Seyyid olup, nesebi (soyu) hazret-i Ali'ye dayanmaktadır. 1338 târihinde Kırşehir'e yakın bir yerde vefât etti. Türbesinin bulunduğu kasabaya sonradan Hacıbektaş ismi verilmiştir.

Bektâş-ı Velî, küçük yaşta ilim öğrenmesi için, âilesi tarafından Ahmed Yesevî'nin halifesi Şeyh Lokman-ı Perende'ye teslim edildi. O'nun elinde yetişti. Daha çocukken bir çok kerâmetleri görüldü.

Hacı Bektâş-ı Velî, tahsîlini tamamladıktan sonra, Anadolu'ya geldi. Halka doğru yolu göstermeye başlayıp, kıymetli talebeler yetiştirdi. Kısa zamanda herkes tarafından tanındı, sevildi ve büyük iltifât ve rağbet gördü. Bu sırada Anadolu'da dinî, iktisâdî, askerî ve sosyal bir teşkilât olan kendisine bağlı “ahîlik” teşkilâtı ile büyük hizmetler yaptı. Bundan dolayı Osmanlı sultanları tarafından sayılıp sevildi. Osmanlı Devletinin sağlam temeller üzerine oturmasında büyük himmetleri oldu.

Hâcî Bektâş-ı Velî, Sultan Orhan ile sohbet etti. Yeniçeri askeri kurulurken duâda bulundu. Onlara İslâmiyetten, Ehli sünnet yolundan ayrılmamalarını nasihat etti. Böylece Hacı Bektâş-ı Velî'yi kendilerine mânevî pîr olarak kabul eden bu ordu, mânevî hayâtını ve disiplinini ona bağladı. Hacı Bektâş-ı Velî asırlarca yeniçeriliğin pîri, üstâdı ve mânevî hâmisi olarak bilindi. Bu bağlılık ve muhabbet, yeniçerilerin barış zamanlarındaki tâlimleri ve harplerdeki gayret ve kahramanlıklarında çok iyi neticeler verdi. Yeniçeriler, dervişler gibi cihâd azmiyle dolu olarak büyük kahramanlıklar gösterdiler.

Büyük evliyâ Hacı Bektâş-ı Velî'nin derslerini dinleyen, sohbetlerine katılan ve ondan feyz alanlara tasavvuftaki usûle uyularak “Bektâşî” bu yola da “Bektâşîyye” veya “Bektâşîlik” adı verildi. Bektâşîler zamanla azaldı. İki üç asır sonra hakikî Bektâşîlik unutuldu. Tîmûr Hanın önünden kaçan “Hurûfiler” kendilerini kurtarmak için Bektâşî tekkelerine sığındılar. Kendilerini Bektaşî gibi göstererek bu tarikatı kendilerine siper olarak kullandılar. Haramlara helâl, nefsin arzû ettiği kötü isteklere serbesttir demekle, bozuk rûhlu insanlar arasında yayıldılar. Halk arasında anlatılan Bektâşî fıkraları bu sahte ve yalancı Bektâşîlere âittir.

Hacı Bektaşî hazretlerinin bu Bektaşîlerle uzaktan yakından ilgisi yoktur. Mevlana hazretleri gibi Hacı bektaşî hazretleri de istismar edilmektedir. Hacı Bektaşî Veli hazretleri Ehli-i sünnet idi. Dedeleri ve hocaları gibi İslamiyetin emir

ve yasaklarına bağlılığı tamdı. İslamın beş şartını eksiksiz yerine getirdi. Bunun en büyük ispatı bizzak kendisinin kaleme aldığı “Makâlât” kitabıdır.

Bu kıymetli kitabından aldığımız aşağıdaki ifadeler inancını ve yaşayışını tartışmaya mahal bırakmayacak kadar açık bir şekilde ortaya koymaktadır:

“Gerçeğe ulaşmış kimseler, şu dört mertebede bulunan kimselerdir: Birincisi; din-i İslam, ikincisi; tarikat, üçüncüsü; marifet, dördüncüsü hakikat. Bu mertebeler ancak İslam dinine uygun olduğu müddetçe tamam olur.

Resuli Ekrem buyurdu ki, “ İslam dini bir ağaçtır. Tarikat onun dalları, marifet yaprakları, hakikat da meyveleridir.” Ağaç mevcut olmazsa, dalları ve meyveleri de olmaz. Kısımların varlığı ancak uslın varlığı sayesinde. Asıl olmayınca kısımlar da olmaz. İslam dininin sınırından dışarı çıktığı halde kendisini hala doğru yolda sanırsa, ziyana uğrayan helak olan mülhidlerden, dinsizlerden olur.

İslam dininde on makam vardır: Birincisi Allaha ve Resulüne iman etmektir. İkincisi ilim öğrenmektir. Üçüncüsü, namaz kılmak, oruç tutmak, zekat vermek, gücü yeterse hacca gitmektir. Dördüncü, helal rızık kazanmaktır. Beşinci evlenmektir. Altıncısı hayz ve nifas bilgilerini öğrenmektir. Yedinci, Ehli sünnet vel cemaat ehlinden olmaktır. Sekizinci, şefkat ve merhamettir. Dokuzuncusu, temiz giyinmek ve temiz yemektir. Onunucusu, emr-i maruf ve niyhy-i münkerdir. Yani dinin emirlerini yaymak; haramlara mani olmaktır.”

Hacı Bektaşî hazretleri, bu maddelerle yolunu yani gerçek “Bektaşiliği” özetlemektedir. Bu maddelere uyan, O’nun yolundan gitmiş olur. Seven sevdiğinin yolundan gider. Lafla sevmek olmaz! “Ainesi iştir kişinin lafa bakılmaz!”

GÖNÜL BAHÇESİ · 17 AĞUSTOS 2002 · KAYIT 12005

Hacı Bektaş-ı Veli'nin yolu

Dün, Büyük veli Hacı Bektaş-ı Veli'nin hayatından, inancından ve yaşayışından bahsetmiştim. Bugün de Tasavvufta takip ettiği yoldan bahsetmek istiyorum. Bu yola, adına izafeten, “Bektaşilik” denildi.

Bektaşî denilen tarikat mensupları, Hacı Bektaş-ı Veli'ye bağlı olarak Anadolu'nun dini, iktisadi, askeri ve sosyal teşekkülü olan Ahilik teşkilatına büyük

yardım ve hizmetlerde bulundular. Hacı Bektaş-ı Veli'nin ve talebelerinin Osmanlı Devletinin kuruluş devrinde ve devletin sağlam temellere oturmasında büyük yardımları oldu. Yeniçeri ordusu Hacı Bektaş Veli'yi kendilerine manevi pir olarak kabul etti ve onun yolunda olanlara saygı gösterdiler.

Bektaşî denilen bu tarikatın hak yolda olan mensupları zamanla azaldı. Bu arada bozuk fikirleri sebebiyle Timur Hanın oğlu Miranşah tarafından babasının emri ile öldürülen Fadlullah-ı Hurufî'nin (1340-1393) talebeleri, Anadolu'ya kaçarak bektaşî tekkelerine sığındılar. Kendilerini bektaşî göstererek Fadlullah-ı Hurufî'nin bozuk fikirlerini yaydılar. Zamanla hakiki Bektaşilik tamamen unutulurak yerini hurufî fikirleri aldı. Bugün bektaşî deyince iki çeşit insan anlaşılır: Birincisi, hakiki doğru bektaşî olup, Hacı Bektaş-ı Veli'nin gösterdiği hak yolda giden temiz Müslümanlardır. İkincisi sahte, yalancı bektaşîlerdir. Bunlar bozuk yolda olan hurufiler olup "batıla" ismi ile anılırlar.

Bu arada, Bektaşiliğin içine sızıp, adeta istila eden “Hurufilik” nedir, biraz da bunun üzerinde durmak istiyorum. Hurufilik, İslâmiyeti yıkmak için kurulan bozuk yollardan biridir. Kurucusu bir Acem (İran) Yahûdîsi olan Fadlullah bin Abdurrahman Tebrizî, İran'ın kuzeyinde Esterâbâd şehrinde 1340'ta doğdu.

Kurduğu bozuk yolun esaslarını anlatmak için Câvidân adında Farsça büyük bir kitap yazdı. Kitabında, Kur'ân-ı kerîmdeki harflere mânâlar vererek, kendisinin tanrı olduğunu bildirdi. Bütün dinleri inkâr ve İslâmiyetle alay etti. Kurduğu bu bozuk yolda çok önem verdikleri harflerle sayılar arasındaki münâsebeti ve bunlara metafizik bir mâhiyet izâfe etmeyi, bozulmuş olan Yahûdîlik ve Hristiyanlık ile Zerdüştlük ve eski Yunan felsefelerinden aldı.

Nitekim, Yahudi Sabataist İlğaz Zorlu Bektaşiliğin içine nasıl sızdıklarını şöyle ifade ediyor: “Sabetaycılar kendi din adamlarını Melamilik tarikatı içinde yetiştirmişlerdir. Bu çok ilginç, adam hahamdır, ama dışarıdan baktığınız zaman Melamilik, Mevlevilik ve Bektaşilik tarikatları din adamı gibi görünür.” (Eğitim-Bilim dergisi, Kasım 2000)

Hurûfliğin bu bozuk inanışları İslâm ülkelerinde câhil halktan bazı kimseler arasında yayılmaya başlayınca Tîmûr Hanın oğlu Miran Şah, babasının emri ile 1393 senesinde Fadlullah-ı Hurûfî'yi öldürdü. Bacağına ip takıp sokaklarda sürükledi. Böylece Tîmûr Han, İslâmiyet için çok tehlikeli olan Hurûfliğin yayılmasını önledi. Bunun için Bektâşî ismi altında kendini gizleyen Hurûfiler, Tîmûr Hanı sevmezler, hep kötülerler.

Fadlullah-ı Hurûfî öldürölüp, Esterâbâd şehri yakılınca dokuz yardımcıı kaçtı. Bunlardan Aliyyül-a'lâ adında bir kimse, Anadoluya gelerek bir Bektâşî tekkesinde Câvidân'ı gizlice yaymaya ve câhilleri aldatmaya başladı. "Hacı Bektâş-ı Velî'nin yolu budur." dedi. Hacı Bektâş-ı Velî'in yolundan ayrılmayan hakikî Bektâşîler, bunlardan tamamen ayrıldılar. Hurûfler haramlara helâl, nefsin arzu ettiğı kötü arzulara, serbesttir dediğı için, bu yol bozuk ruhlu insanlar arasında çabuk yayıldı.

Bektâşî tarikatı adı altında saklanan Hurûfilere göre, namazı bir kere kılmak, orucu bir kere tutmak, guslü de ömründe bir kere almak farzdır. Gusül edip vücudunuzu hırpalamayın, derler.

Bektaşiler çoğı zaman bilhassa Tanzimattan sonra siyasetle de içli dışlı olmuşlardır. Diyanet Vakfı, İslam Ansiklopedisine göre; Bektaşiliğın siyasetle yakın gösteren hadiseler 19.yüzyılda da devam etmiştir. Jön Türkler ile Bektaşî Tekkelerinin münasebetleri eskiden beri bilinmektedir. (bk.Ramsaur s.7-14) Özellikle 1826'dan hemen sonra, Mason locaları ile iş birliğine girmeleri ilgi çekicidir. Bektaşî şeyhlerinin çoğunun bu localara kaydoldukları, bunun sonucu olarak Bektaşîlerin siyasi düşüncelerinde, tarikatın ayinlerinde önemli ölçüde mason tesirlerinin belirdiğı görölmektedir (bk.Melikoft,Turcica, XV,160-162)

Özetleyecek olursak, Bektaşilik Ehli sünnetten ayrıldıktan sonra, İslam inancından tamamen uzaklaşarak; Şaman, Şii, Budist, Maniheizt, Zerdüş, Hıristiyan (Hıristiyanların teslisine,üçlü ilah inancına benzeyen "Hak-Muhammed-Ali" inancı gibi) vs pek çok bozuk düşünceleri içine alan bir inanç haline gelmiştir. (Daha geniş bilgi için, Diyanet İslam Ansiklopedisi,"Bektaşilik" maddebine bakılabilir.)

GÖNÜL BAHÇESİ · 23 AĞUSTOS 2002 · KAYIT 12006

Dinler birleşebilirler mi?

Bazı kesimler, "İnsanların hangi dinden, hangi inançtan olurlarsa olsunlar, "Diyalog"suz yaşamaları mümkün değildir. Bu insanın tabiatına aykırıdır. Neden "Diyalog"un üzerine bu kadar gidiyorsun?" diyorlar.

Bu sorunun cevabına geçmeden önce "Diyalog" nedir? Bunun üzerinde durmamız lazımdır. Diyalog, insanların hangi görüşten, hangi dinden, hangi

milletten olursa olsun hoşgörü içinde kavgasız yaşayabilmeleridir.

Böyle bir diyaloga karşı çıkmak mümkün mü? Buna karşı çıkmak, sosyal hayata, sosyal barışa karşı çıkmak olur. Burada önemli olan, nerede nasıl diyalog yapılacağıнын iyi bilinmesidir. Benim karşı olduğum “Dinlerarası diyalog”tur. Şunu da söyleyeyim, eğer diyalogtan maksat, her din mensubunun dinini yaşamasına hoşgörü göstermek, dini hürriyet sağlamak ise buna kimsenin itirazı olmaz.

Fakat, diyalog dinleri bir ortak noktada birleştirmek, din hakkında şüpheye düşürmek şeklinde algılanırsa bu diyalog olmaz, dine inanca müdahale olur. Çünkü, kişiler hangi dinden olurlarsa olsunlar siyasette, ticarete, bilimde... ortak nokta bulmak mümkündür. Dinde, inançta ise ortak nokta olmaz.

İşte benim diyaloga itirazım, endişem bu noktada. İşin bilerek veya bilmeyerek bu noktaya çekilmiş olmasında. Mesela, dinlerarası diyalogun mimarlarından, öncülerinden olan bir dergide bakınız diyalog nasıl algılanıyor: “Diyalog, “ben doğrudum sen yanlışsın” anlayışından, “ben de, sen de doğru olabiliriz, ikimizin de farkında olmadığı bir noktada ortak doğrulara ve işbirliğine sahip olabiliriz” anlayışına geçiş yapmaktır. “ Dinde, “ben de, sen de doğru olabiliriz” bu mümkün mü? Bu kişinin dininden şüphe etmesi manasına gelir. Çünkü iman, benim dinim doğru, diğer dinler yanlış demektir. Dinimize göre, bir Müslüman, benim dinim doğru, senin dinin de doğru olabilir, derse o kimsenin dinle ilgisi kalmaz, dinden çıkmış olur. Çünkü, inancımıza göre bugünkü Hristiyanlık ve Yahudilik hak din değildir. İslamiyetin gelmesiyle, nesh edilmiş, yürürlükten kaldırılmış dinlerdir.

Hak din sadece son peygamber Muhammed aleyhisselama gönderilmiş İslamiyettir. İslamiyete göre, sadece Peygamberimize inanan, islamiyetin emir ve yasaklarına uyan ancak Cennete gidecektir.

Diyalogcu dönüp dolaşıp hep “ortak bir noktada buluşmayı” öngörüyor. Diyor ki, “Diyalogda fikir müzakereleri; birbirini çürütme ve kendini ispat etme maksatlı değil, birbirinin farklılıklarını anlama ve varolanın ötesine gidip oralarda keşfedilen ortak bir noktada buluşmayı öngörür.”

İslamiyet, kendisinin doğru diğerlerinin yanlış olduğu esasına dayanır. Kendisinin doğru inançta olduğunu, diğerlerinin yanlış olduğunu ispat etmeyi kendisine gaye edinmeyen bir Müslüman inancını inkar etmiş olur.

Yine dinlerarası diyalogun hızlı savunucularından olan bu dergi yazısında, “Diyalog, statü ve güç farklılıklarını askıya alan ve herkesi eşit seviyeye çeken, peşin hükümsüz, duymaya, dinlemeye, anlamaya ve varolanın ötesindeki mânâ

boyutlarında mutabakat üretmeye dayalı özel bir iletişim biçimidir. “ Din zaten peşin hüküm demektir, bunu nasıl askıya alacaksın, nasıl mutabakat sağlayacaksın? Mesela, Hristiyanlar, teslise üç ilaha inanıyor; biz Müslümanlar ise, tek Allah’a inanıyoruz, bunun ortak noktası nasıl bulunacak, nasıl mutabakat sağlanacak? Üçle bir toplanıp ikiye bölünerek elde edilen iki sayısında mı mutabakat sağlanacak?

Böyle bir yaklaşımı aklı başında hiçbir müslümanın kabul etmeyeceği gibi, bir Hristiyanın da kabul etmesi mümkün değildir. Zaten Hristiyanlar da bunu kabul etmiyorlar, kabul etti görünüyorlar. Nitekim, Vatikan’ın 1999 yılında yayınladığı; "Towards a pastoral approach to culture" adlı bir kitapta esas maksatlarını açıkça şöyle ifade etmekte. "Bütün insanlar Hz.İsaya döndürülmeli, bütün insanlar vaftiz olarak kilisede birleşmeli ve onun vücudu olan kiliseye girmelidir. Yollar, usuller, metotlar değişir; ama hedef hiç değişmez: Nihayi maksadımız, bütün insanları Hristiyanlık dinine sokmaktır ".

GÖNÜL BAHÇESİ · 24 AĞUSTOS 2002 · KAYIT 12007

Nihayî hedef Anadolu

Dün de bahsettiğim gibi dinlerası diyalogta, Vatikan samimi değil. İkiyüzlülük ediyor. Bunu anlayan, Yahudiler başlangıçta taraftar görünmekle beraber bu beraberlikten daha sonra çekildiler. Diyalog, dinlerarası değil Hristiyan - Müslüman diyalogu haline geldi.

Diyalog konusunda Diyanet de uyanmaya başladı. Diyanet İşleri Başkanı Vatikan’ın samiyetsizliğinden şikayetçi. Bu konu ile ilgili Gazetelerde yayınlanan haber şöyle: “Diyanet İşleri Başkanı Mehmet Nuri Yılmaz, Tiflis’te katıldığı “Kafkaslarda Barış İçin İşbirliği ve Dinlerarası Diyalog Toplantısı”nda, misyonerlik konusunu gündeme getirerek, diğer dinlerin temsilcilerine, artan misyonerlik faaliyetlerinin dinler arası diyaloga gölge düşürdüğünü söyledi.

Şûra’da, diyalog için samimiyetin şart olduğunu kaydeden Yılmaz, herkes dinini seçmekte özgürdür. Kimsenin baskı altında tutulmaması gerekir. Dinlerarası diyalogun sonuç verebilmesi için misyonerlik faaliyetlerine son verilmesi gerektiğini, söyledi.

Ayrıca, Başkanlığın camilerde okunması için hazırladığı hutbede de, misyonerlik çalışmalarına karşı sert bir tepki gösterilecek ve vatandaşlar “Misyonerlik Faaliyetlerine Dikkat Edelim” başlıklı bir hutbe ile uyarılacak.

Vatikan’ın samimiyetsizliği, misyonerlik faaliyetleri ciddi boyutlara ulaşmış olacak ki, Yılmaz, geçen hafta Adapazarı’nda yaptığı konuşmada da bu konuya değindi. Deprem bölgesinde 100 kişinin dinini değiştirdiğinin tespit edildiğini belirterek, para karşılığı insanların vicdanlarının satın alınmasını, hiçbir dinin doğru bulmayacağına işaret etti. İnsanların düştüğü zor durumdan yararlanılmak istenildiğini, misyonerlik faaliyetlerine aldanmamak için “En başta İslam dinini iyi öğrenmek gelir, dedi.

Bunun böyle olacağı baştan belliydi. Biraz geç de olsa, “Ne oluyor, anlaşılmamız böyle değildi” noktasına gelinmesi de bir ilerleme sayılır. Çünkü hala uyanamayanlar var. Nitekim, dinlerarası diyalogun gayri resmi temsilcileri hala tam gaz diyalogu savunmaya devam ediyorlar.

Bu tür diyaloglarda tarafların netice alabilmeleri için, fikrin, inancın doğruluğu yanında güç dengesinin de rolü büyüktür. Maddi gücü, üstünlüğü olan daha çok taraftar toplar. Hele Türkiye ve diğer Türk devletlerinde olduğu gibi, ekonomik sıkıntı içinde olan, açlık içinde kıvranan insanları kandırmak ve onların sıkıntılı hallerini istismar etmek daha kolay olmaktadır.

Misyonerlerin dağıttıkları paranın haddi hesabı yok. Vatikan’ın yardım teşkilatı temsilcisi, depremden sonra, 13 milyon yardım yaptıklarını söyledi. Bu açıklanan resmi rakam, açıklanmayan kimbilir bunun kaç katı.

Bu faaliyetin neticesinde, son yıllarda otuz binden fazla Türk Hristiyan olmuştur. Nasıl ve niçin din değiştirdikleri bellidir. Bu otuz binden fazla kişi para gücüyle din değiştirmiştir. Sefalet çeken, geçim sıkıntısı içinde kıvranan insanları parayla kendi dinine çekmek diyalog anlaşmasına uyuyor mu?

Aslında Müslüman iken Hristiyan olmuş degillerdir bunlar. Uzun yıllar, din eğitiminden, dini şuurdan uzak bırakılmış dolayısıyla, dinle ilgileri kalmamış kimselerdi. Onlar için ha Müslüman kimliği ha Hristiyan kimliği fark etmiyordu zaten. Dinini bilen bir kimsenin Hristiyan olduğu hiç görülmemiştir.

Misyonerlik faaliyetlerine sadece dini açıdan bakmak da yanlış olur. Çünkü Vatikan’ın nihai hedefi bu değil. Esas maksat Ülkemiz. Nitekim, Osmanlı İmparatorluğunun kuyusunu bu misyonerler kazmıştı. Tanzimattan sonra, açılmasına iyi neyitle müsaade edilen yabancı okullar, yoğun bir şekilde

misyonerlik faaliyetine girmişler ve yetiştirdikleri kimseleri devletin üst kademelerine getirerek Osmanlının yıkılışını sağlamışlardır. Vatikan'ın nihayi hedefleri Anadolu'dur. Diyalog, hoşgörü vs adı altında Anadolu'yu tamamen Hristiyanlaştırılarak eski haline döndürmek istiyorlar.

GÖNÜL BAHCESİ · 30 AĞUSTOS 2002 · KAYIT 12008

“Fark”ı muhafaza etmeyen yok olur

Ayakta kalmak, hayatı idame ettirebilmek için farkı muhafaza etmek şarttır. Peki fark nedir? Fark, orijinalliktir, diğerlerinden ayıran özelliklerdir. Bir cemiyeti, cemaati, inancı, hatta devleti bu farklılıklar ayakta tutar.

Orijinallliğini muhafaza edemeyen toplumlar dağılır; tarihe karışır. Bunun geçmişte sayısız örnekleri vardır. Osmanlıyı altı asır sapa sağlam ayakta tutan, dünya imparatorluğu haline getiren orijinallığı idi; diğer devletlerden farkı idi. Bu orijinallik Batı hayranı enteller tarafından bozulunca, asli unsurlar bir bir yok olup, devlette sarsıntı başladı. Sözde aydınların körü körüne, her şeyi ile Batılaşıma gayreti, devletin sonunu hazırladı.

Son yıllarda, Bosna-Hesek'in başına gelenler de, farkı muhafaza edememekten dolayıdır. Müslüman bir toplum olmalarına rağmen, yaşayış olarak Sırlardan farkları kalmamıştı. Çocuklarına Müslüman ismi koymak bile ayaplanır hale gelmişti. Kız alıp veriliyordu. Düğünleri ve diğer örf adetlerinde arada hiçbir fark fark kalmamıştı. Onları kendilerinden farklı görmüyorlardı. Arada fark kalmayınca da bildiğimiz feci olaylar meydana geldi. İkiyüz elli bin kişi, çocuk, yaşlı, kız, erkek demeden katledildi.

Fark muhafaza edilmediğinde, sadece cemiyetler, devletler yok olmaz. İnançlar, dinler için de bu kural geçerli. Mesela bugün Peygamber efendimizden bu yana devam ede gelen “Ehli sünnet vel cemaat” itikadına sahip insan sayısı çok azaldı. Eskiden bütün İslam ülkeleri bu itikada sahipti. Bu itikadın aslına, orijinaline sahip çıkılmadığı ve yaşanmadığı için bu ülkelerin çoğunda kalmadı.

Bırakın ehli sünnet itikadına mensup Müslümanı bulmayı, Ehli sünnet'in ne olduğunu bilen bile yok. İslam ülkelerinin Batı'dan farkı kalmadı. Hadis-i şerifte, “Kendini bir kavme benzeten onlardan olur” buyuruldu. Bu hadis-i şerif, âhlâkını,

ibadetlerini, yaşayışlarını islâm düşmanlarına benzeten, onların kötü âdetlerine uyanları, haramlara “güzel sanat” ismini takanları haber vermektedir.

Bir fikrin, bir inancın ayakta kalabilmesi “farkın” devamlı gündemde tutulması ve bu farkın yaşanması ile mümkündür. Bunun için de; aynı inancı taşıyan kimselerin her vesile ile beraber olmaları, birbirlerinden kopmamaları gerekir. Aralarındaki ufak tefek meseleler ayrılığa sebep olmamalıdır. Sürüden ayrılanı kurt kapar. Sevgiyi, muhabbeti gideren, dedikodu, gıybet gibi aşağılıklara tenezzül edilmemelidir.

Yine aynı inancı taşıyan kimselerin, zaruri beraberliklerin dışında, farklı, bozuk inançta ve yaşayıştaki kimselerden uzak kalmaları, bunlarla sosyal aktiviteye girmemeleri gerekir. Çünkü, kötülükler, kötü huylar, bozuk inançlar bulaşıcı hastalıklardan daha hızlı yayılır.

Bunlara dikkat etmeyen, belli bir ideali, şuurlu bir inancı olmayan sıradan bir kimse, durumuna düşer. İdeali olmayan; davasını, inancını yaşayamaz ve yaşatamaz. Kendisinden sonraki nesillere intikal ettiremez.

Yaşanmayan davanın, “Orijinalliği” “farkı” zamanla yok olur. Farkı kaybeden farkında olmadan kendini de kaybeder. İnandığı gibi yaşamayan, daha sonra yaşadığı gibi inanmaya başlar. Ondan sonra da, bize ne oldu, biz eskiden söyledik, böyledik, demenin faydası olmaz. İnsan kendini değiştirmedikçe, Cenab-ı hak verdiği nimetleri geri almaz. Allahü teâlâ, Kur’an-ı kerimde, “Bir millet, kendini bozmadıkça, Allah onlara verdiğiğini değiştirmez.” buyurmaktadır.

İnsanın kendini bozulmaktan muhafaza etmesi kolay değildir. Azgın sele kapılmış kimsenin kendini koruyabilmesinden daha zordur. İnsan önce kendisini, sonra çocukunu sonra da çevresini kurtarmanın gayreti içinde olmalıdır. Bir müslümanın imanını kurtarmak yüz kafiri müslüman yapmaktan daha kıymetlidir.

Bu da ancak, “farkı” “Orijinalliği” muhafaza etmekle mümkündür.

GÖNÜL BAĞÇESİ · 31 AĞUSTOS 2002 · KAYIT 12009

“Rahat, Cennet-i a'lâda!”

Dün, bir inancın, bir davanın orijinalliğini muhafaza etmenin zor olduğunu bildirmiştik. Çünkü, hiçbir dava meşakkatsiz, sıkıntısız “rahat” bir şekilde yaşanmaz, devam ettirilemez. Tarih boyunca bu hep böyle olmuştur. En çok sıkıntıya da Resulullah ve Eshabı maruz kalmıştır. Resulullahın, Eshabının bildirdikleri “Ehli sünnet” inancının bize, 1400 yıl bozulmadan, orijinalliğini muhafaza ederek gelmesi kolay olmadı. Nice sıkıntılar çekildi, bu uğurda binlerce şehid verildi. “Benim artık rahat etme zamanım” denildiği anda o dava bitmiştir artık. Allahü teâlâ, çalışana emeğinin karşılığını verir. Adeti ilahi böyledir.

Bütün ömrünü mücadele ile, cihad ile geçiren Barbaros Hayreddin Paşa'nın kendi hatıratında geçen şu anekdot dünyanın “rahat” yeri olmadığını göstermesi bakımından ibret vericidir:

“Cezâyir'i ve çevresini fethettin sonra, kendi kendime, “Elhamdülillah, Allahü teâlânın yardımı ile nerede düşman varsa yola getirdik, bize baş kaldıracak düşman bırakmadık. Gazâ yoluna da tekneleri göndererek boş bırakmadık. Artık biraz da kendi rahatımıza bakalım” dedim.

O gece bir rü'yâ gördüm. Rü'yâmda ak sakallı, nûrânî yüzlü bir zât dedi ki, “Yâ Hayreddin! Yalan dünyada rahat olmaz. Rahat, Cennet-i a'lâda olur. Seferlere devam et! Sana müjdeler olsun ki, adanın fethi yakındır. Cenâb-ı Hakkın yardımı seninledir.”

Uyanınca, hatâmı anlayıp, tevbe ettim. Bahsedilen ada, Cezâyir'in yakınında bir ada idi. Kâfirlerin elinde idi. Kendi kendime, “Gördün mü erenlerin yüce himmetini. “Biraz da kendi rahatımıza bakalım” sözümüzü beğenmediler. Elhamdülillah ki, bizi îkâz ettiler, dedim.

Bu îkâzın şükrü olarak, fakirlere sadakalar dağıttırdım. Açları doyurdum, elbisesizleri, giydirdim. Sonra da hemen hazırlıklara başladım. Kâfirler bu adanın savunmasını iyi yapıyorlardı. Bunun için alınması çok zordu. Seferden önce bir gece, “Yâ Rabbî, sen bize yardım et, adayı almamızı nasîb eyle, diye duâ edip yattım.

O gece yine rü'yâmda erenler göründüler, bana, “Ey Hayreddin, sen kalbini rahat tut, niyyetini hâlis eyle! Adanın fethi yakındır” dediler. Uyanınca, Rabbime şükrettim. Yüzümü yerlere sürüp sabaha kadar ibâdet ettim.

Sonra, topları adaya karşı çevirip, teslim olmaları için haber gönderdim. Fakat kabul etmediler. Epey karşılıklı top atışı yaptık, kale düşmüyordu. Bir gece sabaha kadar ibâdet edip yalvardım. Ağlıyarak şöyle duâ ettim: “Yâ İlâhel âlemîn! Şüphesiz sen her şeyi kolaylaştırıcısın! Şu kalenin fethini ben zayıf kuluna kolaylaştır. Beni din düşmanlarının önünde hor ve hakîr eyleme! Nusret ve kuvvet verici sensin. Sana sığındım, sana güvendim.”

Sonra da bir ara gaflet bastırdı. Uykuya daldığımda, nûr yüzlü bir ihtiyar:

“Ey Hayreddin! Niçin elem çekersin. Gönlünü hoş tut! Herşeyin bir vakti, saati vardır. Vakitsiz kuş bile uçmaz. Filân gece, askerlerini teknelere doldur, filânca saat kalenin filân yerinden hücum edin! Hak teâlânın yardımını sizin iledir” dedi.

Sabah olunca, teknelerin hepsini denize indirdim. Gece olmasını bekledim. O saat gelince zifiri bir karanlık peydâ oldu. Rahat bir şekilde, adaya çıktık. Kalenin burçlarına âit lâğımları ya'nî yer altı yollarını bulup askerlerim burçlara çıktı. Kaleyi fethettik.

Müslümanların işlerini kolaylaştıran, Cenâb-ı Hakka niyâzda bulundum. Secdeye kapanıp, “Yâ Rabbî! Kuvvet ve nusret verici sensin. Ben senin zayıf bir kulunum. Yaptıklarımı kendimden bilmekten muhâfaza eyle! Ben sadece bir vasıtayım. Beni her zaman hayırlı işlere vesîle kıl! Her zaman İslâmı yaymakla meşgûl eyle” diye yalvardım.

Bu kıssadan anlıyoruz ki, Müslümana dünyada rahat yok! Olayların lehimize neticelenmesi için de; boş durmayıp çalışmak, acizliğimizi bilerek cenab-ı hakk'a sığınmak ve başarıyı kendimizden bilmemek şarttır!.

2002 YILLIK KÜLLİYATI

09

Eylül

8 yazı · Gönül Bahçesi: 8

GÖNÜL BAHÇESİ · 6 EYLÜL 2002 · KAYIT 12010

Nereden nereye!

Geçen hafta, gazetelerde, televizyonlarda tüyleri ürperten bir araştırma haberi vardı. “Utanç tablosu... Dünya yolsuzluk sıralamasında zirveye yürüyoruz!..” başlığı ile verilen haberin özeti şöyle:

“Uluslararası Saydamlık Örgütü Transparency International'ın (TI) hazırladığı 2002 yılı "Yolsuzluk Algılama Endeksi"nde Türkiye, en fazla yolsuzluk olan ülkeler arasında yer aldı.Geçen yıl 91 ülke arasında "en temiz ülkeden kirliye" yapılan sıralamada 54. sırada yer alan Türkiye, 10 basamak birden atlayarak 2002 yılında 102 ülke arasında 64. sıraya yerleşti. Listede Etiyopya, Gana, Ürdün, Tunus, Türkiye'den daha temiz ülkeler arasında bulunuyor... “ Toplumsal Saydamlık Hareketi Derneği Başkanı "Türkiye'nin ekonomik ve sosyal hayatını temelinden dinamitleyen yolsuzluk sorununu, hazırlanan endeksin tüm çıplaklığı ile ortaya koyuyor.Türkiye'nin bu endekslerdeki yeri, yıllardır bir utanç tablosu olarak karşımıza çıkıyor" diye konuştu.”

Nereden nereye! Bir zamanlar, doğrulukta, dürüstlüktü birinci olan ülkemiz şimdi yolsuzlukta sondan birinci olmaya koşuyor. Bu vesile ile yine bir yabancının doğrulukta birinci olduğumuz dönemlerle ilgili bir tespitini sizlere sunmak istiyorum:

Eski Türkün dünyada misli bulunmayan eşsiz ve lekesiz tablosu ile sarsılmaz doğruluğu asırlarca Batı'da dillere destan olmuş ve Türkiye'ye bu “güzelliklerin” kaynağını tedkik için bir çok araştırmacı gelmiştir. Meselâ 18. asırda yaşamış olan, A. De la Motraye'nin “Voyages en Europe, Asie et Afrique” isimindeki eserinde eski Türkün bu yüksek vasfı şöyle anlatılır:

“Türklerin doğruluğunu, dürüstlüğünü teslim etmekte bir an bile tereddüd edemem. Bir çok tanıdıklarımın ve bilhasas dâimî dalgınlığımdan dolayı herkesten fazla benim başıma gelmiş bir hâl vardır: Muhtelif dükkânlardan öteberi satın alırken para vermek için koynumdan çıkardığım kesemi veyâhut vakti anlamak için baktığım saatimi eşya yığınları arasında unuttuğum çok olmuştur. Bâzan da vereceğim paranın iki mislini bıraktıktan sonra dükkâncının mallarını ortadan kaldırıp yanlışlıkla fazla verdiğim parayı görmesine vakit kalmadan çekilip

gittiğim olurdu. İşte bu dalgınlığıma rağmen Türk dükkânlarında hiçbir zaman tek bir meteliğim kaybolmamıştır; çünkü o gibi vaziyetlerde dükkâncılar peşimden adam koşturmuşlar ve hattâ eğer dalgınlığımın neticesini anladıktan sonra dükkâna dönmemişsem, unuttuğum şeyi iade için ikâmetgâhımın bulunduğu Beyoğlu'na kadar adam gönderip bir çok defalar beni aratmışlardır.

Meselâ bir gün küçük bir Türk dükkânının önünde durmuştum: Bu yelpazeci dükkânında Türk erkeklerinin yaz sıcaklarında kullandıkları yelpâzeler satılıyordu. Dükkâncı yelpâzelerini açıp üstüste koyarak bana gösterdiği sırada saatimi çıkarıp bakmış ve ondan sonra tezgâhın üstüne bırakmışım. Yelpazeci beni hiç tanııyordu; ben saatimi orada bırakmış olduğumu eğer hatırlayabilseydim, bilmem dükkânı bulabilir miydim?

Bilâkis saatimi cebimden düşürmüş veyâhut başka bir yerde ve bilhassa yarım saatten fazla kalmış olduğum bir Rum dükkânında unutmuş olduğumu zannediyordum. Artık bulabileceğimden tamamiyle ümit kestikten ve aradan tam üç hafta geçtikten sonra, bir gün tesadüfen yelpâze adığım dükkânın önünden geçerken yelpazeci beni görür görmez çağırıp saatimi gösterdi. Nasıl olup da eline geçtiğini sordum; bana göstermek için açmış olduğu yelpâzelerin arasında bulduğunu söyleyip elime teslim etti.

Ben bu Türk nâmuskârlığının daha yüzlerce misâlini sayabilecek vaziyetteyim: Bizzât kendi başımdan geçen vakalar otuzdan fazla olduğu halde, bunların hiç birinde hiçbir zaman Türklerin dürüstlükten ayrıldıklarını görmedim.”

Bir yabancının üç asır önceki tespitleri böyle. Aynı ülke, aynı millet, aynı dine inanan insanlar... Peki, ne oldu da böyle utanılacak hallere düştük? Bu sorunun cevabını hep birlikte arayıp bulmak zorundayız!..

GÖNÜL BAHÇESİ · 7 EYLÜL 2002 · KAYIT 12011

Yerli- yabancı tespitler aynı

Son günlerde ülkemizin içine düştüğü yolsuzluklar ile ilgili içler acısı haller yurt dışında yurt içinde çeşitli kurum ve kuruluşlar tarafından dile getirilmektedir. Dün yabancı bir kuruluşun tespitlerini aktarmıştım. Bugün de, asırlar boyunca

milletimizin göz bebeği olan ordumuzun değerli bir komutanının tespiti ne yer vermek istiyorum.

Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Aytaç Yalman, geçen hafta devir teslim töreninde yaptığı konuşmada, Jandarma Genel Komutanı sıfatıyla devlet hayatının inceliklerine vakıf olduğunu, terörle mücadele, uyuşturucu ve insan kaçakçılığından, yolsuzlukla mücadeleye kadar çok çeşitli sahalarda görev ifa ettiğini belirterek özetle şunları dile getirmiştir: ``Bu meyanda, toplumumuzu derinden yaralayan bir temel soruna temas etmeden geçemeyeceğim. Bugün içinde bulunduğumuz sosyo-ekonomik ve sosyo-kültürel problemlerin, kirlenmiş bir ahlaki çevrede yaşıyor olmamızdan kaynaklandığını özellikle belirtmek istiyorum. Toplumu saran bu ahlaki çöküntü, hiçbir şeye inanmayan, birbirini umursamayan, sadece kendini düşünen bir yapı oluşmasına sebep olmuş, sevgi, dostluk, dürüstlük, şefkat, alçak gönüllülük kavramları anlam, derinlik ve boyutlarını büyük oranda kaybetmişlerdir.” Yalman, ahlaki değerlerin devletimizin ve ulusumuzun birleştirici harcı olduğunu da sözlerine ilave etmiştir.

Bu önemli, güzel tespitlere katılmamak mümkün mü? Zaten, asırlardır bu değerlerimiz sebebiyle meşhur olmuş; dünyaya, güzel ahlakı, adaleti, insanlığı yaymış bir milletiz. Geçmişte tarafsız gözlemciler de söz birliği ile aynı şeyleri söylemişler.

Mesela, onsekizinci asırda İsveç’in İstanbul sefirliğinde bulunmuş ve Osmanlı müesseseleriyle teşkilâtı hakkında kıymetini hâlâ muhafaza eden yedi ciltlik büyük eseriyle şöhret bulmuş olan Mouradgea d’Ohsson 1791 de Paris’te neşredilen “Tableau general de l’Empire othoman” isimindeki meşhur eserinde o zamanki ahlâk yapımızı şöyle dile getirmektedir:

“Namuslu olmak, dürüstlük ve doğruluk bir Türkün hâl ve ve harekâtının ruhunu, özünü teşkil eder. Türkler meşrû yollar hâricinde hiçbir kazanç temin etmemekle mükelleftir. Haksız kazanılmış bir maldan faydalanmaya kalkışmak Allâhın nazarında o kadar câniyâne ve kötü bir harekettir ki, bu sebepten kötü, insafsız ve çalan çırpın bir kimseden hediye bile kabul etmezler.”

Yazar, eski Türk hayatında bunun nasıl tatbik edilmiş olduğunu şöyle anlatır: “Osmanlı Türkleri, diğer faziletleri kadar nâmuskârlık, dürüstlük ve doğruluk gibi Kur’ân ahlâkına dayanan meziyyetleri itibariyle de takdire şayandır. Sosyal nizâmın Osmanlılar arasında kurmuş olduğu münâsebetlerin hepsine temiz yüreklilikle iyi niyet hâkim olduğu anlaşılmaktadır. Vatandaşları birbirlerine karşı

taahhüd altında bulundurmak ve bunları uygulamak için başka memleketlerde olduğu gibi yazılı bir yaptırımlara ihtiyaç yoktur.

Osmanlı Türklerinin Medh-ü senâ edilecek meziyyetlerinden biri de verdikleri söze sâdik olmaları, başkalarını aldatmaktan ve emniyeti sù'iisti'mâl ile insanların zaaflarından istifâdeye kalkışmaktan veyâhut saflıklarının istismâr etmekten vicdan azâbı duymalarıdır. Kendi dindaşlarına karşı bütün muâmelelerine hâkim olan bu kaideyi, hangi din ve mezhebe mensub olursa olsun bütün yabancılara karşı da riâyet ederler. Bu noktada Müslümanla gayrimüslim arasında hiçbir fark gözetmezler, zirâ her türlü gayri-meşrû kazançları İslâmiyyet bakımından kötü sayarlar ve meşrû surette kazanılmamış bir servetin ne bu dünyâda, ne öteki dünyâda hiç kimseye hayrı olmayacağına kat'î surette imân ederler.”

İngiliz yazarlarından,Th. Thornton’ un “Etat actuel de la Turquie” ismiyle Fransızcaya terceme edilmiş iki ciltlik eserinde, eski Türk haysiyet ve nâmusu şöyle tasvir edilir:

“Memûriyet hayatı içinde ahlâkı bozulmuş olmayan Türkler, doğruluğu faziletin temeli sayarlar ve verdikleri sözü kudsî bilirler...”

Dünümüz ve bugünümüz ile ilgili, yerli - yabancı tespitler aynı: bizi biz yapan ahlâkı değerlerimizden çok şey kaybetmişiz. Bu konuda herkes hem fikir. Bugün, bütün mesele toplumu huzursuz etmeden bu değerlerimizi yeniden nasıl kazanırız, bunu bulup ortaya koymakta!.. Hastalık teşhis edildiğine göre tedavinin yarısı yapılmış demektir.

GÖNÜL BAHÇESİ · 13 EYLÜL 2002 · KAYIT 12012

“Altta kalanın canı çıksın!”

Yüzelli senelik Batılılaşma gayretleri, netice vermeye başladı. Artık Batılı gibi düşünmeye, Batılı gibi yaşamaya başladık. Hayata kapitalist yaklaşımla, bencilliğin ön planda olduğu bir gözlükle bakmaya alıştık. Örf ve adetlerimizi, İslâm ahlâkını bir tarafa bıraktığımız için “Altta kalanın canı çıksın” mantığı iyice yerleşti.

O hale geldik ki, alt kattaki komşusu aç mı, susuz mu, hastası mı var, cenazesi mi var, üst kattakinin haberi yok. Aşağıda olup bitenlerden ancak ambulans veya

cenaze arabası geldiği zaman haberi oluyor. Kimisinin midesi açlıktan çatlıyor, kimisinin midesi de tokluktan patlıyor.

Halbuki, asırlardır toplumumuza huzur veren örf, adetlerimiz ve İslam ahlakına göre, Müslümanlar bir bedenin organları gibidir. Birinde bir sıkıntı varsa diğerleri de bunun ıstırabını hisseder. Hep beraber ağlanıp, hep beraber gülünür Bunun için herhangi bir felakette, sıkıntıda paylaşma vardır. Örneğin, ya herkes açtır ya da herkes toktur. Hiçbir zaman yarısı tok yarısı aç olmamıştır. Eğer bir Müslüman sıkıntıya düşmüş ise yiyecek bir şeyi yoksa çekinmeden bir Müslüman kardeşinin kapısını çalabilmiştir. Bunun İslam tarihi boyunca sayısız misalleri vardır. Herşeyleri ile bizlere en güzel örnek olan Peygamberimizden ve Eshabından bununla ilgili bir olayı nakletmek istiyorum:

Sıkıntılı günlerin birinde, Peygamber efendimiz bir gece eve vardıklarında, “Yâ Âişe! Yemeğin varmıdır? diye sordu. Aişe validemiz “yok” cevabını verdi. Biraz sonra, Hz. Ebu Bekir kapıyı çaldı. Peygamber efendimiz sordu:”Yâ Ebâ Bekir! Bu vakitte gelmenizin sebebi nedir?” “Yâ Resûlallah! Üç gündür birşey yemedim. Çok acıktım. Mübârek yüzünüzü görerek açlığımı unutmak için geldim.”

Bu konuşma sırasında tekrar kapı çaldı, baktıklarında Hz.Ömer ile Hz.Ali'nin gelmiş olduğunu gördüler. Peygamber efendimiz bunlara da aynı soruyu sordu. “Yâ Habîballah, üç gündür yemek yemedik. Çok acıktık. Mübârek cemâlinizi görüp açlığımızı unutmak istedik.” dediler. Hz.Ali ayrıca: “Yâ Resûlallah! Hazret-i Fâtıma ile Hasan ve Hüseyin de üç gündür açlar” dedi. Peygamber efendimiz: “Üç gündür ben de birşey yemedim. Karnım açtır” buyurdu.

Sonra hazret-i Ali dedi ki: “Yâ Resûlallah! Dün yoldan geçerken Mu'âz bin Cebel'in avlusundaki hurma ağacında, hurmalar gördüm.”

Bunun üzerine Peygamber efendimiz:”Kalkınız, Mu'âz'ın evine gidelim. Bizi hurma ile misâfir etsin” buyurdu. Resûlullah efendimiz ve üç büyük Eshâbı, hazret-i Mu'âz'ın kapısına vardılar.

Hazret-i Ebû Bekir: “ Yâ Mu'âz devlet kuşu başına kondu. Allahın Resûlü evine teşrif etti” diye seslendi. Fakat, evde bu sesi kimse duymadı. Yalnız Mu'âz hazretlerinin küçük kızı duymuştu. Annesine, hazret-i Ebû Bekir'in kapıya geldiğini söyledi. Annesi:” Kızım bu vakitte hazret-i Ebû Bekir'in kapımızda işi ne?” dedi. Tekrar yattılar.

Sonra hazret-i Ömer seslendi. Kız çocuğu tekrar annesine gidip, "Hazret-i Ömer kapımızda", dedi ise de annesini inandıramadı. Daha sonra, hazret-i Ali seslendi,

kız yine annesini inandıramadı. Yine yatıp uyudular. Daha sonra Peygamber efendimiz:“Yâ Mu'âz!” diye seslenince, kızcağız: Annesine: “Ben sana demedim mi kapıda birileri var, bak şimdi de Resûlullah efendimiz sesleniyor” dedi.

Fakat gecenin bu saatinde kadıncağız hiç ihtimâl vermediği için, çocuğu rü'yâ görüyor zannetti. Çocuk annesini inandıramayınca, babasına gidip:”Babacığım, ne duruyorsun, başımıza devlet kuşu kondu. Allahü teâlânın Resûlü ve üç Eshâbı kapıya gelmişler, seni çağırıyorlar.”

Mu'âz hazretleri hemen kapıya koştu. Misâfirlerini içeri aldı. Peygamber efendimiz buyurdu ki: “Yâ Mu'âz! Üç gündür ben ve Eshâbım hiç yemek yememişiz. Dün Ali yoldan geçerken sizin avludaki hurma ağacında hurmalar görmüş. Geldik ki bizi hurma ile misâfir edesin! “ Hazreti Muaz, misafirlerle ilgilenirken, Hazret- Ali bahçeye gidip sepeti doldurup getirdi. Herkes yediği hâlde hurmalardan hiç eksilme olmadı.

İşte bu anlayışla, bu yaşayışla müslümanlar kısa zamanda bütün dünyaya yayıldı. Ne zaman ki, bunda gevşeklik başladı, bugünkü perişan hale düştü.

GÖNÜL BAHÇESİ · 14 EYLÜL 2002 · KAYIT 12013

Yaratılışa aykırı yaşayışın bedeli

Dünyada; bütün devletlerde, milletlerde huzur kalmadı. Huzursuzluk, sıkıntı, anarşi, terör, yeni buluşlara, akıl almaz teknolojik gelişmelere rağmen hergün katlanarak artmakta. İnsanların rahat etmesi için yapılan çalışmalar insanlara daha çok sıkıntı vermektedir.

Bütün bunların sebebi, başta insanın kendisi olmak üzere “yaratılanları” yaratılış maksadının dışında kullanmak. Dünyadaki canlı cansız herşey insan için yaratılmıştır. Dünyada huzur içinde yaşaması ve ahiret için hazırlığını yapması için. Hal böyle iken, bunlara maksada aykırı olarak sanki dünyada ebedi olarak kalınacak, hiç ölmeyecek gibi bağlanılırsa, hatta tapılırsa sıkıntı için davetiye çıkartılmış olur.

Bugün ahiret unutulmuş paraya, dünyalıklara tapma noktasına gelinmiştir. Bunun için de insanoğlunun başından, sıkıntılar belalar eksik olmuyor. Eski

ümmetler böyle durumlarda helaka uğraşıyorlardı, yok ediliyorlardı. Şimdi ise, peygamberimiz hürmetine isyanlarından dolayı insanlar helak edilmiyor, sıkıntılara, huzursuzluklara gark ediliyor.

İsa aleyhisselam, havarileri ile seyahat ederken, bir köye uğradı. Köy halkının kimisini kapı önünde, kimisini sokak ortasında ölü buldu. Bu manzarayı görünce, İsa aleyhisselam havarilerine buyurdu ki:” Bunlar Allahü teâlânın gazabına uğramış kimselerdir.”

Havariler, “Bunların günahlarının ne olduğunu öğrenmek isteriz” dediler.

Bunun üzerine, İsa aleyhisselam Allahü teâlâdan ölüm sebebini bildirmesini niyaz etti. Allahü teâlâ şöyle bildirdi: “Gece olunca sen kendilerine sor! Cevabını alırsın.” Gece olunca, İsa aleyhisselam sordu: “Ey köy halkı, başınıza gelen nedir?” İçlerinden birisi cevap verdi: “Ey Allahın peygamberi, dünya sevgisine dalmamız sebebiyle bu hâle geldik.” Dünyayı nasıl sevdiniz?” “Dünyayı ahireti kazanmada bir vasıta, bir gaye bilmedik. Bir annenin çocuğunu kaybettiği vakit ağladığı, bulunduğu vakit sevindiği gibi, biz de dünya malını kaybettiğimiz zaman çocuklar gibi ağlar, bulduğumuz zaman da çok sevinirdik.”

“Peki niçin hep sen konuşuyorsun, başkaları konuşmuyor?” “Ben onların yanında bulunuyordum. Onlardan değilim. Onlar şimdi çok fecî bir şekilde azap gördüklerinden, cevap verecek hâlleri yoktur. Ben cehennemden bir kenarında bekliyorum. Sonum ne olacak bilmiyorum.”

İsa aleyhisselam havarilerine buyurdu ki:“Dünyayı kendinize efendi ediniyorsanız, o da sizi kendisine köle eder. Ey havarilerim, sizin için ben dünyayı sırtüstü yere vurdum. Sakın benden sonra onu ayağa kaldırmayın! Çünkü o habistir. Onu seven Allaha isyan eder. Ahiret ancak onu terketmekle elde edilir.”

Dünyanın ne olduğunu Peygamber efendimiz şu hadis-i şerifleri ile çok güzel ifade buyurmaktadır:

“Dünya için, dünyada kalacağın kadar çalış! Ahiret için, orada sonsuz kalacağına göre çalış! Allahü teâlâyâ, muhtaç olduğun kadar itaat et! Cehennem ateşine dayanabileceğin kadar günah işle!”

“Dünya malından, sarıldığınız, sakladığınız her şey, yanınızda kalmayacak, sizden ayrılacaktır. Ancak Allah rızası için yaptığınız iyilikler ve ibadetler sizinle beraber kalacaktır.”

Fudayl bin İyâd hazretleri buyurur:

“Dünya altından olsa, elbet geçicidir. Ahiret topraktan bir çömlek olsa, akıllı olanlara, devamlı olan çömleği geçici olan altından çok sevmek lazım olurdu. Nerede kaldı ki, çabuk kırılan çömlek dünya ve devamlı olan altın ahirettir!”

Hasta, hastalığı sebebiyle, yemeğin tadını alamadığı gibi, dünya sevgisi olan bir kimse de, ibadetlerin tadını alamaz. Peygamber efendimiz, Dahhak hazretlerine sordu:”Tuzlu ve baharatlı yemekleri yiyip, üzerine süt içen sen misin?” “Evet öyledir, ya Resulallah.” “Bu yemekler nereye gidiyor, ne oluyor?” “ Sonu mâlum, ya Resulallah.” “İşte Allahü teâlâ, dünyayı Âdemoğlunun yediği yemeğin sonuna benzetmiştir.”

GÖNÜL BAHÇESİ · 20 EYLÜL 2002 · KAYIT 12014

Olacağı buydu!

Halkımızın yeniliklere, teknolojik gelişmelere büyük ilgisi var. Geçenlerde, Tüyük’ta sergilenen,”Bilişim Fuarı”nı dolaşırken yakinen göndüm bunu. Pazar günü olmasına rağmen insanlar, pikniğe, geziye gitme yerine buraya koşup gelmişler. Araba park edecek yer bulunmuyor, ücretli olmasına rağmen içeriye girebilmek için uzun kuyruklar oluşuyordu. İçerde ise, yenilikleri yakinen incelemek bir yana yürümek için bile zorlanıyorsunuz.

Fuarda bilhassa, bilgisayar, iletişim alanında akıllıklara durgunluk verecek gelişmeler sergileniyordu. Bunlar tabii ki ülkemizin geleceği bakımından çok güzel gelişmeler.

Ancak, teknoloji yerinde kullanıldığı zaman insanlığa büyük faydalar sağladığı gibi, kullanılmaması gereken yerde kullanıldığında da insanlığa büyük zararlar verebilir. Bunun birçok acı örneklerini gördük. Mesela siz yeniliklere ayak uyduralım diye ibadetlere, teknolojiyi sokmak isterseniz inanca büyük zarar vermiş olursunuz. Çünkü ibadetlerin esası değişmezlik üzerine kurulmuştur. Her teknolojik değişiklikte dini yenilemeğe kalkarsanız, bir müddet sonra din diye bir şey kalmaz. Dini değerler ayaklar altına alınmış olur. İnsanlar dinden soğur. Örnek mi istiyorsunuz? Şimdi buyurun aşağıdaki haberi okuyun. Çağdaşlaşmak(!) adına ne garabetler işleniyor görün!

“Kayseri Müftülüğü tarafından 40 camiye yaptırılan radyo frekansıyla ezan yayını sistemi, Kayseri’de bir mahalleyi ayağa kaldırdı. Ezan yayını için Kayseri Müftülüğü’ne tahsis edilen radyo frekansına başka bir radyonun frekansı karışınca, hoparlörden Oğuz Yılmaz ve Ankaralı Turgut’un parçaları yükseldi.

Kayseri Müftülüğü tarafından Erciyes Siteleri’nde bulunan Çınar Camii’ne yaptırılan radyo frekansıyla ezan yayını sistemine, radyo yayını karışınca mahalle halkı gece yarısı cami hoparlörlerinden dışarıya verilen müzik yayınıyla uyandı.

Çevredeki vatandaşların polisi araması üzerine olay yerine gelerek imam ve müezzini bulan ekipler, camiye girerek müziği kapattı. Yaklaşık 1.5 saat süren müzik yayının ardından mahalle sakinleri olayın şaşkınlığını üzerlerinden atamadıklarını söylediler. Mahalle sakinleri, “Biz gece uyuyorduk. Bir anda yüksek bir müzik sesiyle uyandık. Dışarıya çıktığımızda müziğin camiden geldiğini farkettik. Bir ara spiker dinleyicilerine istek saatimiz devam ediyor. İstekleriniz için bizi arayın dedi. Gördün mü, hoplayıver çekirge gibi parçalar çalıyordu. Polisler geldi ve müziği susturdular. Halen olayın etkisindeyiz” dediler.

Hani derler ya, “Buyurun cenaze namazına!” Dine bid’at sokulunca yani, dinde olmayan bir şey din diye dayatılırsa olacağı bu. Zannetmeyin ki, çok istisnai bir olay. Sadece Kayseri’de değil bu sistemin kurulduğu bütün şehirlerde her gün buna benzer nahoş olaylar meydana gelmektedir.

Milletimizin (Hatta turistlerin bile) asırlardır, huşu içinde dinleyip huzur bulduğu bir ezanı vardı, bundan da mahrum kaldı. O gönülleri fetheden ezandan mahrum kalan halkımız, camide imam efendinin tabi sesiyle rahatlıyordu. Şimdi bundan da mahrum bırakıldı. Fısıltı halindeki konuşmaların bile duyulduğu küçücük camilerde namaz hoparlör ile kıldırılıyor. O cızırtılı, mekanik ses insanda huzur bırakmıyor. İmam efendiye rica ediyorsunuz; zaten mekan küçük, iki üç saf cemaat, herkes sesinizi duyuyor, yaka mikrofonuna ne lazım var? Cevap hazır: Diyanet, müftülük böyle istiyor. Dinin emri mi, müftünün emri mi daha önemli insanın aklı duruyor.

Bütün bunlardan sonra ister istemez insanın aklına geliyor: Bu akıl almaz uygulamalar ile ne yapılmak isteniyor. Zaten her gün biraz da azalan cemaati camilerden uzaklaştırarak, camiler tamamen boşaltılmak mı isteniyor? Her türlü sıkıntılardan uzaklaşıp, Cenab-ı Hakkın huzurunda rahata erdiği camiler vardı, şimdi bu da çok görülüyor anlaşılan!..

GÖNÜL BAĞÇESİ · 21 EYLÜL 2002 · KAYIT 12015

Cami ve cemaat düşmanlığı

Dün, bilerek veya bilmeyerek yapılan bazı yanlışlıklar sebebiyle halkımızın camilerden uzaklaştırıldığını, camilerin boşaltıldığını bildirmiştim. Bugün, bu yazıma gelen bir tepki faksa yer vermek istiyorum. Gelen bu faksta, gidilecek cami kalmadığı, zaten namaz kılmak için buna da lüzum olmadığı bildirerek özetle şu görüşlere yer verilmektedir:

“Önce şunu ifade edeyim, söylendiği gibi camiler, 'Allah'ın evi' değildir. Eğitimden askerliğe her türlü sosyal faaliyetin yapıldığı bir toplantı yeridir. Bu toplantı yerlerinde ibadet de edilebilir. Cemaatle namaz kılmak için toplanmak şart değildir. Sadece Cuma ve baram namazının cemaatle kılınması şartı vardır. O da, en az üç kişi ile kılınabilir. Bu üç kişilik cemaat nerede oluşursa Cuma orada kılınabilir. Cemaat oluşmuşsa evde, iş yerinde, bağda-bahçede, piknik yerinde Cuma kılınabilir. İşin dini esası budur; gerisi örf ve alışkanlıktır. Ayrıca camilerde, süsleme ve dört halifenin isimleri konulduğu için, bidat ve şirk unsurları bulaşmıştır. Bunun için bugünkü mescitlere gitme değil gitmeme mecburiyetimiz vardır... “ Bu ifadeler apaçık cami ve cemaat düşmanlığıdır. Cuma ve Bayram namazı dışında cemaat mecburiyeti yok diyor. Bunlar için de belli bir yere ihtiyaç olmadığına ve üç kişinin olduğu her yerde kılınabileceğine göre, camilere ihtiyaç kalmıyor, bu faksı gönderene göre. Ondört asırdır, camiler boşuna yapılmış. Bu tür düşünenlerin iki gayesi var: Dinin emrettiği şeyleri ortadan kaldırmak; dinin yasak ettiği şeyleri meşrulaştırmak. Kısacası dinin ortadan kaldırmak, yok etmek!

Halbuki, cemaatle namaz islamın şiarıdır. Cemaatle namazın önemini, dinimizdeki yerine şu iki hadis-i şerif açıkca göstermektedir. Bir gün bir âmâ, Efendimize sordu: Yâ Resûlallah, benim gözlerim görmüyor, elimden tutup câmiye götürecek bir kimsem de yoktur. Evimde namazımı kılayım mı? Resûlullah efendimiz sordular: “Ezân sesini işitiyor musun?” Evet işitiyorum, dedi. Resulullah, “Sana evde namazı kılmağa izin veremem” buyurdu.

Yine bir kişi sordu: Şehrin kenar semtindeyim, camiye gelmem tehlikeli oluyor. Bana bir çare var mıdır? Namazımı evde kılsam, olur mu? Resulullah, “Ezân-ı

Muhammedîyi iştir misin?” buyurdu. Evet iştiririm, dedim. “Şu hâlde, namaza, yani cemaate gitmelisin” cevabını verdi.

Camilerin, Allah’ın evi olmadığı iddası da yalan ve iftira. Çünkü, Peygamber efendimiz, “Camiler Allahın evidir. Camiye devam edenin, huzura kavuşmasına ve Sıratı geçip Cennete girmesine Allah kefildir.” buyurdu. (Beyhekî). Camiye gidenler Cenab-ı Hakkın misafiridir. Nitekim, Peygamber efendimiz, “Güzel abdest alıp camiye giren Allahın misafiri olur. Allahü teâlâ da misafirine mutlaka ikram eder.” buyurdu.(Beyhekî). Yine Peygamber efendimiz. “Allahü teâlânın en çok sevdiği yerler camilerdir.” buyurdu (Müslim)

Cemaatle namaz kılmak "Sünnet-i hüdadır. Yani İslâmın şiarı olan sünnettir. Özürsüz terki caiz değildir. Uygun cemaat olduğu takdirde, özürsüz olarak cemaat ile namaz kılmağı terk etmek münâfıklık alâmetidir. Ve dört kitâbda la’netle yâd edilmiştir. Hadis-i şerifte, “Cemaatle namaz kılmak, sünnet-i hüdadır. Cemaate gelmiyen münafıktır” ve “Cemaati terkeden, dört kitapta da lânetliktir” buyurulmuştur. (Hidaye, İmad-ül-islâm)

Cemaati özürsüz terk eden Cennet kokusu duymaz. Bu kimse, dört kitapta da mel’ûn diye vasflanmıştır. Her kim cemaat ile namaz kılmağı severse, Hak teâlâ hazretleri o kulunu sever, melekler de sever.

Dinimizin bu açık hükümlerine, ondört asırdır şeksik şüphesiz ittifakla yapılan uygulamalara rağmen, camilerden, cemaatten uzaklaştırma gayretleri bir art niyet ifadesidir. Aklı başında olan bir Müslümanın ciddiye alacağı bir husus değildir. Bu tür faaliyetler, İslâmın protestanlaştırılması yani içinin boşaltılması projesinin bir parçasıdır.

GÖNÜL BAHÇESİ · 27 EYLÜL 2002 · KAYIT 12016

Yobazların medeniyet düşmanlığı

Önceki gün, “Patrona Halil” isyanının yıl dönümüydü. Tarih kitaplarında bunun üzerinde fazla durulmadığı ve önemi vurgulanmadığı için bu isyan sıradan bir isyan olarak bilinir, etkilerinden hiç söz edilmez. Halbuki, Patrona Halil, Kabakçı Mustafa ve Celali isyanları Osmanlı Devletinin Batı’daki teknolojik gelişmelere ayak uydurmasında çok önemli bir engel teşkil etmiştir.

Bu isyancılar, din cahili, kaba, yobaz, medeniyet düşmanı ahmak kimselerdi. Ahmak dostun olacağına, akıllı düşmanın olsun sözü boşuna söylenmemişir. Tarih boyunca din ve millet en çok bunlardan zarar görmüştür. Bunun için dinimiz cehaletin üzerinde çok durmaktadır. Hadis-i şerifte, “Nerede ilim varsa, orada müslümanlık vardır. Nerede ilim yoksa, orada kâfirlik vardır” “İlim Çin’de de olsa gidip alınız!” buyurulmuştur.

Osmanlı padişahları, dinini bilen ve yaşayan samimi müslümanlar olduklarından, 18. Yüzyılda, Osmanlının teknolojiye Batı’dan geri kaldığını görerek, dinin emrini yerine getirmek için Batı’daki gelişmeleri memleketlerine getirmek istediler. Buna ilk öncülük yapan, Sultan Üçüncü Ahmed Han idi.

Padişahın, Lâle Devrindeki idârî, sosyal ıslâhat ve mîmârî yeniliklere orduyu da ilâve etmesi, ilimden irfandan uzaklaşmış, her türlü rezaletin hakim olduğu yeniçerileri telaşlandırdı. Yeni tarzda teşkil edilecek nizâmi ordu için Fransa’dan mütehassıslar getirtilerek Üsküdar’da bir kışla kurdurulması, bozulmaya yüz tutmuş yeniçerileri ve yenilikleri yanlış anlayanları ve Osmanlı Hânedânı düşmanlarını harekete geçirdi.

Damad İbrahim Paşanın, Patrona Gemisi İsyânına katılmak suçundan affettiği Patrona Halil ve İstanbul’daki gayri Türk serseri takımından avânesi, makam hırsındaki küçük rütbeli devlet adamları ile vazîfeden alınmış memurlar ve çıkarıcılar tarafından isyâna teşvik edildi. İsyanın Pâdişâhın İran Seferi hazırlıkları sırasında olması da düşündürücü. Zaten, Osmanlıdaki iç isyanların çoğunda Avrupa’nın ve İran’ın parmağı olmuştur.

Yönlendirmeye, kıskırtıcılığa müsait olan Patrona Halil ve avânesi, teşvikler üzerine 1730 yılı başından itibaren isyân hazırlıklarına başladı. İsyancılar, Beyazıt hamamında toplanıp planlar yaptıkları için, burası yanlış olarak Patrona hamamı olarak bilinir. Sonbaharda, devlet adamlarının merkezde bulunmadıkları, Bâbîâlî’nin tâtıl olduğu bir günü beklediler.

Sultan Üçüncü Ahmed Hanın İran Seferine Hareket etmek üzere Üsküdar’da, devlet adamlarının da tâtıl dolayısıyla yerlerinde bulunmaması isyancıların işini kolaylaştırdı.

İsyana, Yeniçeri Ağası Hasan Ağa, 300 kadar kuvvetle karşı koymak istediye de, kardeş kanı dökülmemesi için geri çekildi. Yeniçeri Ağasının geri çekilişi âsilere güç verdi.

İstanbul Kaymakamı Mustafa Paşa, isyânı haber alır almaz, hadiselerden pâdişâhı haberdâr etti. Sultan Ahmed Han ve devlet adamları İstanbul'a geldiler. Lâle Devrinin barış, sükûn ve huzûruna alışan devlet adamlarının uzun görüşmeleri ve kardeş kanı dökülmesini istememeleri, isyâncıları daha da cesaretlendirdi.

Âsiler 30 Eylülde liste yapıp, 41 kişinin kendilerine teslimini istediler. Listede; Sadrâzam Dâmâd İbrâhim Paşa, Kaptan-ı deryâ ve İstanbul Kaymakamı Kaymak Mustafa Paşa, Sadâret Kethüdâsı Mehmed Paşa ve Şeyhülislâm Abdullah Efendiyle otuz yedi kişinin daha isimleri vardı. Çapulcu, gayri Türk ve hapisânâ kaçkınlardan meydana gelen âsiler ve taraftarları, İstanbul'un nâdide eserlerini yağmalayıp, şehrin âsâyişini bozdular. Sultan Ahmed Han, âsilerin istediği şahısları vazifeden alıp, İstanbul'dan uzaklaştırarak, hâdiselerin önüne geçmek istedi. Vezirliğe Silâhtar Mehmed Paşa tâyin edildi. Dâmâd İbrâhim Paşa, âsilerin eline geçince, Kaymakam Mustafa ve Mehmed paşalarla berâber hunharca öldürüldüler.

Sonra da padişaha yöneldiler. Sultan Ahmed Han tahtını, katliamların önüne geçmek için yeğeni şehzade Mahmûd'a bıraktı. Birinci Mahmûd Han, 15 Kasım 1730 târihinde Patrona Halil ve avânesini imhâ ettirip, İstanbul'da âsâyişi yeniden sağladı. Devlet kademelerine tâyinlerde bulunup, isyâncılardan eser bırakmayarak, devletin otoritesini tesis etti.

Fakat, devlet bu isyandan büyük zarar gördü. Moraller bozuldu, idareciler ciddi bir şekilde yeniliklere yönelmekten korktular. Hele yıllar sonra, başka bir yobaz olan Kabakçı Mustafa isyanı yenilikleri tamamen durdurdu. Osmanlı Devletine elli sene kaybettirdi diyebiliriz. Yarın da kısaca bu isyana değinelim isterseniz.

GÖNÜL BAHÇESİ · 28 EYLÜL 2002 · KAYIT 12017

Teknonolojik gelişmelere kim mani oldu?

Dün, Osmanlının Batı'daki teknolojik gelişmelere ayak uydurmasında en büyük iki engelden biri olan Patrono Halil isyanından bahsetmiştim. Bugün de diğeri,

yani Kabakçı Mustafa isyanından ve sebeplerinden bahsetmek istiyorum.

Kabakçı Mustafa isyanının sebepleri çok çeşitlidir. On sekizinci yüzyılın başlarında Osmanlı Devleti içte ve dışta çeşitli düşmanlarla mücadele ediyordu. 1789 Fransız ihtilâlinde sonra Avrupa’da meydana gelen olaylar Osmanlı ülkesini etkilemedi. Hattâ Sultan Üçüncü Selim Han “Nizâm-ı Cedîd” adı ile askerî, mülkî, idârî, ticârî, içtimâî ve siyâsî bir dizi ıslâhât teşebbüslerine girişerek devlete yeni bir hayâtîyet ve canlılık getirdi.

Bu durum Rusya, Fransa ve İngiltere’nin hoşuna gitmedi. Çünkü bunlar, Osmanlı Devletinin toparlanmasını istemiyorlardı. Bunun için Selim Hanın kurduğu modern Nizâm-ı Cedîd ordusunu istemeyen yeniçeriler ile menfaatperestleri ve Osmanlı Devletinin yıkılmasını isteyen hâinleri harekete geçirdiler.

Akka mağlubiyetini bir türlü unutamayan Fransızların İstanbul Sefîri Sebastiani’nin teşvik ve Selânikli dönme Sadâret Kaymakamı Köse Mûsâ’nın tahrikleriyle âsiler ayaklanmaya hazır hâle geldiler, Haseki Halil Ağayı parçalanarak öldürülmesiyle isyân başlatıldı. Büyükdere Çayırında toplanan âsiler, Kastamonulu Kabakçı Mustafa’yı lider seçtiler. Kabakçı Mustafa yıllarca Balkanlarda dolaşmış, Rusya’da ihtilal eğitimi almış profesyonel bir ihtilalciydi. Böylece Türk tarihinde profesyonel ihtilaller devri başlıyordu.

İsyân genişledi. Beş yüz kadar âsî İstanbul’a yürüdü. Âsileri Levend Çiftliğindeki bir tabur nizâmî asker durdurmaya kâfiyen, Köse Mûsâ Nizâm-ı Cedîd askerinin harekâtını durdurdu.

Sultan Üçüncü Selim Han da, Müslüman kanı dökülmesini istemedi. Sultan Üçüncü Selim Hanın; “Bu işlere sebep, benim hilmimdir (yumuşak huylu olmamdır)!” demesi üzerine, Köse Mûsâ âsileri teskin edeceğini ifâde ederek Nizâm-ı Cedîd askerlerinin kaldırıldığı hakkındaki fermanı çıkarttı. Kararın hemen ardından Köse Mûsâ harekete geçti. Çardak ve Unkapanı İskelesine gelen âsiler, yeniçeriler ile birleşip, Nizâm-ı Cedîd taraftarı devlet adamlarını katlettiler.

Daha sonra Pâdişâhı da istemiyoruz diye bağırان âsiler, 29 Mayıs 1807’de Sultan Üçüncü Selim Hanı tahttan indirip, yerine Sultan Dördüncü Mustafa Hanı geçirdiler. Bütün ilerlemeler, yenilikler durduruldu. Kabakçı Mustafa Turnacıbaşılik pâyesiyle Boğaz’a tâyin edildi. Hükûmet işlerinde nüfûz sâhibi oldu. Ancak bu çok kısa bir zaman sürdü. Temmuz 1808’de Boğaz’daki evinde

öldürüldü. Fakat bu isyanın bedeli ağır oldu devlete. Devlet, koskoca elli sene kaybetti. Teknolojik yarışta, Batıya yetişmek artık hayal oldu.

Buna rağmen yeniliklere devam edildi. Fakat, Batılılar Osmanlı Devletinin ilmi ve teknik alandaki ilerlemelerine mani olabilmek; onları içte ve dışta zayıflatmak için bütün güçleriyle çalışmaya devam ettiler. Osmanlı ülkesine gönderdikleri sefirler, tüccarlar, bilginler ve ajanlar vasıtasıyla azınlıkları tahrik ederek, bölücülük yaparak ve nüfuz edebildikleri devlet adamlarını kullanarak Osmanlıları tarih sahnesinden silmek istediler.

Okumak, ilim irfan sahibi olmak için Avrupaya giden Türk gençlerinin beyinlerini yıkayarak, memleketlerine döndüklerinde, gayelerine uygun bir şekilde kullanmak istediler. Bu telkinlerin üç ana hedefi vardı. Bunlar; gençlerin Osmanlı Hanedanına itaat duygusunu kırmak, dini metanetlerini zaafa uğratmak, yabancı fikir ve adetlere alıştırarak yozlaştırmaktı. Böylece bünyelerindeki tahribat tamamlanmış olacaktı. Gerçekten de birkaç yıl içerisinde, batı ülkelerine giden gençlerin pek çoğu, bedeni Türk; fakat düşüncüsü, anlayışı ve yaşayışı itibarıyla tam bir Avrupalı haline geldi.

Osmanlı Padişahları ve Osmanlı elitleri, örf ve adeti muhafaza ederek, Batı'nın sadece teknolojisini almak istiyorlardı. Fakat beyni yıkanmış Batı hayranları teknoloji bırakarak Batı'nın rezaletlerini getirdiler.

Çok kimsenin zannettiği gibi, Batı'daki teknolojinin, sanayinin Osmanlıya gelmesine Padişahlar ve ilim adamları mani olmadı. Bunlar, dinin emrini yerine getiremedikleri için her zaman üzüntü duydular. Çünkü dinimize göre, müslümanlar teknolojide diğer milletler aşağıda ise, onların seviyesine çıkıncaya kadar hatta onları geçinceye kadar, idareciler vebal altındadırlar. Netice olarak, Osmanlıya teknolojinin gelmesine, Patrono Halil, Kabakçı Mustafa gibi Batı'nın yönlendirdiği, kışkırttığı yobazlar, gericiler mani oldu.

2002 YILLIK KÜLLİYATI

10

Ekim

8 yazı · Gönül Bahçesi: 8

GÖNÜL BAHÇESİ · 4 EKİM 2002 · KAYIT 12018

Adres doğru ise korku olmaz

Rahmetli Ayhan Songar Bey anlatmıştı: Meşhur romancımız Reşat Nuri Güntekin'in hastahane tedavisi görürken, oda arkadaşı üç ihtiyarın neşe içinde konuşmaları dikkatini çeker. İhtiyarlar, huzur içinde, gönül rahatlığı ile aralarında şöyle sohbet ediyorlar: “Çok şükür haccımızı yaptık, namazımızı kılıyoruz, kılamadıklarımızın da kazasını yaptık. Çocuklarımızı da evlendirdik. Torunlarımızı da gördük. Artık sona yaklaştık. Bir de son nefeste imanla gidebilirsek bizden iyisi yok. İnşallah bu da olacak.”

Reşat Nuri, ihtiyarların bu rahatlığına, neşe içinde ölümü beklemelerine imrenir, gıpta eder. Sonra da üzüntü içinde yanındakine şöyle der: Şunların haline bak. Ne kadar rahatlar, ölümden korkmak bir yana sevinç içinde ölümü bekliyorlar. Ölümü ahiretin bir müjdecisi olarak görüyorlar. İnanmak ne kadar güzel. Keşke ben de bir inanabilsem, bunlar gibi huzurlu olabilsem!”

Gerçekten imrenilecek bir huzurdur tevekkül içinde ölüme hazır olmak. Uzaktan ihtiyarların halini müşahade eden bile bu kadar etkilenebiliyor. Ancak bunun tadını tadan bilir. Tarih boyunca, herkes bu huzuru bulmak için çırpınmış fakat, yanlış adreste aradıkları için çoğu bir türlü bulamamışlar. Ancak doğru adreste olanlar bu tadı tadabilmişler.

Ölüm korkusu, ıstırapı o devrin inancı zayıf bütün aydınlarında vardı. Mesela, Ahmed Haşim'in ölüm korkusu hastalık derecesindeydi. Yaş otuz beş yolun yarısı, şiiri ile yetmiş yaşı hedefleyen ancak kırkaltı yaşında giden Cahid Sıtkı da ölüm korkusu içinde kıvrananlardandı.

Ayhan Songar Bey ölümden korkmazdı. Tevekkül sahibiydi. Hatta bir gün, birisi odasına gelip kendisini ölümlle tehdit eder. Bunun üzerine kahkaha ile gülmeye başlar.”Ölümlle değil de dayakla tehdit etseydin belki isteğini yerine getirdim, çünkü dayaktan çok korkarım. Fakat ölümden korkmam, ha bugün ha yarın ne fark eder” der. (Kim, niçin tehdit etti bende mahfuz) Hastalığı iyice ağırlaştığı songünkü yazısı da, “Tedbir takdire kâr etmiyor” idi. Bu yazısında, herkesle helallaşarak, ertesi gün vefat etmişti.

Ölümden korkmayanlar, ölüme her zaman hazır olanlar bu dünyada güle oynaya yaşamışlar, güle oynaya ahirete gitmişlerdir. İnançsızlar ise bütün ömürleri boyunca ölüm korkusu içinde kıvranmışlar, ölümü unutmak için kendilerini, içkiye, uyuşturucuya, eğlenceye vermişlerdir. Hem dünyalarını hem de ahiretlerini kendilerine zehir etmişlerdir.

Bir kıssa ile, konuyu bağlayalım: Geçmişte, çok kibirli, gururlu ölümden çok korkan bir hükümdar vardı. Birgün maiyeti ile atın üzerinde dolaşırken, karşısına, yamalı fakat temiz elbiseli yaşlı bir kimse çıkar. Hemen “Uzaklaştırın” emrini verir. Mâiyetindekiler uzaklaştıramazlar. Bu hâli gören hükümdar, küplere biner. Fakat ihtiyar hiç oralı olmaz. Kulağına yavaşa, “Ben Azrâilim” der. Bu sözü duyan hükümdarın yüzü solar, eli ayağı soğumaya, korkudan titremeye başlar. “Ne olur bana biraz müsâade ver! Geri dönüp çocuklarımı, sarayımı son bir defacık olsun göreyim “ der. Azrâil aleyhisselâm,”Hayır buna müsâade edemem” deyip orada canını alır. Hükümdar saltanatından, köşklerinden ayrılmanın acısıyla cansız bir şekilde attan aşağıya yuvarlanır.

Azrail aleyhisselam bu defa da, ölümden kormayan, her zaman ölüme hazır olan sâlihlerden birinin de yanına gelerek,”Benim işim, Rabbinimden aldığım emirle can almaktır.” der. O kimse, “ Buyurun, aldığınız emri yerine getirebilirsiniz.” der. “İstersen, şu an hazır değilsen sana izin vereyim, git çoluk çocuğun ile görüş onlarla helâllaş, der.” Lüzûm yok, ben zaten her zaman onlarla helâllaşırım, ben her zaman ölüme hazırım. Senden istediğim, bir an önce beni Allahü teâlâya kavuşturmandır. Sadece namaza durup, secde hâlinde iken canımı alırsan memnun olurum.” Secdeye vardığında, Azrâil aleyhisselâm canını alır. Huzur içinde, ahiret alemine uçup gider.

İşte size günümüzden ve geçmişten iki ibretli olay. Dünya ve ahiret huzurun adresi belli. Bize sadece doğru adreste miyiz değil miyiz buna bakmak kalıyor.

GÖNÜL BAHÇESİ · 5 EKİM 2002 · KAYIT 12019

Akıllı kimse gafil kimse

Dün, ölümden korkanların ömür boyu çektiği ıstıraptan bahsetmiştim. Gerçekten, bazıları ölüm lafını bile duyunca tüyleri ürperiyor. Birisi, odalarından biri

mezarlığa bakıyor diye evinden taşınmıştı. Peki, ölümden kimler niçin korkar bugün de bundan bahsetmek istiyorum. Ölümden korkanların birincisi, ahiret hayatına inanmayanlardır. İkincisi inansa bile, dünyadan hiç ayrılmayacakmışçasına, dünyaya ve dünyalıklara dünya nimetlerine bağlananlardır. İnsanın çok sevdiği, aşk derecesinde bağlandığı şeylerden ayrılması zordur.

Bunlar, ahiret için bir hazırlık, bir yatırım yapmadıkları için ölümden korkuyorlar. Bir islam büyüğüne, bu tür insanların niçin ölümden korktukları sorulduğunda şöyle cevap verir:” Bunlar, dünyalarını mamur, ahiretlerini harap ettikleri için ölümden korkuyorlar. Mamur bir yerden harap bir yere gitmeyi kim ister?”

Herşeyin bir yaratılış gayesi vardır. Dünya ahiret içindir. Bunu bilen, buna göre hareket eden her zaman huzur içinde olur. Dünya hayatının geçici olduğunu herkes bilir. Fakat buna göre hareket eden, yaşayan azdır. İnsanoğlu genelde burada gaflete düşer. Aklını kullanmaz.

Peygamber efendimiz, “Akıllı kimse, kendisini hesaba çekip ölüm için hazırlanan kimsedir” buyuruyor. Bir şey için hazırlanmak, onu sık sık hatırlamakla olur. Hatırlamak ise, hatırlatıcı şeylere bakmakla, onları yapmakla mümkündür. Genel olarak bütün insanlar ölümden gafildir. Bir âyet-i kerimede, “Hesap görme zamanı yaklaşmasına rağmen, insanlar gaflet içinde, bundan yüzçeviriyorlar” buyuruluyor. (Enbiya 1)

Gaflete düşüp, dünyanın faydasız zevklerine aldanan, ölümden habersiz yaşar. Yanında ölümden bahsedilince, nefret eder. Peygamber efendimiz, “Kim ölümden nefret ederse, Allah da ondan nefret eder” buyuruyor.

İslam büyükleri, bir şeyin olacağı muhakkak ise, onu olmuş bilmek lazım, buyurmuşlardır. Ölüm muhakkak olduğuna göre, ondan korkmanın, kaçmanın bir faydası yoktur. Akıllı insanın yapacağı, ölümü sık sık hatırlayıp ona hazır olmaktır. Böyle yapan, ölümü ana ana dünyanın kirli işlerinden uzaklaşmaya başlar.

Bir zat, bir kimseden bahsederek onu çok övdü. Orada bulunan Peygamber efendimiz, “O kimsenin ölümü hatırlaması nasıldır?” buyurdu. O zat da, “Ölümü hatırladığını hiç duymadım” dedi. “O halde onun bir değeri yoktur” buyurdu. Demek ki değerli olmak, ölümü hatırlamakla da anlaşılıyor. Ölümü hatırlamak, ölüme hazırlanmakla olur.

Gaflet, ölümü unutmaya, insanın içinde bulunduğu nimetler sebebiyle dünyaya bağlanmaya sebep olmaktadır. Muhammed aleyhisselam peygamber olarak gönderildiği zaman, şeytanlar İblisin başında toplanarak, üzüntülerini bildirdiler. Bundan sonra işimiz zor, insanları nasıl kandıracağız dediler. Bunun üzerine İblis onlara sordu, “Bunlar dünyayı severler mi?” “Evet, dünyayı severler” dediler.

İblis, “Öyleyse üzülecek birşey yok. Onlara birçok haksız kazanç sağlarız. Lüzumsuz masraf yaptırırız ve lüzumlu yere para harcatmayız. Zaten her kötülük bu üç şeyden meydana gelir.” dedi.

Para, mal, mülk tarih boyunca insanlığa büyük zarar vermiştir. Çünkü, para çok tehlikeli, tesirli bir silahtır. İyi yönde yani, dinini imanını muhafazada, hayır hasenatta, insanlara iyilikte kullanıldığında ne kadar faydalı olmuş ise, kötü yönde, zevk safada, fuhuşta, zulümde kullanıldığında da o kadar zararlı olmuştur. Genelde bu silah hep kötü yönde kullanılmıştır.

Bunun için, geçmişe baktığımızda, insanların refahının, zenginliklerinin artmasıyla, dinden, maneviyattan hızla uzaklaştıklarını görüyoruz. Burada ters bir orantı görünüyor.

Dünyanın zararından kurtulmanın yolu, yaratılışına uygun kullanmak geçiyor. Çünkü, dünya bir binektir. Binebilirsen seni taşır, binemezsen o sana yüklenir ve seni öldürür. Dünyada herkes misafirdir. Yanındaki şeyler emanettir. Misafirin gitmekten, emanetin ise geri alınmaktan başka çaresi yoktur.

GÖNÜL BAHÇESİ · 11 EKİM 2002 · KAYIT 12020

İslamı protestanlaştırma gayretleri

Batı dünyası, yani Hristiyan âlemi, ilk zamanlar İslamiyeti pek ciddiye almadı. Arabistan yarımadasında, Araplar arasında dini bir mücadele olarak baktı olaya. İslamiyet Arabistan dışına taşıp, doğuya, batıya, özellikle de Anadolu kapılarına dayanıp, Bizansı, Avrupayı tehdit eder duruma gelince Hristiyan âlemi telaşlandı.

Derhal, Haçlı seferlerini başlattılar. Kudüs’e kadar ulaşip binlerce müslümanı kılıçtan geçirdiler. Fakat, Müslümanları yıldıramadılar, Müslümanlar tekrar toparlanıp, Haçlı sürüsünü, Kudüsten ve Anadoludan attılar.

Hristiyan âlemi bu yenilgiyi bir türlü hazmedemedi. Her fırsatta saldırıya devam etti. Ancak, asırlar süren savaşımlara rağmen bir netice alamamaları onları farklı taktik uygulamaya sevketti. Kaba kuvvetle bir yere varamayacaklarını anlayarak, Müslümanları içeriden yıkmaya karar verdiler. 18.asırda bu yeni planı uygulamaya koydular. Yetiştirdikleri casuslarla (Hempher gibi) ve Müslümanların arasından satın aldıkları kimseler vasıtasıyla İslamın esaslarını bozmaya, yani protestanlaştırmaya karar verdiler.

Yapılmak istenilenin iyi anlaşılabilmesi için protestanlık nedir, bunu kısaca bir göz atalım: 15.yüzyıla kadar, Hristiyanların üzerinde katolik kilisesi, yani papa hakimdi. Merkezi bir din otoritesi vardı. Keşiflerden sonra, ortaya çıkan burjuva sınıfı, zenginliğin verdiği güçle, kontrolsüz bir şekilde, haram günah tanımadan zenginliğin tadını çıkarmak istediler. Fakat, bozulmuş da olsa, kendine göre emir ve yasakları olan Hristiyanlığın ahlaki kuralları ile çatışınca, isteklerini rahat bir şekilde yapabilmenin yollarını aramaya başladılar. Mesela, zenginleşen tüccarlar faiz ile çalışmaya başladılar. Hristiyanlık buna müsaade etmedi. 1517’de Alman papazı olan Martin Luther çıkıp her türlü isteğe izin verince burjuva sınıfı yani zenginler rahatladı. Din baskısından kurtulmuş oldular. Dini kendi âdi isteklerine alet etmeye başladılar.

Şimdi, Protestanlığın esasları olan maddelere bir bakıp, zamanımızda İslama karşı yapılanlarla mukayese edelim: “1- Dinin yorumlanması ve anlaşılması tek otoritenin(Katolik kilisesinin) tekelinden çıkartılmıştır.” (Günümüz Luther’leri de, 14 asırdır, Müslümanların dinlerini öğrendikleri, fıkıh kitapları bir taarfa atıp, herkesin dinini doğrudan meallerden öğrenip, istediği gibi ibadet etmesi ve belli bir mezhebe bağlı kalınmaması için Müslümanları yönlendirilmiyorlar mı? Dinin belli bir kaynaktan öğrenilmesini savunanları, çağdışılıkla, gericilikle suçlanmıyorlar mı? İlahiyat fakültelerinde öğrencilere, her biriniz birer Luther olmalısınız, telkininde bulunulmuyor mu?)

“2- Dinin yorumlanmasında vahiy değil akıl ön plana alınmıştır. Akıl, dini istediği şekilde yorumlayacaktır. Din, kamusal alandan uzaklaştırılarak birey alana çekilecek” (Günümüz Lutherleri de, Hadis-i şerifleri, âyeti kerimeleri yorumlarken, aklı ön planda tutmuyorlar mı? Herkesin aklı farklı olduğuna göre, herkesin anlayışı farklı olacağından, akıl sayısı kadar görüş, din, yani dinsizlik ortaya çıkmayacak mı? Getirilmek istenen nokta da bu değil mi zaten)

“3- Ayinler, (ibadetler) dinin esası değildir. Tanrının ibadete ihtiyacı yoktur. Dinde esas olan, kalbin temiz olmasıdır, dinde bu kafidir.” (Günümüz reformcuları da, namaz kaldırmamak, ezanı kaldırmak ve diğer ibadetleri yaptırmamak için uğraşmıyorlar mı? İbadeti, emir ve yasağı olmayan hiç din olur mu? Sen her türlü pislği işleyeceksin, kanalizasyon çukurundan çıkmayacaksın, sonra da ben tertemizim diyeceksin! Böyle kalb temizliği, böyle inanç olur mu?)

“4- Latince olan İncil diğer dillere çevrilerek yaygınlaştırılacak” (İslam tarihi boyunca, son senelerdeki kadar meal, tefsir basılmadı. Her önüne gelen Kur’an-ı kerim meali, tefsiri yazıyor ve bu mealler gazetelerde promosyon olarak verilerek mukaddes kitabımız ayağa düşürülüyor. Anadille ibadet öne sürülerek, Kur’an-ı kerimin orijinali unutturulmaya çalışılıyor.)

Bu kadar benzerliğe ne dersiniz? Herhalde kimse buna bir tesadüf diyemez. Bu protestanlaştırma projesini, İngiltere’nin yönlendirdiği Avrupa yürütüyordu. 11 Eylül olayından sonra ABD de açıkça aktif bir şekilde projeye destek vermektedir. 11 Eylül olayı belki de, Müslümanlara gösterdiği toleransı kırmak ve ABD’yi de projeye dahil etmek için hazırlanan sinsî bir plandır.

GÖNÜL BAHÇESİ · 12 EKİM 2002 · KAYIT 12021

Protestanlaştırmaya destek verenler

Dün İslamiyetin Protestanlaştırılması gayretlerinden söz etmiştim. Bugün de, İslam dünyasında bu faaliyetlerde rol alan, iç ve dış destekçilerden bahsetmek istiyorum. Önce şunu ifade edeyim, Ehli sünnet inancına sahip İslam âlimlerinin dışında kalan bütün Müslüman aydınlar bilerek veya bilmeyerek; az veya çok bu sinsî faaliyete destek verdiler.

İslam dünyasında protestanlaştırma hareketlerine ilk destek, Muhammed Abduh, Cemalettin Efgani, Mercani, Musa Carullah... gibi reformistlerden geldi. İslamın yeniden yorumlanması fikrini ortaya atarak protestanlaştırmaya öncülük ettiler. (Ülkemizdeki, günümüz Refomcularını, Luther’lerini herkes bildiği için bunların isimlerini zikretmeği luzumsuz görüyorum. Arife tarif gerekmez.)

Kulvarları farklı da olsa, Hasan el Benna, Seyyit Kutup, Mevdudi, Raşit el Gannuşi, Hasan Turabi, Malik bin Nebi, Muhammed İkbal, Hamidullah gibi

kimselerin ortaya attıkları “Kur’an’a” dönüş hareketi de Protestanlaşmaya katkı sağladı. Ayrıca, isyancı terörist faaliyetleri ile insanları İslamiyetten soğuttular, ürküttüler.

Türk dünyasında; türkçülüğü, turancılığı esas alan, Yusuf Akçura, Gaspralı İsmail, Ziya Gökalp gibi “Türk Yurdu” mecmuası etrafında toplanan aydınların faaliyetleri de, İslamın Protestanlaştırılması hareketinin ekmeğine yağ sürdü. Çünkü bunlar da Hıristiyanlık gibi, İslamın da değişime ayak uydurmasını, reformu savundular.

İçeride ise, protestanlaştırma çalışmalarına ilk ciddi destek, 10 Haziran 1928 tarihinde, İlahiyatçıların yayınladığı beyanname ile geldi. Köprülü Fuâd, Şerâfeddin (Yaltkaya), İzmirli İsmail Hakkı, İ.Hakkı (Baltacıoğlu), Halil Halid, Halil Nimetullah, Arapkirli Hüseyin Avri, Hilmi Ömer, Yusuf Ziya (Yörükan) ve Mehmed Ali Aynî’nin imzaladığı, İbadeti zamana uydurmak ve İslamiyeti ıslah projesi adı ile yayınlanan bu beyanname protestanlaştırma hareketine açık bir destektir. Çünkü, ibadetlerin biçiminde ve dilinde reform yapılarak; camilere müzik âletleri konulmasını, hutbeleri filozofların okumasını, ibâdetlerin ana dille yapılması isteniyordu.

İzmirli İsmail Hakkı’nın şu ifadeleri Protestanlığın kurucusu Luther’in düşüncelerinden farklı değildi: “ Hayır ve sevap, insana has olan kanuna itaat ve hayırlı ameldir. Kalbimizin, Allah ve insan sevgisi ile dolu olması, üzerimize vacip olan vazifeleri yapmakta ve cenab-ı Hakkın hayırlı amel irade etmesi için gereken vazifeleri yerine getirmekte irademizin bulunması namazın kendisidir... İbadetler bir takım vesilelerden ibarettir. İnsana, kendine has iradesi ile ibadet ve din lazımdır...Bu İbadetler kalpleri temizlemeye vesiledir. Bizzat istenen maksatlar değildir... Akıl asıl, din ona dayanır. (İslam Dini ve Tabii Din, 42-63)

Dikkat ederseniz, İzmirli de, Luther gibi ibadetlere önem vermiyor, akli esas alarak vahye inanmıyor. Halbuki din vahye dayanır, akla dayanmaz.

Dinlerarası diyalog da Protestanlaştırma projesi kapsamındadır. Diyalog faaliyetinde bulunanların niyeti ne olursa olsun, hatta iyi niyetle bile yapılması bu neticeyi değiştirmez. Zaten Vatikan maksadını saklamıyor, açıkça ifade ediyor. Nitekim, Papa 2. Jean Paul da, Sen Pietro Kilisesinde, 25.6.2000 günü pazar ayininde, “Kilise ile diğer dinler arasındaki diyaloga evet. Ama aynı zamanda tek kurtarıcının İsa olduğunu ilan etmek gerekiyor” diyerek diyalog sonunda nerede

birleşileceğinin adresini de vermiş oluyor. Batı diyalog çalışmasını bu maksatla başlattı. Böyle bir diyalogtan, zarardan, yıkımdan başka ne beklenir?

Son aylarda başlatılan Diyanetin “Güncel Dini Meseleler İstişare Toplantıları” da protestanların kararları ile örtüşüyor. İşte toplantıda ele alınan konulardan bazıları: Dini metinleri okuma, anlama ve yorumlama; din ve sosyal değişme ile ilgili konular; tarihte ve günümüzde kadının toplumsal konumu ve rolü, ana dil ile ibadet, Kuran ve hadislerin anlaşılmasında, yorumlanmasında yöntem, Hz. Peygamberin dindeki konumu, Akıl vahiy ilişkisi vb. Luther’in yaptığı gibi hep, “Yeniden yorum” üzerine bina ediliyor. Sanki din yeni geldi, bugüne kadar hiç yaşanmadı!

Kimsenin kalbini okuyamadığımız için tabii ki, bütün bunların art niyetle mi iyi niyetle mi yapıldığını kesin olarak söylemek zor. Ancak, her olayda olduğu gibi burada da geline nokta bakmak gerekir. İyi niyet her zaman iyi netice vermez. İyi niyetli olmak insanı vebalden kurtaramaz. Cehennemin yolları iyi niyet taşları ile döşelidir. Cehennem iyi niyetlilerle doludur.

GÖNÜL BAHÇESİ · 18 EKİM 2002 · KAYIT 12022

Rüzgar eken fırtına biçer

Bugün dünyanın süper gücü nasıl ABD ise, bir zamanlarda Osmanlı İmparatorluğu idi. Hem de asırlarca üç kıtada devam eden bir üstünlük. Her devlet bir iş yapacağı zaman, “Osmanlı ne der?” diye düşünürdü.

Osmanlının himayesinde ve idaresinde olan her millet Osmanlıdan kendisine bir zarar gelmeyeceğinden emindi. Bunun için Osmanlıya düşmanlık aklından bile geçmezdi.

Yakın zamana kadar, ABD’deki müslümanlar hangi millettense olurlarsa olsunlar, gururla “Amerikalıyız” diyorlardı. Şimdi diyemiyorlar. 11 Eylül’den sonraki, farklı, haksız muameleler bu noktaya getirdi onları. Halbuki hukukta genel kaidedir. Birinin yaptığı suçtan dolayı diğerleri cezalandırılmaz.

Peki, sayıları çok az da olsa bazı Müslümanları anarşiye, teröre iten sebep nedir? Terörün hiçbir haklı sebebi olamaz; fakat durup durukken bu hale gelmedi bunlar.

Onları canlı bomba çılgınlığına ne sevketti? İsterseniz bunun cevabını kendilerinden dinleyelim. İslâm araştırmacısı Karen Armstrong, İngiliz The Guardian gazetesindeki bir yazısında bu soruların cevabını şöyle veriyordu:

“Bundan yüz sene kadar önce, Müslümanlar böyle değildi; hepsi barış severdi. Bugün İslâm dünyasının her yerinde Batı’ya özellikle de Amerika’ya karşı bir hınc var. 11 Eylül eylemini samimiyetle kınasalar bile, içlerinden bir de oh olsun demektedirler.

Usame bin Laden ve diğerlerini Bush ve müttetikleri şimdi imha etseler bile, yüzlerce yeni lider ve lider ruhlu insanlar mantar gibi bitecektir. Çünkü insanların Amerika’ya kini vardır. Biz İngilizler bu kinin ne demek olduğunu İrlanda meselesi yüzünden çok iyi biliriz. Zira İrlanda’daki çatışmaların sorumlusu İngiltere’dir.

Bu çalkantının, bu kinin ve bu öfkenin birinci sebebi sömürü ve istismardır. Batı hemen hemen İslâm âleminin bütün ülkelerini işgal etti. İşgal ettiği her yeri sömürdü. Bütün ham maddelerine el koydu. Birinci Dünya Savaşı sonunda Osmanlı Devleti’nin yıkılmasıyla da Batı işgal etmedik İslâm diyarı bırakmadı.

Halbuki Müslümanlar dünyanın en büyük medeniyetlerinden birini ve dünyanın en güçlü devletlerini kurmuş köklü bir geleneğe sahiptiler. Hz. Muhammed’in vefatından 100 sene sonra Atlantik Okyanusu’ndan Çin ortalarına kadar uçsuz bucaksız bir sahayı ellerine geçirmişlerdi. Daha sonra ise Osmanlı Devleti, kendi döneminde dünyanın en güçlü ve biricik devleti idi.

İşte böyle tarihi bir mirasa sahip Müslümanlar, Batı’nın kendisini büyük görüp İslâm âlemini küçümsemesini bütün horlamaya kalkışmasını hiç hazmedemediler. Yapılan haksızlıklar Batı’ya karşı büyük bir nefret doğurdu.

Mısır gibi bazı ülkeler, Batı’yı taklit yoluyla modernleşmeyi denediler. Bu ise halk arasında ters tepki yaptı. Zira halk yeni yöneticilerin kendi örf ve adetlerini, dini geleneklerini hor gördüklerini müşahade etti.

Diğer taraftan Batılılar sömürgeleştirdikleri ülkelerde okullar, hastaneler açtılar. Fakat bütün bunlar Batı’nın menfaatlerine yönelik faaliyetlerdi. Ülkeyi Batı’ya daha fazla bağımlı hale getirmek maksadıyla yapılan işlerdi.

Nitekim misyonerler bu okullarda halkın çocuklarına dini geleneklerini kötülüyor, kültürlerini küçük gösteriyordu. Bu okullardan mezun olanlar sonunda kendilerini ne Doğulu hisseder oldular, ne de Batılı. Okumuşlar dinden ve halktan

koptu; aydın halka, halk aydına yabancılaştı. Batı yanlısı zümre ile dindar halk birbirinden uzaklaştı.

İslâm ülkelerinin petrollerini sömürebilmek için Batılılar bu ülkelere en zâlim diktatörleri yerleştirdiler. Sonraları Batı'yı temsil eder hale gelen Amerika, CIA yoluyla pek çok ülkede iktidar değişikliği yapıp, Amerika'nın çıkarını gözetecek kişileri başa getirdi.

Müslüman halklar, sevmedikleri kişileri başa geçirip başta tuttuğu için Batı'ya dış bilemeye başladı. İran'da Irak'ta, Mısır'da ve daha pek çok yerde Batının adamı diktatörler ve yönetimler başa getirilmedi mi? (devamı yarın)

GÖNÜL BAHÇESİ · 19 EKİM 2002 · KAYIT 12023

Etki tepki meselesi

İngiliz araştırmacı Karen Armstrong Müslüman ülkelerdeki terörün sebebini anlatmaya şöyle devam ediyor: “Kısa görüşlülükle hareket ederek ve sırf kendi çıkarlarını düşünerek İslam ülkelerine yön veren Batılılar, gitgide sevimsizleştiler ve nefret edilir duruma düştüler.

Bir yandan insan haklarından ve demokratik değerlerden dem vurunken, diğer yandan despot yönetimleri ayakta tuttuğu için ABD, sahtekâr devlet olarak görülmeye başlandı. Çünkü bu halkların ne hakları vardı, hatta ne de protesto etme yetkileri.Yüzbinlerce Filistinli, İsrail işgali yüzünden mülteci durumda bulunurken, hangi insan haklarından, hangi demokratik değerlerden bahsedebilirdi?

Demokrasi adı altında yapılan zorbalıkları, laiklik adına yapılan baskıları, insan hakları maskeli işgalleri göre göre Batı'dan ve Batılı değerlerden tiksinemeye başlayan Müslüman kitleler, çareyi giderek İslâmı daha iyi yaşamakta aramaya başladılar.

Nerede Batı tipi bir toplum olmuşsa, orada mutlaka, fundamentalizm de ortaya çıkmıştır. Nitekim ben bunları yakından inceledim. Hepsinde de gördüğüm şudur: Bu insanlar Batının gerçek maksadının hakiki imanı ve dini değerleri yok ettiği kanaatini taşıyorlar. Bu fundamentalistler hayatta kalma mücadelesi verdiklerine

inanıyorlar. Üzerlerine fazla gidildiği ve duvara dayandıkları zaman da mecburen saldırıya geçiyorlar.

İslâm'da intihar da, masum insanları, savaşmayan kadın, çocuk ve yaşlıları öldürmek de haramdır. Fakat bazı gruplar, yapılan zulümlerden gına getirmiş ve eylemden başka çarenin kalmadığı kanaatine varmışlardır. Bu kimseler, hayatında çok zulüm görmüş ve sonunda da Seyyid Kutup'tan ilhamla zâlim yönetimleri silah yoluyla devirme yolunu seçmişlerdir.

Kur'ân'da Allah ancak haklı savaşa izin verir ve bu savaş herhangi bir saldırıya karşı savunma savaşdır. Fakat insanların; Filistin'deki Müslüman evlerinin Amerikan füzeleriyle yerle bir edildiğine, Irak'ta milyonlarca çocuğun Amerikan ambargosu yüzünden öldüğüne bakarak, Amerika'yı saldırgan olarak görmüş olmaları mümkündür.

Bununla beraber itiraf etmeliyim ki, 11 Eylül saldırısı beni tam anlamıyla hayrete düşürdü. Çünkü bu saldırı, benim incelemiş olduğum Müslümanların hiçbirinin yapacağı bir işe benzemiyordu. Görünen o ki Muhammed Atta uçağa binmezden önce votka içmişti. Oysa alkol Kur'ân'da kesinkes yasaklanmıştır ve bir şehit adayının nefesi votka kokarken cennete girebilmeyi düşünmesi asla ve kat'a mümkün değildir. Pensilvanya'da düşen uçaktaki terörist olduğu iddia edilen Lüblanlı Ziyad Cerrahi'nin de gece kulüplerine devam eden biri olduğu iddia ediliyor.

Halbuki Müslümanlar çok disiplinli bir hayat sürerler. Kesinlikle içki içmezler. Gece kulüpleri gibi eğlence yerlerine adımlarını dahi atmazlar. Bütün bunları cahiliye davranışı olarak görür ve nefret ederler.

Bir olup bitene, bir de bildiğim hakikatlere bakıyorum, bu meselenin Müslümanlarla hiçbir bağının olmadığını görüyor ve diyorum ki galiba bu çok garip, çok tuhaf ve hiç görülmedik bir eylem şekli. Böyle bir eylemi de Müslümanların yapmayacağına inanıyorum.

Peki bundan sonra Batılılar olarak bizler ne yapmalıyız? Zira bu trajediyi hayra çevirmek de pekâlâ mümkündür. Öncelikle bizler, biz Batılı vatandaşlar terörle mücadeleyi, politikacılarımıza veya ordularımıza bırakmalıyız! Artık yapılan zulüm ve cinayetlere kayıtsız kalamayız. Hem İslâm âlemini, hem de diğer Üçüncü Dünya ülkelerinin gönüllerini kazanacak hareketlerde bulunmalıyız.

Sadece Müslümanlar dış bilemiyorlar Amerika'ya ve Avrupa'ya, Müslüman olmayan ülkeler de bize en az Müslüman ülkelerin insanları kadar öfke ve kin

duyuyorlar. Çünkü Batı'nın ticaret ve sanayi yolu başta olmak üzere her bakımdan kendilerine zulmettiğine, sömürdüğüne inanıyorlar.

Bizler İslam düşmanlığını bırakmak zorundayız. Bu kötü imajımızı dezeltmemiz gerekiyor. Çıkarlarımızı, onlara zulmetmeden demokratik haklarımızı kullanarak korumak zorundayız. İslam ülkelerindeki terörü ancak bu hususlarda dikkatli ve son derece titiz olursak önleyebiliriz. Biz güçlüyüz istediğimizi yaparız anlayışı ile bir yere varamayız!”

Karen Armstrong, yanlışlıkları ve yapılması gerekini açık yüreklilikle ortaya koymuş. Bize söyleyecek söz bırakmamış. İnşallah akılları başına gelir de bunları hemen tatbika koyarlar. İslam ülkeleri de böylece yüz sene önceki huzara kavuşur! Herkes rahatlar!

GÖNÜL BAHÇESİ · 25 EKİM 2002 · KAYIT 12024

Prof. CAMPENHAUSEN'in üzüntüsü

Birlik beraberliğin önemini, parçalanmanın zararlarını biliyoruz hepimiz. Parçalanmanın, milletlere, devletlere, dinlere ne kadar zarar verdiğini tarihteki geçmiş hadiseleri öğreniyoruz okuyarak. Fakat bu zararı yaşayarak, görerek idrak etmek daha başka oluyor. İnsan müşahhas örnekleri görünce, yaşayınca iliklerine kadar hissediyor bu acıyı. Hele de bu bir yabancı tarafından dile getirilmiş ise. Sizi fazla meraklandırmadan konuya gireyim.

Geçenlerde, SİSAV, KONRAD Adenauer ve İSAR vakıflarının ortaklaşa düzenlendiği Armada Otelindeki bir konferansa katıldım. Yerli yabancı ilim adamları, “Din ve devlet ilişkileri”ni anlattılar. Özellikle Fransa'nın, Almanya'nın ve Amerika'nın devlet olarak dine bakış açılarını anlattılar. İlk gün Alman Prof. Dr. Axel vorn CAMPENHAUSEN'in konuşmasında verdiğini bir örnek dikkatimi çekti ve beni çok üzdü. Bunu ele almak ve sizlerle paylaşmak istedim.

Sayın CAMPENHAUSEN Almanya'nın dinlere ve din eğitime verdiği önemi anlattıktan sonra karşılaştıkları bir problemi şöyle anlattı: “Bizde hangi dinden olursa olsun, herkesin dinini istediği gibi yaşaması ve dinini öğretebilmesi serbestir. Anayasamız da devletin bunun sağlanmasını emredir. Okullarımızda çocuklara dinlerini öğretmek yine anayasamızın emridir.

Biliyorsunuz, Almanya’da okullarımızda binlerce Türk çocuğu okuyor. Biz devlet olarak anayasamızın emrini yerine getirmek için Türklere, çocuklarınıza İslamiyeti öğretmek istiyoruz. Neleri öğretmemizi istiyorsanız, bize getirin okullarda öğretilim, dedik.

Karşımıza elliye yakın cemaat çıktı. Her biri illa da bizim istediğimiz İslamiyeti öğreteceksiniz, dediler. Ama bizim her birini öğretme imkanımız yok, aranızda anlaşın bir tek program getirin bunu öğretilim dedik. Ortak bir program getiremediler.

Biz gerçekten samimi olarak okullarımızda Türk çocuklarına İslamiyeti öğretmek istiyoruz. Kanunen buna da mecburuz zaten. Bu defa Ankara’ya yazdık. Böyle bir problemle karşılaştık. Bize yardımcı olun, okullarımızda İslamiyet olarak ne anlatalım, diye sorduk.

Ankara’dan gelen cevap ise şöyleydi: Onların hiçbirini öğretmeyin, bizim programızı uygulayın. Tam bunu uygulamaya hazırlanırken, Türklere ikiyüz bin imzalı dilekçe aldık. Dilekçede, bu programın okutulmasını istemiyoruz. Okutarsanız, bu derslere girmelerine izin vermeyiz, diyorlardı.

Zorla İslamiyeti öğretecek halimiz yoktu. Üzülerek şunu belirttim ki, anayasamızın emri olduğu ve samimi olarak öğretme isteğimize rağmen halen okullarımızda İslam dinini öğretmiyoruz. Bu problemi, engeli bütün gayretlerimize rağmen bir türlü aşamadık. “ Alman profesörün bu anlattıklarına önce inanmadım. Toplantıdan sonra, 20-30 senedir Almanya’da olan bazı arkadaşlara sordum, anlatılanların doğru olduğunu söylediler.

Nasıl oluyor hala hafsalam almıyor. Okulda öğretilecek olanlar zaten temel bilgiler. İmanın altı şartı, islamın beş şartı gibi ana konularda da mı anlaşıyorlar. Okullarda, temel bilgiler öğretilse, her cemaat kendi doğrularını evinde öğretse olmaz mı sanki? “Bir şeyin hepsi elde edilemezse hepsinden de vazgeçmemek” gerekir.

İlla benim dediğim olacak, inadının kime ne faydası var. Bazıları diyebilir ki, Almanlar samimi değil, el altından cemaatleri kışkırtıyor. Böyle bile olsa en azından oradaki Müslümanların vebalden kurtulmaları için, bir araya gelip Alman devletinin istediği şartları yerine getirmeleri gerekir. Yoksa ahirette bunun hesabını kimse veremez. Bu vebal başka vebale benzemez!

Böyle hadiseleri öğrenince Resulullah efendimizin “Birlik” üzerine niçin bu kadar durduklarını daha iyi anlıyor insan. Peygamber efendimiz ne buyurmuş:

“Birlikte rahmet, ayrılıkta, (parçalanmakta, bölünmekte) azab vardır”

GÖNÜL BAHÇESİ · 26 EKİM 2002 · KAYIT 12025

“Parça parça olmaktan sakının!”

Dün ayrılıkların, parçalanmaların nelere mâlolduğunu Almaya’dan bir örnekle gözler önüne sermeye çalışmıştım. Bu çok önemli konu üzerinde bugün de durmak istiyorum.

İnsanların hayvanlardan önemli bir farkı da, beraber, toplu olarak yaşama mecburiyetinde olmalarıdır. İnsan, hayatta kalabilmesi için mutlaka diğer insanlara muhtaçtır. Hayvanlarda böyle bir mecburiyet yoktur.

İnsan topluluklarının huzur içinde yaşamalarının en büyük düşmanı, aralarındaki ayrılık, fitne, fesattır. Bunun için, insan topluluklarında, birlik beraberliğin önemi büyüktür. Ayrılıkların zararı, kötülüğü de meydandadır. Hele bu ayrılık îmandaki, inançta olursa durum daha tehlikeli olur. Çünkü îmandaki ayrılık, Âhirette insanı sonsuz felâkete sürükleyebilir.

Bunun için dînimiz, bu ayrılığın üzerinde çok durmuştur. Dünya ve âhiretteki zararlarını geniş olarak bildirmiştir. Bu konuda ciltler dolusu kitaplar yazılmıştır.

En’âm sûresinin 153. âyetinde meâlen, “Doğru yol budur. Bu yolda olunuz! Fırkalara bölünmeyiniz!” buyuruldu. Âl-i İmrân sûresinin yüzüçüncü âyetinde meâlen, “Hepiniz, Allahü teâlânın ipine sarılınız! Fırkalara bölünmeyiniz!” buyuruldu.

Tefsir âlimleri, Allahü teâlânın ipi, cemâ’at, birlik demektir dediler. Cemâ’at de, fıkıh ve ilim sâhibleridir. Fıkıh âlimlerinden bir karış ayrılan, dalâlete, sapıklığa düşer. Allahü teâlânın yardımından mahrûm kalır, Cehenneme gider. Çünkü, fıkıh âlimleri doğru yoldadırlar. Muhammed aleyhisselâmın sünnetine yapışan ve Hulefâ-i râşidinin yanî dört halîfenin yoluna sarılan bunlardır. İslâm âlimleri, bunların yolundan ayrılanların Cehennem ateşinde yanacaklarını bildirdiler.

Bunların yolunda olan kimselere, "Ehl-i sünnet vel-cemâ'at" denilmiştir. Allahü teâlânın yardımı ve koruması bu fırkada olanlardır. Bugün bu i'tikâddaki kimseler dört mezhepde toplanmıştır.

Resûlullah efendimiz, birlik beraberlik üzerinde çok durmuş, cemâ'atten, topluluktan ayrılmanın zararlarını açık ifâde ile dile getirmiştir:

"Kim Cennetin ortasında olmak isterse, cemâ'atte, Eshâbımın yolundaki kimselerle beraber bulunsun. Muhakkak şeytan, yalnız kalan kimseyle beraberdir. İki kişi olunca, o yaklaşamaz." "Allahü teâlânın rahmeti cemâ'at üzeredir. Şeytan, cemâ'ate katılmayıp, muhâlefet eden kimse ile beraberdir." "Sürüden uzak kalan koyunu kapalı kurt gibi, şeytan da insanın kurdudur. Parça parça olmaktan sakının. Cemâ'at hâlinde olun. Mescidlere koşun!" "İki kişi, bir kişiden hayırlıdır. Üç kişi, iki kişiden, dört kişi de, üç kişiden daha hayırlıdır. Cemâ'ate koşunuz. Muhakkak ki Allahü teâlâ, ümmetimi hayır üzere toplar." Peygamber efendimiz, bir sohbetinde, ümmetinden sâdece bir fırkanın kurtulacağını bildirince, orada bulunan Eshâb-ı kirâm, bu fırkanın kimler olduğunu sordular: Peygamber efendimiz, "Cehennemden kurtulan fırka, benim ve Eshâbımın gittiği yolda gidenlerdir" buyurdu. Bunun için bu fırkaya ehl-i sünnet vel-cemâ'at denilmiştir.

Eskiden din, temel fıkıh kitaplarından, ilmiyelerden öğrenildiği ve bu kitaplar da herkesin anlayabileceği seviyede olduğu için Müslümanlar arasında bugünkü gibi parçalanma yoktu. Birlik ve beraberlik vardı. Sinsi din düşmanları, Müslümanları fıkıhtan uzaklaştırıp, doğrudan kur'an-ı kerime ve hadis-i şeriflere yönlendirince görüşler, anlayışlar çoğaldı, bugünkü dağınık parçalı durum ortaya çıktı. Asırlardır devam etmiş birliğe tekrar dönmek isteniyorsa bu ancak fıkıh kitaplarına geri dönüşle mümkündür.

2002 YILLIK KÜLLİYATI

11

Kasım

10 yazı · Gönül Bahçesi: 10

GÖNÜL BAHÇESİ · 1 KASIM 2002 · KAYIT 12026

Servet, gaflet, rahat ve illet

Sosyolojinin ve tarih felsefesinin kurucusu sayılan İbni Haldun, üç cildlik Mukaddime'sinde Medeniyetlerin tıpkı bir canlı gibi doğup, büyüüp ve belli bir süre sonra yok olacaklarını, hiçbir şeyin sonsuz olmadığını söyler. Sebepler aleminde sosyal kanunlara ne kadar uyulursa, bu kurumların o kadar kuvvetli ve etkili olacağını anlatır.

Medeniyetler, devletler, şirketler insan merkezlidir. İnsan ne kadar iyi yetiştirilir, ne kadar iyi yönlendirilirse, başı boş bırakılmazsa içinde bulunduğu kuruma o kadar faydalı olur. Fakat, insanı uzun süre kontrol altında tutmak, yönlendirmek çok zordur. Çünkü, nefsi onu devamlı kötülüğe iter, devamlı kontrol altında kalmak istemez. Hele insanlar, rahata, rehavete alışmışlar ihtiyaçsız hale gelmişler ise, bunları yönlendirmek, tam kapasiteli çalıştırmak artık mümkün olmaz. İnsanın maddi manevi en büyük düşmanı ihtiyaçsızlıktır.

Çünkü, ihtiyaçsızlık azgınlığa sebep olur. İhtiyaçsızlıkla birlikte tatminsizlik başlar. İçki, uyuşturucu; her türlü akıl almaz aşırılıklar baş gösterir. Yüce kitabımız Kur'an-ı kerimde, "İnsan, ihtiyaçsız olunca, elbette azar!" (Alak/6-7) buyurulmuştur İşte medeniyetlerin en büyük tehlikesi bu ihtiyaçsızlık olmuştur. Bundan kurtulan yok gibidir, rahatlık her zaman yıkımla son bulmuştur. Bu kural herkes için geçerlidir, sadece müslümanlar için geçerli değildir. Çünkü yaratılış olarak bütün insanlar aynıdır.

Zamanımızın önde gelen sosyal bilimcisi Duane Elgin de tıpkı İbni Haldun gibi medeniyetleri, kurumları dört mevsim şeklinde ele alır. Voluntary Simplicity adlı kitabında bu mevsimlerin özelliklerini özetle şöyle izah eder:

"Her mevsimde yaşanan temel özellikler ve gelişmeler ile bir medeniyetin tarih içindeki seyri arasında çok çarpıcı benzerlikler bulunur. Örneğin, henüz ömrünün ilkbaharını yaşayan bir medeniyette insanları maddî bağlardan çok manevî bağlar birleştirir. Din, Dil, kültür, örf ve âdetler insanları birarada tutan yapıstırıcı unsurların başında yer alır. İnsanların geleceğe ait hedef ve amaçları aynıdır. Karşılaşılan zorlukları aşmada, ortak bir anlayış birliği vardır. Biri bir iş yaparken herkes ona yardımcı olur, köstek değil, destek vardır. Faydalanma değil, faydalı

olma essatır. Bu dönemde yönetim birimlerinde bürokrasi yoktur, sadelik vardır. Protokol değil samimiyet esastır. Görüşmelerde hayatın tabii akışı hakimdir. Üstünlük yarışı değil, tevazu yarışı vardır. Arkadaşını kendisine tercih vardır.

Yaz döneminde ise her açıdan olgunluğun zirvesindedir. Sıkıntılar bitmiş, ihtiyaçsızlık hakimdir. Bu dönemde yönetim birimlerinde başgösteren kuralcılık ve bürokrasi, insanlardaki yenilik arzusunu köreltir. Zirvede olmanın sağladığı gelir artışı ve zenginlik, ihtiyaçsızlık insanlar arasındaki birlik ve bütünlüğü, yardımlaşma ve dayanışmayı giderek zayıflatır. Bencillik ruhu gelişir ve kişisel faydacılık öne çıkar.

Yaz döneminde başlayan toplumsal çatlamalar, bencillikler sonbaharda hızını daha da arttırır. Samimiyetin yerini resmiyet alır. İdareciler bunun önüne geçmek için bürokratik kuralları artırırlar. Bu ise zaten azalan girişimcilik ruhunu iyice öldürür. İnsanlarda iyice güçlenen menfaatçilik ve mutluluğu, harcamada, tüketimde arama anlayışı zirve noktasına ulaşır. Gelir dağılımındaki uçurumlar ise barışı yok ettiğinden, insanlarda can ve mal güvenliği endişesi sürekli artar. İnsanlarda hakim olan hava ümitsizliktir. Herkes maddi payını artırma peşindedir.

Kış döneminde ise artık herşey kontrolden çıkmıştır. Sosyal birlik ve bütünlükten geride hiçbir şey kalmamıştır. “ Duane Elgin’in tespitlerine yarın da devam etmek istiyorum. Bu tespitlerden de anlaşıldığı gibi, medeniyetlerin varoluş sebebi, para değil, insan. İnsanın düşmanı ise, rahatlık ve ihtiyaçsızlık. Şu güzel dörtlük ile bugünkü yazımıza son verelim: Servet ile biz sanırdık ki, rahat artar / Rahat ile umardık ki, taat artar / Bulduk bir ehli tahkik sorduk, hakikatinden/ Dedi:”Servetle gaflet, rahatla illet artar.”

GÖNÜL BAHÇESİ · 2 KASIM 2002 · KAYIT 12027

"Sürekli tüketim" hastalığı

Bugün de, Sosyal Bilimci Duane Elgin'in, medeniyetlerin baş düşmanı olan, aşırı tüketim üzerindeki tespitlerine yer vermek istiyorum:

“Refah düzeyi zirveye ulaşınca, her türlü teknolojik gelişme ve bütün iletişim araçları ile insanlarda tüketim kültürünün her yönüyle yerleşmesi ve sürekli

tüketime, harcamaya dayalı bir sistemin oluşturulması için kullanılıyor.

Böyle bir sistemde ise bütün gelirler yine belirli ellerde birikiyor. Buna karşılık insanlar birer tüketim robotu haline getiriliyor. Sürekli tüketime yöneltlen kitleler kazandıklarından fazla harcamaya yöneliyorlar. Daha fazla harcama ise bankalara ve tefecilere bulunmaz fırsatlar sağlıyor.

Krediyle borçlanan insanlar, tüketim alışkanlıklarından vazgeçemeyince borç ve faiz yükü altında ezildikçe eziliyorlar. Bu durum ekonomik iflâsların yanısıra, intihar, soygun, gasp, adam öldürme gibi pek çok toplumsal problemi ortaya çıkarıyor.

Buna karşılık büyüyen sosyal problemlerin çözümünde iletişim araçlarının ve teknolojinin yeterince kullanılmaması veya kullanılsa da çok etkisiz kalması, sosyal çalkantıları daha da artırıyor.

Sürekli tüketim Tüketim kültürüyle insanların iyi yaşayabilmelerinin ancak çok para kazanmak ve çok tüketmekle mümkün olabileceği anlayışı hızla yayılıyor. İnsanların ulaşmak istedikleri mutluluğa ve huzura ulaşmak için sadece "sürekli tüketim" çözümü sunuluyor.

Kitle iletişim araçları, insanların bu çözümü kendi istekleriyle kabullenmeleri için yoğun biçimde kullanılıyor. İnsanların sürekli tüketmeleri için de sürekli olarak yeni ürünler sunuluyor ve onların reklamı yapılıyor.

Sonuçta tükettikçe mutsuzluğu artan insanlar, mutlu olabilmek için yine tüketime yönlendiriliyor. Buna karşılık tüketim çılgınlığından ve bu kısır döngüden kurtulmak amacıyla gönüllü olarak ortaya çıkan sade yaşam düşüncesi ve uygulamaları medeniyeti kurtaracak düzeyde kabul görmüyor.

Uygarlıkların ilkbahar dönemindeki en belirgin özellikleri olan ortak hedef ve ortak amaçlarda kenetlenme anlayışı kış döneminde kaybolmuş durumda. Bireycilik ve faydacılık anlayışı öne çıktığı için, geniş kitleleri yanyana getirecek idealler yok. Görünürde bazı birlikler ve beraberlikler gözlemleniyor. Ancak onlar daha çok ekonomik çıkar amacıyla oluşuyor.

Ekonomik çıkarların zedelenmesi halinde de, hangi çapta olursa olsun kurulan birlikler derhal dağılıyor. Dar dairedeki insan ilişkilerinde de aynı yaklaşım var. Tamamen kişisel çıkarlarını düşünen insanlar, diğer insanlardan kopuyor.

Toplumu oluşturan bireyler arasında sosyal dayanışma ve yardımlaşma bağları giderek zayıflıyor. Toplumda zenginlerle fakirler arasındaki uçurum giderek

derinleşiyor. Bu kopuş can ve mal güvenliği endişesini de artırıyor. Sonuçta bireyler ve toplumlar arası çatışmalar hızla artıyor.”

Görüldüğü gibi neticede insanoğlu bir türlü doymuyor. Hiç ölmeyecekmiş, dünyada sonsuz kalacakmış gibi hareket ediyor. Bu hali hem dünyalarını hem de ahiretlerini mahvediyor.

Gerçekten de insanoğlu çok enteresan; yeterli bir geliri olmayan, önce karnımı doyuracak kadar bir gelirim olsun, der. Buna kavuşunca, ev ve araba sahibi olmak ister. Sonra sahil kenarında yazlık ister. Arabası olur, arkasından yeni modelini, arkasından lüks olanını ister. Bununla da yetinmez, bir de spor araba ister. İster de ister... Peygamberimiz insanı ne güzel tarif buyuruyor: “İnsanoğlunun iki dere dolusu altını olsa, üçüncüsünü isterdi. Onun gözünü ancak bir avuç toprak doyurur.”

Bugün de yine bir beyt ile yazımızı bitirelim: Veren de O, alan da O, nedir senden gidecek?/ Telaşını görenler, can senin zannedecek!

GÖNÜL BAHÇESİ · 8 KASIM 2002 · KAYIT 12028

Saygıda kusur etmemeli

Ramazan ay’ı, dinimizin çok önem verdiği bir aydır. Bu ay, ahireti kazanmak için bir fırsattır. Çünkü bu ayda geçmiş günahlar af edilir. (Sahîhi Buhârî) deki bir hadîs-i şerîfte de Peygamber efendimiz şöyle buyurdu: “Bir kimse, Ramazan ayında oruç tutmayı farz bilir, vazîfe bilir ve orucun sevabını, Allahü teâlâdan beklerse, geçmiş günâhları affolur.”

Bu ayda, elden geldiği kadar ibadet etmeli, Allahü teâlânın razı olduğu işleri yapmalıdır. Şartlarına uygun olarak oruç tutulmalı, oruç tutmanın güç olmasından şikâyet etmemelidir. Oruç tutmayanlar arasında güçlükle tutulan orucu fırsat ve ganîmet bilmelidir. Şartlar ne kadar zor olursa, alınan sevapta o kadar çok olur. Bu aya hürmette kusur etmemelidir.

Ramazan ayına hürmet, şartlarına uygun olarak oruç tutmakla, namaz kılmakla ve dinin diğer emir ve yasaklarına uymakla olur. Herhangi bir özür ile oruç

tutamayanların, bu aya hürmet için, oruç tutamadıkları günlerde, gizli yemeleri lazımdır.

Gereği gibi ibadet yapamayan da hiç olmazsa saygıda kusur etmemelidir. Bu aya hürmetsizlik çok tehlikelidir. Bunun için Ramazan-ı şerifte umumî yerlerde, müslümanların karşısında oruç yememelidir.

Eskiden, buna çok dikkat edilirdi. Bırakın müslümanları, gayrı müslimler bile müslümanların orucuna hürmet ederler, açıktan yemezlerdi. Bu hürmetin karşılığını da görürlerdi:

Yine böyle bir Ramazanda, gayrı müslim bir kimse, evine geldiğinde, çocuğunu, evin önünde açıktan yemek yerken gördü. Hemen oğlunu azarlayarak, “Evladım, bilmiyor musun, bugün müslümanların oruç tutma günü. Nasıl böyle onların gözü önünde karnını doyuruyorsun? Çabuk gir içeri! Bir daha böyle, açıktan yediğini görmeyeyim!” dedi.

Aradan bir zaman geçtikten sonra, bu kimse vefat etti. Bu kimseyi, müslüman komşusu rüyada gördü. Kendisini çok güzel yerlerde, rahat bir şekilde görünce, merak edip kendisine, “Senin bulunduğun bu yer neresidir?” diye sordu. O da, “Cennettir” deyince, “Peki dünyada iken, İslâm dinine sen inanmazdın. Nasıl oldu da cennete girdin?” merak ettim dedi. Komşusu, “Doğru, son zamanlarıma kadar müslüman değildim. Fakat, vefatıma yakın, iman edip, müslüman oldum.” diye cevap verdi. “Bu nasıl oldu?” diye sorunca şöyle cevap verdi:

“Bu büyük nimete kavuşmama sebep şu: Birgün Ramazanda, çocuğumu açıktan yemek yediği için azarlayıp, ondan, oruca hürmet etmesini istemiştim. Cenab-ı Hak, beni bu hürmetim sebebiyle âhir ömrümde, iman ile şereflendirdi. Gördüğün gibi cennette rahat içindeyim.”

Her zaman bilhassa bu ayda, Allahü teâlânın gadabına sebep olabilecek bütün kötülüklerden, haramlardan sakınmak, iman, ibadet bilgilerini, haramları öğrenmek, kul haklarından sakınmak, varsa helalleşmek, günahlardan tevbe etmek lazımdır.

Bu ay eski günah yüklü defterleri kapatıp, tertemiz yeni bir defter açma ayıdır. İnsanın bir yıllık yaptığı yanlışları, günahları hatırlayıp bunlardan uzaklaşma ve bir daha geri dönmek için fırsat ayıdır.

Herşeyden önce, itikadı düzeltmelidir. İslâm büyüklerinin bildirdiği itikadı öğrenmek ve buna göre inanmak lazımdır. İtikad düzgün olmazsa, tutulan

oruçların, yapılan diğer ibadetlerin, bir faydası olmaz. Çünkü, itikadı bozuk olanların, yani Peygamber efendimizin, Eshabının bildirdiği şekilde inanılacak şeylere inanmayanın muhakkak cehenneme gidecekleri hadis-i şerifte bildirilmiştir. Bunun için, ehl-i sünnet âlimlerinin yazdığı ilmihal kitaplarını alıp okumalı, doğru imanı öğrenmeli, ibadetleri yapmalı, haramlardan sakınmalıdır.

Allahü teâlâ, şartlarına uygun yapılan tevbeleri kabul edeceğini vâdetmiştir. Böyle mübarek günleri, ayları fırsat bilip, çok çok tevbe-istigfar etmeli, affedilmek için, cenab-ı Hakka yalvarmalıdır.

GÖNÜL BAHÇESİ · 9 KASIM 2002 · KAYIT 12029

Ramazan ayı ve Kur'an-ı kerim

İslâm âlimlerinin ve evliyânın en büyüklerinden olan İmâm-ı Rabbânî hazretleri, Ramazan ayı ile Kur'an-ı kerimin önemli bir irtibatının olduğuna işaret eder. Bu konuda şöyle buyurur: “Mübârek Ramazan ayında, bütün iyilikler, bütün bereketler bulunur. Her iyilik, her bereket, Allahü teâlânın zâtından gelmektedir. Her kusûr, her kötülük de, mahlûkların zâtlarından ve sıfatlarından hâsıl olmaktadır.

Bu üstünlüklerin hepsi de, kelâm şânında bulunmaktadır. Kur'an-ı kerim de Allahü teâlânın kelimidir. Bundan dolayı, bu mübarek ayın, Kur'an-ı kerim ile tam bağılılığı vardır. Çünkü, Kur'an-ı kerimde bütün üstünlükler bulunmaktadır. Bu ayda da, o üstünlüklerden hâsıl olan bütün iyilikler bulunmaktadır. Bu bağılılıktan dolayı, Kur'an-ı kerim bu ayda nâzil oldu.

Bekara sûresinin yüzseksenbeşinci âyeti “Kur'an-ı kerim, Ramazan ayında indirildi.” bunu bildirmektedir. Kadir gecesi bu aydadır. Bu ayın özüdür? Kadir gecesi, çekirdeğin içi gibidir. Ramazan ayı da, kabuğu gibidir. Bunun için bir kimse, bu ayı saygılı, iyi geçirerek bu ayın iyiliklerine, bereketlerine kavuşursa, bu senesi iyi geçerek, hayırlı ve bereketli olur.”

Bunun için Kur'an-ı kerime çok hürmet etmek mecburiyetindeyiz. Kur'an-ı kerime hürmet etmek, O'nu çok okumak ve O'na saygı göstermekle olur. Asırlardır ecdadımız saygıda kusur etmemek için ellerinden ne geldiyse yaptılar.

Bizler, duvarda Musahı şerif bulunan odada, hürmetsizlik olmasın diye sabaha kadar uzanıp uyumayan Osman Gazilerin torunlarıyız.

Son yıllarda bazıları, Kur'an-ı kerime olan bu hürmeti yok etmek, sıradan bir kitap haline getirmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Müslümanları devamlı meal okumaya, anadille ibadet etmeye, manasını anlamayanı kur'an-ı kerim okumamaya teşvik etmelerinin altında hep bu Kur'an-ı kerime hürmetsizlik yatar. Bilhassa, manasını anlamadan Kur'an-ı kerim okumanın hiçbir faydasının olmayacağını sık sık dile getirirler. Halbuki manasını bilen de bilmeyenin de Kur'an-ı kerim okuduğunda sevap alacağını bütün kıymetli kitaplar bildirmektedir.

Bu propagandalara, sinsi tuzaklara aldanmamamız lazımdır. Bunun için de, her müslümanın Kur'an-ı kerimi okumasını öğrenmesi, aslından devamlı okuması vazeifesi olmalıdır. Bunun önemi bilen bir Müslüman mutlaka Kur'an-ı kerim okumayı öğrenir.

Kur'an-ı kerime hürmetin nasıl olacağı muteber kitaplarda şöyle bildirilmektedir: Herşeyden önce, Mushafı tutabilmek için abdestli olmak lazımdır. Yalnız ezberinde olan sureleri, abdestsiz iken okumak caizdir. Okurken, mümkün olduğu kadar kibleye karşı oturmalı ve Mushafı dizden yukarıda tutmalı, üzerine bir şey koymamalı E'üzü Besmele ile başlayarak okumalıdır. Okurken konuşmamalı, konuşulursa tekrar E'üzü okuyarak başlamalıdır. Ayağa kalkarak almalı ve ayağa kalkarak yerine koymalıdır.

Mushafı her kitabın üstünde bulundurmalıdır. Üzerine başka hiçbir şey koymamalıdır. Kur'an-ı kerim okunurken, sessizce ve saygı ile dinlemelidir. Çalgı, oyun ve eğlence yerlerinde, okumamalıdır. Uygunsuz okunurken, susturmak mümkün değilse, oradan uzaklaşmalıdır. Mushaf yapraklarını, satırlarını, kelimelerini ve bütün mübarek isim ve yazıları, hakir ve aşağı yerlerde görünce, hemen kaldırmalıdır.

Mushafa ve din kitaplarına karşı ayak uzatmamalıdır. Yalnız yüksekte iseler, uzatmak caiz olur. Mushafı, okumasını bilmeyenin, hayır ve bereket için, evinde bulundurması sevaptır.

Kur'an-ı kerimi okumak sünnet, okunanı dinlemek ise, farz-ı kifayedir. Bunun için Kur'an-ı kerim okunurken özü, işi olmayanların sessizce dinlemesi lazımdır. İş görenlerin arasında ve camide namaz kılanların yanında yüksek sesle Kur'an-ı kerim okumaya başlamak günah olur.

İbni Abidin hazretleri buyurdu ki: “Özrü olmayanların Kur’an-ı kerimi dinlemeleri farz-ı kifayedir. İş görenler, uyuyanlar ve camide namaz kılan, vaaz edenin yanında yüksek sesle Kur’an-ı kerim okumak günahtır.”

GÖNÜL BAHÇESİ · 15 KASIM 2002 · KAYIT 12030

“Acaba bunlar deli midirler?”

Zamanımız insanının maneviyattan ne kadar uzak olduğunu anlatmak için mübarek bir zat talebelerine sık sık şunu söylemiş:” Eshab-ı kiram, bizleri görseydi bunlar acaba Müslüman mıdır? sorusunu sorarlardı. Sizler de onları görseydiniz bunlar acaba deli midirler?” derdiniz.

Günümüz insanın yaşayışı ortada. Bunlardan örnek vermeğe lüzüm yok. Bizim görme imkanımız olsaydı “Bunlar deli midirler?” sorusunun hatırlatacağı o mübarek insanlardan örnek vermek istiyorum:

Bunlardan biri Said bin Âmir hazretleridir. Yermük savaşından sonra Abbas bin Ganem'den boşalan Humus valiliğine tayin edildi. Vali olmayı pek istemiyordu, ancak hazret-i Ömer'in emrine itaat ederek Humus'a geldi. Valiliği zamanında çok dikkatli ve âdil hareket eden hazret-i Said, son derece zâhid ve fakir bir hayat yaşadı.

Hazret-i Ömer, Şam'a teşrif ettiği zaman ordan Humus'a geçti. Humus'da fakirlerin bir listesinin çıkarılmasını isteyen hazret-i Ömer, fakirlerin içerisinde Said bin Âmir hazretlerinin de ismini görünce çok şaşırdı. Listeyi hazırlayanlara, “Said bin Âmir'i niçin listeye yazdınız?” diye sordu. Kendisine şöyle cevap verdiler: “ Valimiz fakirdir, devamlı "Rüşvet alan da veren de Cehennemdedir." hadîs-i şerîfini okur ve en küçük bir hediyeyi dahi kabûl etmez. Maaşını da fakirlere dağıtır.”

Hazret-i Ömer Said bin Âmir'e bin dirhem para verdi. Hazret-i Said, bin dirhem ile hanımına geldi ve: “Hazret-i Ömer bize şu gördüğün bin dirhemi verdi” dedi.

Hanımı çok sevindi. “Ondan bir miktar parayla yiyecek alıp, kalanını saklayalım, ileride lâzım olur, dedi.

Said hazretleri hanımına: “Ben bundan çok daha iyisini sana söyleyeyim mi? Biz bu malı çok iyi bir şekilde kullanacak işletecek bir kimseye ortaklığa verelim, dedi. Hanımı,”Peki öyle olsun” diyerek razı oldu.

Said bin Âmir hazretleri bu paranın bir kısmıma iki köle satın alıp azad ederek hürriyetine kavuşturdu. Geri kalanını da yiyecek, giyecek alıp Humus'taki fakirlere ve ihtiyaç sahiplerine dağıttı. Kendine bu paradan çok az bir şey kaldı.

Bir müddet sonra hanımı kendisine:” Malı ortaklığa verdiğin adamdan paranın kârını al ve onunla şunları şunları satın al, dedi. Said hazretleri sustu. Döndüğü zaman istedikleri şey olmayınca hanımı istekleri tekrarladı Said hazretleri yine sustu. Birgün sonra hanımı halleri ve sözleri ile hazret-i Said'i çok üzdü. Said hazretleri ertesi gün eve hiç uğramadı. Akrabalarından birisi hanımına gelerek:”Sana ne oluyor ki kocana eziyet ediyorsun. O malının tamamını tasadduk etti, dağıttı” dedi.

Kadın üzüldü ve ağladı. Sonra Said hazretleri geldi ve şöyle buyurdu: “En iyi kâr, en iyi yatırım Allah rızası için dağıtılardır. Allahü teâlânın râzı olduğu birşey, dünya ve dünyanın içindeki her şeyden daha kıymetlidir. Eğer Allahü teâlânın râzı olduğu iyilik, hayırlardan birisi gökyüzüne lamba, gibi asılsaydı, onun nuru, yeryüzünü aydınlatır ve onun parlaklığı yanında güneş sönük kalırdı. İşte seni bu iyilikler için terkeder, senden ayrılırım. Fakat senin için bu hayırları ve iyilikleri terkedemem. Her hal üzere hayır ve hasenat yaparım.

Fakirlik ve sıkıntı içinde olduğu halde parayı niçin kendisine harcamadığını soranlara şu hadîs-i şerîfi naklederdi ” Ümmetimin fakirleri zenginlerinden beşyüz sene önce Cennete girerler. Zenginlerden biri kendini onların arasına atar ve Cennete girmek ister. Melek onun elini tutar, fakirler arasından çıkarır ve, "Bekle, henüz senin Cennete girme zamanının gelmedi." der. Beşyüz sene onun kıyâmetin kızgın sıcağında hesap yerinde tutarlar: Malının hesâbını verir, sonra Cennete girer”

GÖNÜL BAĞÇESİ · 16 KASIM 2002 · KAYIT 12031

Valinin dört kusuru!

Günümüz insanın, hele idarecilerinin idrak etmesi mümkün olmayan, Asrı saadet devri Humus valisinin yaşayışından bugün de bahsetmek istiyorum:

Hazret-i Ömer zamanında, Humus valisi olan, Said bin Âmir, müslüman, gayr-i müslim herkes tarafından çok sevilirdi. Hazret-i Ömer, Said bin Âmir hazretlerinin, herkes tarafından çok sevilen bir kimse olduğunu öğrenince Humuslulardan bir grup insana, “Peki çok sevdiğiniz valinin hiç kusuru yok mudur?” diye sordu.

Onlar da dört kusurunun olduğunu söyleyip tek tek saydılar. Bunun üzerine hazret-i Ömer, Said hazretlerinin hemen Medine-i Münevvereye çağırıp sordu, “Yâ Said, halkın şikayetçi olduğu bazı kusurların varmış, bunlar hakkında ne diyeceksin?” “Ya Ömer, bunlar neymiş, diye sorunca, “Vazifeme sabah namazın dan hemen sonra değil, kuşluk vakti geliyormuşsun. Geceleri insanlar içerisine hiç çıkmaz görünmezmişsin. Haftada bir gün evine çekilir hiç kimseyi kabûl etmezmişsin. Eshâb-ı kirâmdan, Hubeyb hazretlerinin şehid edildiği söylenince bayılıyor kendinden geçiyormuşsun” dedi. Hazret-i Said, şimdi bunları sana izah edeyim, dedi.

1- Vazifeme ancak kuşluk vakti, gelebiliyorum. Çünkü hanımım hastadır. Evde bütün hizmetleri kendim yapıyorum. Hamur yoğurur, ondan ekmek yapar, pişirir abdest alır öyle çıkarım. Geç alışım bundandır.

2- Geceleri insanların içerisinde görünmeyişimin sebebi; gündüzleri halkın hizmetleriyle meşgul olurum. Geceleri de Allahü teâlâyâ hizmet ve kulluk için ayırdım. Böylece gündüzleri yaptığım işlerin, verdiğim hükümlerin muhâsebesini yapar, yanlış kararlarım varsa düzeltirim.

3- Haftada bir gün evime çekilip hiç kimse ile görüşmememin sebebi, başka giyecek elbisem olmadığından, yıkadığım elbiselerim kuyuruyuncaya kadar kimseyi kabûl edemiyorum.

4- Hubeyb hazretlerinin şehâdetini hatırlayınca bayılmamın sebebi anlatılacak şey değildir. Çünkü Mekke müşrikleri Hubeyb hazretlerini asarlarken yanlarında

idim. Belki mâni olabilirdim, fakat o zaman henüz îmân etmemiştim. Seyirci kaldım.

Onun gösterdiği cesaret ve celâdeti hatırladıkça, ne kadar kuvvetli bir îmana sahip olduğunu daha iyi anlıyorum. Niçin mâni olmadım diye üzüntümden balıyıyorum, cevabını verdi. Bunun üzerine: “ Yâ Ömer, bundan sonra beni valikten affet” diye rica etmiş ise de hazret-i Ömer bunu kabûl etmeyip yine vali olarak bırakmıştır.

Hazret-i Said bin Âmir, İslâmın koruması ve emniyeti altında bulunan gayrı müslimlere karşı yumuşak davranır ve çok ilgi gösterdi. Şam'daki zimmîler onun bu yüksek tavrından çok memnun idiler.

Bir defa hazret-i Ömer, onun zimmîler tarafından çok sevildiğini haber aldı ve sordu: “Neden ahali bu kadar ona muhabbet gösteriyor?” “O, halkın dert ortağıdır” dediler. Hazret-i Ömer bu duruma sevindi ve memnuniyetini belli etti.

Hazret-i Said bin Âmir, fakirlerin, muhtaçların ve zavallıların dert ortağı olup, bu onun en bariz özelliği idi. Fakirler ve muhtaçlar kendisini çok severlerdi. Hazret-i Said bin Âmir, eline geçeni fakir-fukaraya ve muhtaçlara dağıtır, kendisine çok zarurî olandan fazlasını bırakmazdı.

Sık sık şunu söylerdi: “Muhammed aleyhisselâmı, hak peygamber olarak gönderen Allahü teâlâyâ yemin ederim ki, bütün âlem helal mal, para ile dolu olsa ve hepsini bana verseler, bu fakirliğime değişmem!”

Okuyucularımız sık sık, ” ve ”

Not: “Kâinatın Efendisi “365 Gün Dua kitaplarını nereden temin edebileceklerini soruyorlar. Kitaplar, İstanbul Bedir yayınevi; Ankara, Sultanahmet kitap fuarı Kocatepe Alperen yayınevi stantlarından ve (0212 520 41 51)

Arı sanat yayınevinden temin edilebilir.

GÖNÜL BAHÇESİ · 22 KASIM 2002 · KAYIT 12032

Hayâ ve İmân

Bilhassa son yıllarda internetin ülkemizde yaygınlaşmasıyla hayasızlık çok hızlı bir şekilde artış göstermektedir. Toplumumuzda, edeb dışı görüntüler ve yazılar gün geçtikçe sıradan, normal bir hayat tarzı şeklinde sunulmaktadır. Bazan daha ileri gidilerek dini günlerde yapılmaktadır bu sunum.

Örnek mi istiyorsunuz, işte size “Feshane Direklerarası” şenlikleri. Mübarek ramazan ayı münasebetiyle düzenlenen, “Feshane Direklerarası” şenliklerinde kadın şarkıcıların, transparan denebilecek kıyafetlerde sahneye çıkartılması en başta ramazan ayına hakarettir, dolayısıyla dinle alay etmektir. Bununla yapılmak istenen; orucunu tutan, hatta namazını da kılan fakat, akşam olunca da içkisini içen, haram helal demeden her türlü eğelencenin çinde olan bir toplum ortaya çıkartmak. Eğer bir toplum bu hale gelirse zaten iş bitmiş demektir. Çünkü hayasızlıkla ile iman bir arada kalamaz.

Cebrâil aleyhisselâm, akı, hayâyı ve îmânı Âdem aleyhisselâma getirip, “Yâ Âdem! Allahü teâlâ sana selâm ediyor. Getirdiğim şu üç hediyeden birini kabûl etmeni emir buyurdu” dedi.

Âdem aleyhisselâm, “Getirdiğin bu üç hediyeden akı kabûl ediyorum” deyip akı aldı. Bunun üzerine Cebrâil aleyhisselâm îmân ile hayâyı, “Siz gidebilirsiniz” dedi. İman, “Allahü teâlâ bana emreyledi ki, akıl nerede ise, sen orada ol! Bunun için ben akıldan ayrılıp gidemem!” dedi. Hayâ da, “Allahü teâlâ bana da aynı şekilde emreyledi. Ben de, akıldan ayrılıp gidemem” dedi. Allahü teâlâ kime akıl verirse, hayâ ile îmân da onunla beraber bulunur. Akı olmıyanın ne hayâsı ne de îmânı bulunur.

Birgün, Hasen-i Basrî hazretleri, “Din temizliği nedir? Din cevheri nedir? Din hazînesi nedir?” sorusuna şöyle cevap verdi:

“Din temizliği abdest almaktır. Din cevheri, Allahü teâlâdan korkmak ve hayâ etmektir. Din kuvveti ise, namazdır. Çünkü, Allahü teâlâ, hayâ eden kulunu medhetmiştir. Din hazînesi ilimdir. Çünkü, her kimin abdesti olmazsa, dini temiz olmaz. Her kimin hayâsı olmazsa, onda dinin cevheri olmaz. Kimde Allahü

teâlânın korkusu olmazsa onda dinin cevheri olmaz. Her kimin ilmi olmazsa dinin hazinesi olmaz.”

Hadis-i şeriflerde buyuruldu ki: “Hayâ imanın nizamıdır. Bir şeyin nizamı bozulunca, parçaları da bozulur.” ” “Hayâ ile iman, ikiz kardeşdir. Biri giderse diğeri de gider.”

Dinimizde hayânın yeri çok mühimdir. Allahü teâlâdan utanmak, imanın kuvvetli olduğuna, hayâsızlık da imanın zayıf olduğuna alamettir. Hayâsız kimse, zamanla küfre kadar gidebilir. Hayâ, imanın esasındandır. Hayâsı olan Allahtan utandığı için günahattan çekinir. İnsanlardan utanmayan Allahtan da utanmaz. İnsanlardan utanarak günahı gizlemek de hayâdandır. İnsanlardan utananın, Allahü teâlâdan da utandığı anlaşılır.

Şu dört hasleti kendisinde bulundurmıyan kimseye akıllı ve ilim sâhibi denmez: Birincisi; Allah korkusu. Bütün hayır ve faziletlerin başı budur. İkincisi; güzel bir hayâ, utanma duygusu. Asâlet bununla anlaşılır. Üçüncüsü; yumuşaklık. Dördüncüsü; emri altında bulunanlara cömertlik yapmak.

Hayâ, insan ile, kötü olan şeyler arasında bir perdedir. Hayâ, kötü ve beğenilmeyen şeylerin en güzel ilâcıdır. Ancak, hayâ gidince, artık onların ilâcı kalmaz.

“Hayâ on kısımdır. Dokuzu kadında, biri erkektedir” hadis-i şerifinde bildirildiği gibi, kadınların hayâsı erkeklerden çoktur. Yine hadis-i şerifte, “Hayâ güzeldir, fakat kadında daha güzeldir” buyuruldu. Bununla beraber şehvetin de onda dokuzu kadındadır. Bunu frenleyen ise kadının hayasıdır. Haya perdesi yıkılınca her türlü rezalet, ahlaksızlık toplumu kuşatır. Sosyetede olup bitenlerin yer aldığı magazin haberleri bunun en güzel ispatıdır.

GÖNÜL BAHÇESİ · 23 KASIM 2002 · KAYIT 12033

Ölümüne sözünde durmak

Günümüzde kimse kimseye güvenmiyor. Bırakın sokaktaki insanları, baba oğlunun, oğul babasının doğru söylediğinden emin değil. Hadis-i şerifte,

“Doğruluk, sükun ve huzurdur.” buyuruldu. Böyle ailede, böyle cemiyette huzur olur mu?

Yalancılık ne kadar kötüyse, doğruluk da o kadar iyi, güzel ve faziletlidir. Peygamber efendimize olgunluğun alameti sorulduğunda “Doğru konuşmak ve doğrulukla iş yapmaktır” buyurdu. Yine Peygamber efendimiz, “Tehlikenin doğruluk içinde olduğunu görseniz dahi, doğruyu arayınız! Çünkü doğrulukta kurtuluş ve selamet vardır.”

Hazret-i Ömer, halîfeliği zamanında birgün arkadaşları ile oturmuş sohbet ediyordu. Bu sırada iki genç huzuruna geldi. Yanlarında kollarından sıkıca tuttukları bir genç vardı. Kollarından tutulan genç, temiz giyimli mert birine benziyordu. Hz. Ömer geliş sebebini sorunca, “ Bu genç, babamızı öldürdü. Bunun muhâkeme edilmesini istiyoruz. Bunun için geldik” dedi.

Hazret-i Ömer, her iki tarafın da ifâdelerini aldı. Hâdisenin nasıl cereyan ettiği iyice öğrenildikten sonra kâtil genç suçlu görülerek idâma mahkûm edildi.

Delikanlı kararı sükûnetle dinledikten sonra, dedi ki:

- Siz, mü'minlerin emîrsiniz. Emriniz başımızın üzerinedir. Kararın yerine getirilmesine hazırım. Ancak, babam vefât etmezden önce paralarını ayırmış, bana, "Oğlum, şunlar senin, şunlar da kardeşinindir. Büyüyünceye kadar sen muhâfaza et! Büyüyünce kendisine verirsin." diye vasiyet etmişti. Ben de bu paraları bir yere gömdüm. Şimdi karar infaz edilirse, bu paralar orada kalır. Çünkü benden başka yerini bilen yoktur. Yetim hakkı zâyi olur. Bana üç gün müsaade ederseniz gider emâneti ehil birine teslim ederim. Sonra da gelir teslim olurum.

Hazret-i Ömer, “Yerine bir kefil bırakman lâzım” buyurdu. Genç, “Burada bulunanlardan biri bana kefil olur?” dedi. O zaman, “Kefilini göster!” buyurdu.

Genç, orada bulunanların yüzüne dikkatlice baktı. Sonra Ebû Zer Gıfarî hazretlerini göstererek, “ İşte bu zât kefil olur” dedi. Hazret-i Ömer sordu: “Ey Ebû Zer, kefil olur musun? “ “Evet, üç güne kadar döneceğine ben kefil olurum.” Bunun üzerine genç serbest bırakıldı.

Aradan üç gün geçti. Mühlet bitmek üzereydi. Davâcı gençler gelmiş fakat, suçlu genç gelmemişti. Davâcılar, “Ey Ebû Zer, kefil olduğun genç gelmedi. Madem o gelmedi, sen onun kefil olarak, onun cezâsını çekmedikçe buradan

ayrılmayız” dediler. Ebû Zer hazretleri gayet sakin bir şekilde, “Daha vakit var, sürenin sonuna kadar bekleyin bakalım. Eğer gelmezse, ben hazırım, dedi.”

Nihâyet bildirilen vakit doldu. Ebû Zer hazretleri de ortaya çıkıp, cezâsının infazını istedi. Tam bu sırada, toz duman içinde birinin gelmekte olduğunu gördüler. Gelen, o gençten başkası değildi. Genç geciktiği için özür dileyerek:

- Parayı bulup dayıma teslim ettim. Kardeşimi de ona emânet ettim. Dayımın yeri haylı uzak olduğu için ancak bu zamanda gelebildim, dedi.

Orada bulunanlar, gencin sözünde durmasına hayran kaldılar. Bu husûsu kendisine söylediklerinde: “Mert olan hakîki müslüman sözünde durur. Arkamdan, "Artık dünyada sözünde duran kalmadı" dedirtmem.” dedi.

Ebû Zer hazretlerine, genci tanımadığı hâlde neden kefil olduğunu sorduklarında:

“Genç bana güvenerek, "Bu bana kefil olur" dedi. Bunu reddetmeyi mürüvvete, insanlığa sığdıramadım. Âlemde fazîlet, iyilik kalmamış, dedirtmem.

Bu durumu gören davâcılar: “Biz de bu dünyada kerem sahibi, cömert kalmadı dedirtmeyiz. Allah rızâsı için, da'vâımızdan vazgeçtik, ölenin vârisleri olarak affettik” dediler.

GÖNÜL BAHÇESİ · 29 KASIM 2002 · KAYIT 12034

“Doğrusunu sadece ben bilirim “

Eskiden, İslam büyükleri sohbetlerinde mecbur kalmadıkça “Ben” kelimesini kullanmazlardı. “Ben” kelimesi benliğe, kibire gurura sebep olabileceği korkusuyla bundan uzak dururlardı. Bunun yerine “Biz” ifadesini kullanırlardı. Şimdakilere bakıyorum da, televizyonda kullandığı on kelimedenden nerdeyse yarısı “Ben” kelimesi. Bana göre böyle, ben böyle karar verdim, doğrusunu sadece ben bilirim... “ Böyle gurur, kibir âbilerine, zaman zaman insanın yerinden fırlayıp, “sen de kim oluyorsun, peygamber misin, bu din sana mı geldi be adam?” diyeceği geliyor.

Halbuki, akli başında olan, kendini ve Rabbini tanıyan insan, aşağılığını, âcizliğini, Rabbine karşı her an izhâr etmek mecburiyetindedir.Hadîs-i şerifte,

“Allahü teâlâ, tevâzu üzere olmayı bana emreyledi. Hiçbir kimse diğere karşı büyüklenmesin!” buyuruldu.

Bunun için bütün Allah dostu kimseler, kibirden çok korkmuşlar, nefislerini ayaklar altına almışlardır: Eskiden Bağdat'ta Allah dostu evliya bir zat vardı. Herkes kendisini sever, duâsını almak için gayret ederdi. Her haliyle örnek bir zat idi. Ramazan ayında, bir talebesi bu zatı kendi memleketine iftara davet etti. Bu zat da talebesini kırmayıp, bir merkep üzerinde o kasabaya gitmek üzere yola çıktı. O kasabaya yaklaştığında bütün halkın yollara döküldüğünü, dört gözle kendisini beklediklerini gördü.

Bu hali görünce, hemen heybesindeki ekmeği çıkardı. Açıktan hayvanın üzerinde yiyerek halkın arasına girdi. Allah dostu zatın bu halini gören halk, neye uğradığını anlayamadı. Aralarında homurdanmalar başladı: “Âlim dediğiniz, evliyâ dediğiniz zat bu mu?” “İstemiyoruz böyle kimseyi şehrimize. Defolsun, gitsin!” “Ramazan gününde herkesin gözü önünde yemeğe utanmıyor mu?” “Allahtan korkmuyorsa kuldan da mı utanmıyor...” gibi sesler yükselmeye başladı.”

Birçok hakareten sonra şehre de sokmadılar. O zat geri dönüp gitti. Talebesi şaşkına dönmüştü. Olanlara bir mânâ veremiyordu. Az zaman sonra, kendine geldi. Kendi kendine, " Bu işin içinde mutlaka bir iş var. Gidip bu işin hikmetini öğreneyim." dedi.

Hocasının bulunduğu şehre gelip, huzura çıktı. “Efendim, bu işinizin mutlaka bir sebebi, hikmeti olmalı fakat, ben anlayamadım. Bu hikmeti bize lütfeder misiniz?” Hocası talebesine buyurdu ki: “ Evladım, şehrin girişinde o kalabalığı görünce bir an için gururlandım, kalbime kibir geldi. Kibir çok büyük günâhtır. Kalbe yerleştiğinde tedavisi çok zor. Bunun tedavisi mümkün değil. Fakat, Ramazanda oruç yenildiğinde bunun telafisi mümkün. Ramazandan sonra keffaret orucu tutularak telafi edilebilir. Bunun için, nefsimi ayaklar altına almak, kalbimdeki kibri yerleşmeden hemen çıkartmak için, büyük bir hakarete maruz kalmam lâzımdı. Bunun için, bu yola başvurdum. Yâni çok zarardan kurtulmuk için az zararı tercih ettim. Böylece kalbimi kibir pisliğinden temizlemiş oldum.”

Şimdi eskiden yaşamış böyle zatları bir düşünelim bir de şimdikileri. Nerdeyse insani özellikleri dışında bir berzerlikleri yok. Böyle insanlardan topluma ne fayda gelir? Kendilerine faydası yok ki başkalarına olsun.

İnsan düşündüğünde kendisini kibirden uzaklaştırıp, tevazuya yöneltecek o kadar ibretli olaylar bulur ki. Mesela, insan hiç yok idi. Önce birşey yapamıyan,

hareket edemiyen bebek oldu. Şimdi de, her an hasta olmak, ölmek korkusundadır. Nihâyet ölecek, çürüyecek ve toprak olacaktır. Hayvanlara, böceklere gıdâ olacaktır. Kabir azâbı çekecek, sonra diriltilip kıyâmet sıkıntılarını çekecektir. Böyle, Cehennemde sonsuz yanmak korkusu içinde yaşayan kimseye tekebbür mü yakışır, tevâzu mu?

GÖNÜL BAĞÇESİ · 30 KASIM 2002 · KAYIT 12035

Allahü teâlânın övdüğü kimse

Yapılan hayır hasenata bire yetmiş sevap verildiği bu mübarek Ramazan ayında az çok demeden insanlara yardımcı olmaya çalışılmalıdır. Atalarımız, “Çok veren maldan, az veren candan” demişlerdir. Önemli olan verilenin azlığı çokluğu değil, ne niyetle verildiğidir. Niyetin ne kadar önemli olduğunu bildirmek için eshab-ı kiramdan Sehl bin Hanif hazretlerinin başına gelen ibretli olayı nakletmek istiyorum:

Sehl bin Hanîf hazretleri, Peygamber aleyhisselâmın yanından hiç ayrılmazdı. Devamlı O'nun hizmetlerinde bulunmayı bir şeref sayar, bütün savaşlara katılırdı. Hendek gazâsı hazırlıklarında ve hendek kazmada hiç durmadan akıllara durgunluk veren gayretle çalışmıştı.

Bu gazâda müşriklere çok ok atmış. Peygamber aleyhisselâmın sevgisini daha çok kazanmıştı. Hendek gazâsına katılarak onların üzerlerine yürümüş, burada da büyük kahramanlıklar göstermişti.

Hicretin sekizinci yılında Mekke fethine katılmış, hemen bunun ardından Hüneyn gazâsına iştirak etmişti. Burada bütün kuvvetiyle düşmanlarla savaşmıştır. Sehl bin Hanîf hazretlerinin bu üstün gayreti ile ilgili olarak hakkında Allahü teâlâ tarafından bir âyet-i kerîme bile gönderilmiştir. Şöyle ki:

Hicretin dokuzuncu yılında, Peygamber aleyhisselâm Tebük savaşı hazırlığına başlayınca, bütün Eshabı yardıma çağırdı. Peygamberimizin teşviklerinin sonunda bilhassa zengin olanları çok miktarda yardım ettiler.

Bu hâli gören Sehl bin Hanîf hazretleri çok duyulandı. Fakir olduğu ve Peygamberimizin bu yardım davetine katılamadığı için çok üzüldü. Hemen eve

gidip çocuklarının ihtiyaçları için ayırmış olduğu iki ölçek hurmayı getirerek Peygamber aleyhisselâma teslim etti ve, “Ey Allahü teâlânın Resûlü! Bundan başka evde hiçbir yiyecek şeyimiz yoktur. Bu benim ve kızımın yardımlarıdır. Kabûl buyurunuz ve bize bereketle duâ edin” diye yalvardı.

Peygamber aleyhisselâm, hazret-i Sehl bin Hanîf'in getirdiği hurmaları bizzat kendi mübârek elleriyle diğer hurmaların üzerine koyup bereketle duâ etti.

Bu hali gören, münâfıklar, “Allahü tealânın Sehl bin Hanîf'in iki ölçek hurmasına ihtiyacı yoktur! Bu kadarcık hurma getirilir mi, ayıp değil mi “diyerek onun bu istek ve arzusunu ayıplayarak kınadılar.

Hatta Sehl bin Hanîf hazretlerinin Allahü teâlâya ve Peygamber aleyhisselâma karşı olan samimi duygu içerisindeki davranışını, hafife alarak Medine şehrinin sokaklarında alay konusu ettiler. Sokakta onu gördükleri zaman güldüler. Münâfıkların bu davranışları üzerine, Allahü teâlâ, Kur'ân-ı kerîmin Tevbe sûresinin yetmiş dokuzuncu âyet-i kerîmesini indirdi:

"Sadaka hususunda bağışlarda bulunan mü'minlerle bir türlü, gücünün yettiğinden başkasını bulamayan fakirlerle başka türlü eğlenenler yok mu? Allahü teâlâ onları maskaraya çevirmiştir. Onlar için pek acıklı bir azâb vardır." Allahü teâlâ bu âyet-i kerîme ile Sehl bin Hanîf'in samimi hareketini övdü. Münâfıkları ise susturdu.

Halis niyetle, Allah rızası için yapılan hayır hasenatın, sadakanın dünyada ve ahirette pek çok faydası vardır: 1- Malı temizler: Hadis-i şerifte buyuruldu ki: “Malınızdaki günah kirlerini sadaka ile temizleyin!” 2- Günahları temizler. 3- Hastalıktan ve belâdan korur. 4- Muhtaçları sevindirir. 5- Rızkı artırır, malı bereketlendirir. Şeytan, malı ya israf ettirir veya cimrilik ettirir, hayra harcamaktan alıkor "Yoksul olursun, elin daralır" diye korkutur.

Sadakanın malı azaltmayacağı ayet-i kerimelerde de şöyle bildirilmiştir:

“Mallarını Allah yolunda harcayanların hali, yedi başak bitiren ve her başağında yüz dane bulunan bir tohuma benzer. Allah dilediğine daha fazla da verir.” (Bekara 261)

2002 YILLIK KÜLLİYATI

12

Aralık

8 yazı · Gönül Bahçesi: 8

GÖNÜL BAHÇESİ · 6 ARALIK 2002 · KAYIT 12036

Eski bir Bayram hatırası

Bazı olaylar hafızada iz bırakıyor. İnsan bunları bir türlü unutamıyor. Mesela, bundan tam yirmi üç sene önce, Fatih'te bir bayram günü bayram namazdan sonra Hoca efendinin yaptığı nasihatı hiç unutamıyorum. Çok hoşuma gittiği için o gün camiden çıkınca hemen yazmıştım. Bu güzel nasihatları bu bayram sizinle paylaşmak istedim:

“Rabbime şükürler olsun. İslamiyetin garib olduğu, kahhar sıfatının tecelli ettiği bir zamanda, onun dini için, aşk ile, gayret ile çalışan insanlara ne mutlu. İnaniyorum ki sizin hizmet için gittiğiniz yerlere melekler kanadını serdiler. Hadisi şerif bildiriyor bunu. “Ya Eba Hüreyre! Allahın dinini, Allahın kullarına öğret. Onları öğretmeye giderken bastığın yere, melekler kanatlarını serer. Gökteki melekler, yerdeki hayvanlar, gökteki kuşlar, denizdeki balıklar senin için dua ederler. Kıyamette sana öyle bir makam ihsan olunur ki, peygamberler gıpta ederler.” diyor hadis-i şerif.

Elhamdülillah. Bu müjdeye mazhar olan kardeşlerimizsiniz. Çok bahtiyarsınız kardeşim. Cenab-ı Hakkın bu nimetine karşı çok şükrediniz. Belki bu hizmetler esnasında çok sıkıntılar çektiniz, çok üzüldünüz, çok yese düştüğünüz anlar da oldu. Ama biliniz ki Eshabı kiramın, hatta enbiya-ı izamın çektiği sıkıntılar bunlardan daha fazlaydı. Onlar bu sizin çektiğiniz sıkıntılardan kat kat fazlasını çektiler. Bu sıkıntılar mücahidlerin aşkını, hevesini arttırır.

Bu hizmetlerin devamını arzu ediyoruz. Nasıl devam eder bu? Çok kolay. Allahü teâlâ ne buyuruyor? Nimetime şükrederseniz, arttırırım buyuruyor. Onun yolunda çalışmaktan, onun dinine hizmet etmekten büyük nimet olur mu? Bu nimetin devamı için şükredeceyiz. Evvela bizi bu hizmete şürükleyen kuvvetli imanımıza şükredeceğiz. İmana nasıl şükredilir? Ayeti kerimeler bunu bildiriyor. Mesela ayeti kerimede, “Ey müminler, ey imanla şereflenenler! Bu nimetin şükrünü ifa edebilmeniz için birbirinizi seviniz” buyuruyor. Ananızdan babanızdan kardeşinizden daha çok birbirinizi seviniz diyor. Evet, birbirimizi seveceğiz. Birbirimizin kalbini kırmamak için titreyeceğiz. Zaten müminin kalbini

kırmak, kalbini incitmek haramdır. Hele böyle mübarek kardeşlerimizi incitmek, hele hele darılmak, münakaşa etmek. Allah muhafaza etsin.

Bazen işitiyorum, falanca kardeşimle falanca kardeşimiz birbirleriyle münakaşa etmiş, kalbleri kırılmış, konuşmuyorlarmış. Eyvah diyorum, gelecek için yese düşünüyorum, ümitsizliğe kapılıyorum, çok üzülüyorum. Aman elhazer elhazer. Sakınalım. Birbirimizi incitmeyelim.

Evet, peygamberlerden maada herkesin kusuru var. Hepimizin hatta günahı var. Şu toplulukta günahı az olan da var, çok olan da var. Bana sorarsanız günahı çok olan hangimiz biliyor musunuz? Benim ben. Çünkü benim yaşıım, bir iki kardeşimiz müstesna, hepimizden daha çok. Günah zamanı çok olunca, günah da çok demektir.

Evet, emin olunuz her birinizin elini sıkarken kalbimden Rabbime yalvardım. Ya Rabbi diyorum, şu mübarek kardeşim hürmetine benim günahlarımı affet ya rabbi. Kalbimden hep böyle geçiriyorum. Ya Rabbi senin için rahatını, çoluğunu, çocuğunu Ramazanı şerifde bir tarafa bırakarak, senin dinini yaymak için gece gündüz çalışan, bu fitne ve fesad zamanında, bu iman ve bu aşk ile çırpınarak mücadele eden kardeşim hürmetine, şu mübarek genç hürmetine beni affet ya rabbi diye hepinizin elini sıkarken kalbimden geçirdim kardeşlerim.

Binaenaleyh günahsız insan olmaz. İşte birbirimizin kusurlarını görmeyeceğiz. İyiliklerini göreceyiz. Birbirimizin iyilikleriyle birlik yapacağız, birleşeceğiz. İyilikleri görerek birleşeceğiz. Kusurlarımızı görmeyeceğiz. Kusurlarımı affedeceğiz. Sabredeceğiz. Sabredenlerin gideceği yer neresidir? Sabredenin gideceği yer, cennettir diyor hadis-i şerif. Onun için birbirimizi incitirsek dahi, karşısındakinin sabretmesi lazım, ona dua etmesi lazım. Müslimanlık budur. Din kardeşliği budur. (Devamı yarın)

GÖNÜL BAHÇESİ · 7 ARALIK 2002 · KAYIT 12037

Eski bir Bayram hatırası (2)

Dünden devam “Resulullah efendimiz bayram günü hutbede, anasının babasının hizmetinde kusur eden, onların kalblerini inciten, onların rızasını, duasını almayan, cehenneme sok ya rabbi, diye niyazda bulundu. O halde birbirimizi

seveceğiz ama anamızın, babamızın da kıymetini bileceğiz. Onların dualarını alacağız, rızalarını alacağız. Ananın babanın evladına duası, peygamberin ümmetine duası gibidir.

Hanımların kıymetini de biliniz, diyor dinimiz. Onlar Allahü tealanın bizlere emanetidir. Namazını kılan, tesettür eden bir hanım, dünyanın en büyük nimetidir. Cennet nimetlerinden addediyor peygamber efendimiz. Onlara sert söylemeyelim. Onların kusurlarını affedelim. Onları tatlılıkla ıslah edelim. Kusurlu sözlerine de ne yapalım sabrederim.

İşitiyorum ben bazı kimseler, ailesine sert söylemiş. Nasıl söyleyebiliyor, benim aklım ermiyor. Sonra efendim, o senden hakaret görürse, senden üzülrse asabı bozulur. Bütün hastalıklar hep sinirden geliyor. Sinirleri bozulur, hasta olurlar. Hasta olunca nolur biliyor musunuz? Sen sıkıntı çekersin. Sana hizmet edemez. Sonra doktorların peşinde sen koşarsın. Ağzının tadı kalmaz. Daima hastalık dinlersin. E bu aklın icabı mıdır? Akıllı olan, bu neticelere kendini sürükler mi?

Bunları sizin iyiliğiniz için söylüyorum. Dünyanın ve ahiretiniz için söylüyorum. Sabırlı olun. Peygamber efendimiz tekrar tekrar kızmayın buyuruyor. Güzel huylu olunuz Ailelerinize çok dikkat ediniz kardeşim. Onların gönlünü alın. Evinizin içinde rahat olsun, huzur olsun. Peygamber efendimiz, ailesiyle en iyi geçineniniz, ailesine karşı en iyi muamele edeniniz benim buyuruyor.

Evinizde olduğu gibi dışarda da hiç kimseyle münakaşa etmeyin. Münakaşa zarardır. Muhabbeti azaltır, düşmanın da düşmanlığını arttırır. Ve sabreden kazanır. Hadis-i şerif bu. Birbirimize dua edelim. Birbirimize arkamızdan hayır dua edeceğiz kardeşim.

Fasıklar, mürtedler dedikodu yaparlar. Müminler, salihler dua ederler. Aradaki farka bakın! Biz dedikodu yapmayız. Tenezzül etmeyiz. Harama yaklaşmayız elhamdülillah. Biz müslimanlara hayır dua ederiz.

Cenab-ı Hak hakîmdir. Hikmet sahibidir. Her fiilinde hikmet vardır. Ben kullarımı, sizleri abes olarak yaratmadım buyuruyor. Boş faidesiz lüzumsuz olarak yaratmadım. Her zerrenin faydası vardır, sebebi vardır. Bazı kullarına Hâdi isminde tecelli etmiş, bunları hidayet nasip etmiş, bunları kendi hizmetinde kullanıyor, kullarının hidayetine vesile ediyor.

Ötekilerine mudil sıfatıyla tecelli etmiş. Bunlar, dalalete, sapıklığa vesile oluyorlar. Yıkıcıdırlar, bölücüdürler. Elhamdülillah, Rabbimiz bizi onlardan etmemiş. Bizi bu Hâdi ismiyle şereflendirdiği mes'ud, bahtiyar kullarından

eylemiş. Ne büyük seadet! Ne büyük müjde! Ne büyük nimet içindeyiz kardeşim. Sevinelim, üzülmeyelim. Kızmayalım. Saadete kavuşan insan kızarmı? Neşelenir.

Peygamberimiz efendimiz buyuruyor ki, müminin alameti güler yüzdür. Münafıkın alameti çatık kaştır, asık yüzdür. Allahü teâlâ ihsan ettiği nimeti izhar edeni sever. Göstermemizi, belli etmemizi ister. Güler yüzümüzle, tatlı dilimizle bu nimeti göstereceğiz. Sabrımızla, şefkatimizle, merhametimizle göstereceğiz. Merhametli olacağız. Şefkatli olacağız, birbirimize dua edeceğiz kardeşim. Cenab-ı Hak bu mübarek, bu neşeli, bu feyzli, bu bereketli günlerimizin tekrarını nasib eylesin inşaallah. Ve aleyküm selam ve rahmetüllahi ve berekatüh. Allaha ısmarladık kardeşim.”

Bu iki günlük Bayram nasihatini özetleyecek olursak: Birbirinizi üzme, sevin, birbirinize dua edin. Ana-babanıza iyi davranın. Hanımınıza ve çocuklarınıza karşı güzel huylu olun. Fitne çıkarmayın, kanunlara uyun, münakaşa etmeyin herkesle aranız iyi olsun. Kavuştuğunuz nimetlere şükredin.

GÖNÜL BAHÇESİ · 13 ARALIK 2002 · KAYIT 12038

Keriman'ın seçilmesi gibi olmasın!

Biliyorsunuz geçen hafta “Dünya Güzeli” yarışması yapıldı. Hollanda’da öğretmenlik yapan bir karı-kocanın kızı Azra Akın dünya güzeli seçildi. Kendisi de Hollanda’da bir koleji bitirmiş.

Terzisinin anlattığına göre, Güzelin elbisesi Türkiye’de orta ve alt sınıfların kumaşı olarak bilinen metresi 1.5 milyon liraya olan Tahtakale kumaşymış. Kıyafetin üzerindeki süslemeler de Tahtakale malıymış. 7 metrelik kumaş 10 milyona alınmış. Elbise, üzerindeki incik-boncuğu ve el işçiliğiyle birlikte toplam 50 milyona mal olmuş.Yarışmada yalnız 92 güzel değil 92 kıyafet de yarışmış. Bunların arasında 30-40 bin dolardan başlayan Versace, Armani gibi markalar da varmış.

Hollanda’da yaşayan, Batı kültürü ile yetişmiş " Birinci olacağım aklımdan bile geçmemişti, AB öncesinde Türkiye'nin adını bu şekilde duyurduğum için çok mutlu ve gururluyum" diyen Azra Akın bu elbiseler ile birinci olmuş. Babası da "Hâlâ inanamıyorum" diyor.

Bu haber dış basında geniş yer aldı. İngiliz OBSERVER gazetesi, “Türkiye Avrupa’da” başlığı ile haberi verdi. Gazete, yarışmanın, politik ve dini pek çok tartışmanın sonucunda yapılabildiğini de hatırlatıyor.

Bütün bunları alt alta koyduğumuzda ister istemez insanın aklına “Acabalar” geliyor. Güzellik yarışmasında neden politik ve dini tartışmalar yapılıyor. Bu da, Keriman Halis Ece’nin birinci seçilmesi gibi mi oldu diye sorular kafaları meşgul ediyor. Daha önce bahsetmiştim, isterseniz bir Türk kızının Dünya güzeli çesilmesi olayını size tekrar nakledeyim, bu yarışmada da bir art niyet olup olmamasına siz karar siz verin!

1913 senesinde İstanbul’da doğan ve “Feyziye Mektebi”nde tahsil hayatına başlayan Keriman Halis 1932’de Cumhûriyet Gazetesi tarafından tertiplenen güzellik yarışmasında Türkiye güzeli seçilmişti. Babası Tefvîk Hâlis’e; “Keriman’ı güzellik yarışmasına sokacağız.” dediklerinde; “Bu kara kızı mı?” diye alay etmişti. Aynı yıl Belçika’nın Spa şehrinde yapılan dünyâ güzellik yarışmasında 28 ülkenin temsilcileri arasından Keriman dünyâ güzeli ilân edilmişti.

Hâlid Turhan Bey Hatıraları’nda Keriman Hâlis Ece’nin dünya güzeli seçilmesinin perde arkasını şu şekilde anlatır: 1932 senesinde Cumhuriyet Gazetesinin tertiplemediği güzellik yarışmasını Keriman Hâlis kazanmıştı. Aynı yıl Belçika’nın Spa şehrinde 28 ülkenin katılmasıyla dünya güzellik yarışması düzenlenmişti. Keriman Hâlis bu yarışmaya Türkiye’yi temsilen katıldı. Günlerce Spa şehrinde kalan güzeller, çeşitli kimselerle görüştü ve konuştular. Yarışma gününde jürinin önünden kızlar birer birer geçip giyimleriyle, bakışlarıyla, tebessümleriyle puan toplamaya çalıştılar. Jüri salona geçip puan değerlendirmesi yapmak istedi. Başkan kürsüye geçerek şöyle konuştu:

“Sayın jüri üyeleri, bugün Avrupa’nın, Hristiyanlığın zaferini kutluyoruz. 600 senedir dünya üzerinde hâkimiyetini sürdüren Osmanlı artık bitmiştir. Onu Avrupa Hristiyanları bitirmiştir. Elbette Amerika’nın ve Rusya’nın hakkını inkar edemeyiz. Neticede bu, Hristiyanlığın zaferidir. Müslüman kadınlarının temsilcisi, Türk güzeli Keriman, mayo ile aramızdadır. Bu kızı zaferimizin tacı kabul edeceğiz, onu kraliçe seçeceğiz. Ondan daha güzeli varmış, yokmuş bu önemli değil. Bu sene güzellik kraliçesi seçmiyoruz. Bu sene Hristiyanlığın zaferini kutluyoruz. Avrupa’nın zaferini kutluyoruz. Bir zamanlar Fransa’da oynanan dansa müdâhale eden Kanûnî Sultan Süleyman’ın torunu işte mayo ve sütyen ile önümüzdedir. Kendini bizlere beğendirmek istemektedir. Biz de bize

uyan bu kızı beğendik, Müslümanların geleceği böyle olması temennisiyle, Türk güzelini dünya güzeli olarak seçiyoruz. Fakat kadehlerimizi Avrupa'nın zaferi için kaldıracacağız.”

İşte ilk Tünkiye güzeli seçilmesi olayının perda arkası bu. Batı bugüne kadar hep kaçak güreşti. Tarihte meydana mertçe çıkıp savaşıarak elde edemediklerini ikiyüzlülükle, sahtekârlıklarla elde ettiler. Bunları bildiğimiz için ister istemez akla geliyor acaba bunun içinde de bir bit yeniği mi var? Avrupa Birliğine girme mücadelesi verdiğimiz şu günlerde!..

GÖNÜL BAHÇESİ · 14 ARALIK 2002 · KAYIT 12039

“Su gibi mütevazı olun!”

Mevlana'yı anma haftasındayız... Her sene olduğu gibi bu sene de, bu hafta dolayısıyla Hazret-i Mevlana ile İslamiyetle ilgisi olmayan, nice sapıklıklar onun adına yapılacak böylece akıllarınca ruhu şâd edilecek. Bu namazsız niyazsız kimselerin yaptıklarına kim bilir ne kadar üzülyordur. Üzülmeleri de yine bunları yapanlar içindir. Kendisini yanlış tanıtıp, yaptıkları iftiralar sebebiyle ahirette çekecekleri azablar içindir.

Halbuki Hazret-i Mevlana hayatı boyunca, dinimize uygun yaşamış, ne ney çalmış ne de raks etmiştir. Bütün ömrünü insanlara iyilik etmek, onlara Cenab-i Hakkın razı olduğu yolu bildirmekle geçmiştir. Mevlana hazretleri anmamanın en güzel yolu, onun sağlığında verdiği nasihatları tekrarlamak; sağlığında bulunamamış günümüz insanların bunlardan istifade etmesini sağlamaktır. Bugün bunu yapmağa çmlışacağım.

Birbirleriyle dargın olan iki kimseyi, Mevlana hazretlerinin huzuruna getirdiklerinde, barışmaları için onlara şu nasihatta bulundu:

“Allahü teâlâ, bazı insanları su gibi latif, mütevazı, daima aşağıya akıcı ve yumuşak huylu, bazılarını da toprak, taş gibi sert mizaçlı yarattı.Su, toprağa karışır, meyvelerin büyümesini, canlıların içerek hayatlarının devam etmesini sağlar. O sülardan ruhlara ve bedenlere gıda temin edilip, menfaat sağlanır. Su toprağa gitmezse, topraktan ve sudan layıkıyla istifade edilmez.

Darginlardan biri toprak hükmünde olup, yerinden kalkmaz ve barışmaz ise, diğeri su gibi tevazu üzere olup, onun ayağına gidip anlaşmalıdır. Herkes bilir ki, iki küs olan kimseden hangisi öbüründen önce davranırsa, cennete ötekinden önce girecektir. Daha çok sevap kazanacaktır. Dolayısıyla, bu barıştan her ikisi de istifade etmiş olacaktır.”

Bunu dinleyen iki küs kimse, daha çok sevap kazanmak gayretiyle hemen barıştılar.

Bir kimse de, geçim darlığından, fakirlikten şikayette bulundu. Bunun üzerine Mevlana hazretleri o kimseye sordu: “Eğer sana, organlarından birini, mesela gözünü çıkarıp, yerine bin altın verelim deseler razı olur musun? “ O “Hayır, razı olmam” diye cevap verdi. Bunun üzerine Mevlana hazretleri de buyurdu ki:

“Ey kardeşim! Madem ki razı olmazsın, niçin geçim sıkıntısından şikayette bulunursun? Fakirim diyorsun da, bu kadar altından daha kıymetli organların var iken, vücudun sıhhatte ve afiyette iken, niçin bunları sana bedavadan ihsan eden Allahü teâlâya şükretmiyorsun? Allahü teâlâ; “Eğer kulum elindeki nimetlerin şükrünü eda ederse, ben o nimeti daha arttırırım” buyurdu.

Mevlana hazretlerine sordular: “Efendim! Allahü teâlânın veli kulları vefat edince, tasarruf hakkına sahip olurlar mı? Hayatta oldukları gibi insanlara yardım edip, sıkıntılarını giderirler mi?

Bunun üzerine Mevlana hazretleri de buyurdu ki:”Cenab-ı Hakkın evliya kulları ahirete intikal ettiklerinde, dünyadakine oranla daha çok tasarrufa sahip olurlar. Dünyadaki tasarruf hudutlu, ahiretteki ise hudutsuzdur.” Oradakiler dediler ki:”Dostlarınıza ve talebelerinize dünyadaki gibi ahirette de ihsan ve merhamet eder misiniz?”

“Ey dostlarım! Kılıç kınında iken kesmez. Kınından çıktığı zaman keser. Bize şefaathakkı verilirse, elbette biz de sizlere şefaathakeriz.

Vefatı yaklaştığı günlerde, dostlarını ve talebelerini toplayarak, onlara şöyle nasihat etti:

Vefatımdan sonra, “Perişan ve huzursuz oluruz, hâlimiz ne olacak?” diye hatırina gelmesin. Ne hâlde olursanız olun, benimle olun! Beni hatırlayın! Allahü teâlânın izniyle size maddî ve manevî yardımlarda bulunurum.

Gizli ve aşikâr Allahü teâlâdan korkunuz! Günahlardan sakınınız! Az yiyip, az uyuyup, az konuşunuz! Çok oruç tutunuz! Zamanlarınızı namaz kılarak

değerlendiriniz! Daima şehveti terkedip, sefihlerle, cahillerle mücadele etmeyi, onlarla oturup kalkmayı bırakınız!

Onları kendinize muhatap etmeyip, hep iyi insanlarla beraber olunuz! Ya hayır konuşunuz veya susunuz! Mahlukatın sıkıntılarına sabrediniz! Biliniz ki, insanların en hayırlısı, insanlara en faydalı olanıdır.

GÖNÜL BAHÇESİ · 20 ARALIK 2002 · KAYIT 12040

Akılları bozulmasın diye diye..

Geçen sene Almanya'dan yaşlı bir teyze aramıştı. Ağlamaktan konuşamıyordu. Kendine gelmesi için telefonda bekledim. Biraz rahatladıktan sonra anlatmaya başladı. Evladım yirmi senedir, Almanya'dayız. Karı-koca gece gündüz çalışarak çocuklarımızın iyi bir öğrenim görmesini sağladık. Oğlum 27, kızım 25 yaşında okullarını bitirdiler. İşe başladılar. Keyfimize diyecek yoktu artık. Yirmi sene çok sıkıntı çekmiştik fakat sonunda çocuklarımızın geleceğini sağlama almıştık. Mutluyduk.

Fakat bu mutluluğumuz uzun sürmedi,ancak bir sene sürdü. Bir haftadır gözümü kırpmadım, iki gözüm iki çeşme, durmadan ağlıyorum. Çünkü, geçen hafta işten dönen çocuklarım, “Biz Hristyan olduk” haberiniz olsun dediler. Biz şiddetli tepki gösterince de evi terk ettiler. Şimdi misyonerlerin kaldığı bir evde kalıyorlar. Bu olay bizi yıktı. Ne olur bize yardımcı ol, çocuklarımı nasıl dinimize döndürebilirim?”

Bir kaç ay sonra Türkiye'ye geldiklerinde ziyaretime de geldiler. Uzun uzun konuştuk. Kendilerine sordum, “Bu güne kadar çocuklarınıza, dinimizi hiç anlattınız mı ve dinimizi anlatan kitap okuttunuz mu?” Şöyle cevap verdiler: “ Biz kafaları karışmasın diye, hiç dinden bahsetmedik, dersleri aksamasın bir an önce okullarını bitirip iyi bir işleri olsun düşündük!”

Bu olay zannetmeyin ki tek, başka yok. Almanya'da yaşayan Türkler arasında buna benzer yüzlerle olay var. Şu cehalete bakın. Neymiş efendim, kafaları karıştırmış, şimdiye kadar İslamiyet kimin kafasını karıştırmış, İslamiyeti yaşadığı için kim okuyamamış. Aksine bu yaşlarda, Kur'an-ı kerimi ve din bilgilerini öğretmek çocuğun zihnini açar, hafızasını kuvvetlendirir. Üstelik bu çocukların

babaları öğretmen. Eğitim psikolojisi okumuş bir kimse. Çocuğumuza bu yaşlarda, kendi kültürümüzü, dinimizi öğretmediğimiz zaman bir daha öğretemeyeceğimizi nasıl bilmez! Akılları karışmasın diye diye gençleri bu hale getirdik.

Kendilerine dedim, çocuklarınız müslüman iken Hristiyan olmuş değiller. Zaten onlar Müslüman değillerdi. Çünkü, akıl baliğ olmuş bir genç, dinimizin bildirdiği zaruri temel iman, itikat bilgilerini bilmezlerse, bu şekilde inanmazlarsa Müslüman olamazlar, mürted olurlar.

Zaten İslmiyeti bilen kimse din değiştirmez. Bugüne kadar, Müslüman iken Hristiyan olan görülmemiştir. Dinsiz iken Hristiyan olan olmuştur fakat, Müslüman iken Hristiyan olana İslam tarihinde hiç rastlanmamıştır.

Almaya'dan söz açılınca aklıma geldi. Geçen bayram, bizim Almanya servisimiz çok güzel bir bayram ilavesi verdi Almanya'da. Bu konulara onlar da geçinmişler. Almanya'daki üçüncü kuşak gençlerimizin hali şöyle anlatılıyordu bu ilavede:

“Hem de Ramazan ayında özellikle hafta sonlarında erkek ve kızlardan oluşan beş bin Türk genci, Almanya'da Türklerin yoğun olarak yaşadığı bir şehir kulübünde kucak kucağa yarıçıplak vaziyette sabahlara kadar dans edip eğleniyorlar. İçkinin su gibi tüketildiği, çılgınca dans edilen diskotek sadece Türk gençlerinin devam ettiği bir yer.. Bunu öğrenince "başkalarının bizi asimile etmesine lüzum yok ki. Biz kendi kendimizi eritiyoruz. Hem de 'bira kültürü' içinde. Bazıları da, sahurda eğlencelerini keserek oruca niyet ediyorlar.

Bazıları bunda ne var, bak oruç tutan da var diyebilir. Kazın ayağı öyle değil. Bu zamanla anlaşılacak ama, artık iş işten geçmiş, atı alan Üsküdar'ı geçmiş olacak. Belki bu durumu, genelleştirmek yanlış olabilir. Ancak gözle görülemeyen virüs vücuda girdiğinde milyarlarca hatta trilyonlarca sağlam hücre ona karşı koyamıyor. Bir ay, bir sene veya on senede kocaman vücudu eritip tüketiyor. Tıpkı sepetteki çürük bir elmanın diğerlerini de çürüttüğü gibi.”

Almanya böylede, Türkiye süttten çıkmış ak kaşık mı? Yarın da bu konuyu ele alalım iseterseniz.

GÖNÜL BAHÇESİ · 21 ARALIK 2002 · KAYIT 12041

İstikbal pek iyi görünmüyor!

Dün Almanya'daki üçüncü kuşak gençliğin kültürümüzden, dinimizden, manevi değerlerimizden uzak bir şekilde yetiştiğinden bahsetmiştim. Bu gün de kısaca Türkiye'deki Türk gençlerinin durumlarından bahsedelim.

Türkiye'de de genel olarak milli kültürümüzden, dinimizden uzaklaşma varsa da, Almaya'daki yabancılaşmaya benzer bu uzaklaşma daha ziyade, sosyete tabir ettiğimiz, zengin semtlerde yaşayan gençlerde görülmektedir.

Ecdadımızın manevi kültürü verilmeyen gençler, bu boşluğu içkide, fuhuşta, uyuşturucuda arıyor. Bu felaketlerle tanışma yaşı istatistiklere göre, 14-15 yaşına indi. Zenginlik iki tarafı keskin bıçak gibidir. Dikkatli kullanılmazsa büyük zarar da verebilir. Faydalı bir şekilde kullanılması çok zor olduğu için de bugüne kadar zararı faydasından çok olmuştur zenginliğin.

Zenginlik kimin elindeyse ona göre şekil alır. İyinin elindeyse iyilik, kötünün elindeyse kötülük zuhur ediyor zenginlikten. Türkiyede de Müslümanların manevi bağlarının gevşemesi, gençlerin manevi şuurdan yoksun olması refah seviyesinin yükselmesi ile doğru orantılı olmuştur.

Bir özel okulda din dersi öğretmeni olan bir arkadaş anlattı: Sene başında, öğrencilerin durumunu tespit etmek için, sekizinci sınıf talebelerine, imanın, islamın şartlarını sorduğumda, yirmibeş kişilik sınıfta sayabilen 2-3 kişiyi geçmedi. Bunlarda sadece madde madde sayabildi. Mesela, melek nedir, meleklerle nasıl inanacağız diye sorduğumda bilen çıkmadı.

Sekizinci sınıfta okuyan öğrenci, 13, 14 yaşında demektir. Yani ya akil baliğ, ya da olmak üzere. Yazık değil mi bu çocuklara. Akil baliğ olduklarında, imanın şartlarını, zaruri olarak bilinmesi gereken kadar bilmeğince dinden çıkacak olan bu çocukların, vebalini, günahını, ana-baba nasıl çekecek, ahirette bunun hesabını nasıl verecek. Birinin küfre düşmesine sebep olan da küfre düşmüş olmayacak mı?

İnsanın yapısı aynı; ister Türkiye'de, ister Almanya'da ister Yunanistanda olsun. Aynı sıkıntılar Yunanistan'da yaşayan Müslüman Türkler için de geçerli. Yunanistanda akrabaları olan sık sık gidip gelen bir arkadaş anlattı: Eskiden

Yunanistan'daki Müslüman bölgelerde, Medreseler, Kur'an kursları gençlerle doluydu. Hakeza camiler de öyle idi. Ne zaman ki, ülke AB topluluğuna girdi, refah seviyesi yükseldi. Ardından rehavet, gevşeklik başladı. Geçenlerde gittim, sokaklar son model arabalarla, cepler para ile dolmuş. Camiler, Kur'an kursları boşalmış. Gençlerin maneviyatla ilgileri kalmamış. Bunların yerini içki, uyuşturucu, kumar ve fuhuş almış.

Maalesef, Batı Trakya'da özellikle Türk gençliğini avlamak için tuzaklar kurulmuş. Çeteler oluşmuş.. Senelerce maddi sıkıntı çeken Türkler, ekonomik durumları biraz düzelince bu meşum yerlerin müşterisi olmaya başlamışlar. Bilhassa Türk gençleri büyük tehlike altında.. Bu dramatik manzara, ne hikmetse seslendirilmek istenmiyor.

Konuyu Bir Türk Belediye yetkilisi açtı bize... Oğlunun da bu çetelerin eline düştüğünü feryat ederek anlattı.. "Keşke ekonomik durumumuz düzelmeseydi. Eski fakir halimizle kalsaydık da bu belaya düşmeseydik " diyordu acılı baba.. Tabii ki kendilerinin suçlu olduğunu itiraf ederek.. "Biraz cebimize para girince rehavete kapıldık. Çocuklarımızla da pek ilgilenmedik. Maalesef bıraktığımız boşluklar kötülükler ile dolduruldu. Evlatlarımızı bu bataklıktan kurtarmaya çalışıyoruz ama çok zor.." Netice olarak, eskiden çocuğu sokak, çevre yetiştirirdi. Evden bir alıyorsa, çevreden dokuz alırdı. Şimdi tersi oldu. Evde verilen iyi bir şeye karşılık çevre dokuz kötü şey veriyor. Çocuklar eksi dokuz ile yetişiyorlar. Çoğu evde de hiçbir şey verilmediğine göre çocuklar, eksi on ile hayata atılıyorlar. Aileler, akıllarını başlarına alıp bu açığı kapatmadıkları sürece istikbal pek iyi görünmüyor. Hele, her türlü ahlaksızlığın mubah görüldüğü AB kriterleri ortamında.

GÖNÜL BAHÇESİ · 27 ARALIK 2002 · KAYIT 12042

“Kelam” ve “Fıkıh” düşmanlığı

Geçen hafta, büyük İslam Alimi İmam-ı Gazali hazretlerinin ölüm yıldönümüydü. Her nedense, İslam âleminin yetiştirdiği bu ender şahsiyetten yıldönümlerinde pek bahsedilmiyor; şatafatlı anmalar yapılmıyor.

Bu durum, zamanımızda İmamı Gazali hazretlerinin on asırdır felsefecilere, inançsızlara karşı savunuculuğunu yaptığı Ehli sünnet inancının zayıfladığını gösterir. Halbuki, İmam-ı Gazali'nin Osmanlı ve Anadolu coğrafyası üzerinde çok büyük bir hizmeti vardı. Bunun için şahsı ve kitapları çok sevilirdi. Katip Çelebi'nin bu büyük imamın İhya'sı hakkındaki "Eğer İslam hakkındaki bütün kitaplar kaybolursa ve sadece İhya kalsa, bu kitap diğerlerinin boşluğunu doldururdu" sözü bunun bir göstergesidir.

İmam-ı Gazali hazretleri bir mihenk taşıdır, insanların fikri yapısını gösteren çok önemli bir ölçüdür. Eğer bir kimse, bu büyük zatı tenkit ediyorsa, üstünlüğünü kabul etmiyorsa, mezhepsiz olduğu, dinin nakli olduğunu kabul etmediği; dine, felsefeyi, aklı, mantığı ortak etmek istediği fikri çıkar. Nakle dayalı olmayan yani vahiy kaynaklı olmayan, kişinin kendi düşünceleri din olmaz, şahsi fikir olur.

İşte İmam-ı Gazali hazretleri, bunun mücadelesini verdi. Gazali, Endülüs devleti ile başlayıp, daha sonra bütün İslam ülkelerine yayılan, ibni Sina, Farabi ve İbni Rüşün din haline gelen felsefi düşüncelerini yok etti. İslam âlemini büyük bir tehlikeden kurtardı. Eğer bu mübarek zat, bütün gücüyle ortaya çıkıp bunun mücadelesini vermeseydi on asır önce dinin yerini felsefe almış olacaktı.

Felsefeciler ve bunların etkisinde kalmış bazı cahiller bunun için, İmam-ı Gazali hazretlerini sevmeyiz, ona düşmanlık ederler. Geçenlerde İmam-ı Gazali'ye karşı olan bir felsefeci profesör diyorki, “ Tesettür, faiz, namaz... gibi konular tartışılmalı, bunlara akla, zamana uygun yeni yorumlar getirilmeli. Bir hükme takınılıp kalınmamalı. Bugüne kadar âlimler, Müslümanları, “kelam” ve “fıkıh” kitapları ile tek tip hükme uymaya zorladı. Yeni yorumlar yapıp, halkımız, inançta ve ibadette tek tip Müslümanlıktan kurtarılmalıdır”

Bu görüşteki kimseler, halktan çekindiği için ben reform kelimesine karşıyım deselerde bu sözleri, fikirleri tam bir “dinde reformdur”. Bu sapıklıklarını, gerçekleştiremediklerinden İmam-ı Gazali ve diğer mezhep imamlarına düşman oluyorlar, halkın gözünden bunları düşürmek istiyorlar.

İslam alimleri, gece gündüz çalışarak, Peygamberimiz ve Eshabının nasıl inandıklarını nasıl ibadet ettiklerini araştırmışlar elde ettikleri nakle dayalı iman bilgilerini “Kelam” ve amel, ibadet bilgilerini de “fıkıh” kitaplarında toplamışlar. 14 asırdır, her müslüman bu bilgileri bu kitaplardan öğrenmiş ve buna göre ibadetini yapmıştır. Herkes kendi anladığı ile amel etmeye kalkarsa

Müslümanların hali ne olur? İnsan sayısı kadar din(!) yani dinsizlik ortaya çıkar. Maksat ta zaten bu değil mi?

İmam-ı Gazâlî'nin, felsefecilerin görüşlerini çürütmek ve felsefeci sapık fırkalara cevap vermek için yaptığı bu çalışmasını işiten bir takım kimseler de onu felsefeci zannetmişlerdir. Bunun sebebi, felsefe ile tefekkür arasındaki mühim farkı bilmemektir. Felsefeciler akıllı rehber edinmişlerdir. Mütefekkirler, İslam âlimleri ise akıllı kullanmakla berâber, akla da rehber olarak peygamberleri ve onların bildirdiği îmanî almışlardır. Göz için ışık ne ise, akıl için îman odur. Işık olmayınca göz göremediği gibi îman olmayınca akıl da doğru yolda yürüyemez.

İmâm-ı Gazâlî, filozof değil müctehiddir. Felsefenin değil, Ehli sünnetin yılmaz savunucusudur. Ehli sünnetin ne olduğunu bilmeyen, İmam-ı Gazâlî'yi ve diğer İslam âlimlerinin büyüklüğünü anlayamaz. Bunları anlayamayan da, İslam bilgileri ile felsefecilerin bozuk fikirlerini ayırt edemez.

GÖNÜL BAHÇESİ · 28 ARALIK 2002 · KAYIT 12043

İmâm-ı Gazâlî'nin karışık devri

İmâm-ı Gazâlî hazretlerinin yaşadığı devirde, İslâm âleminde siyâsî ve dinî bakımdan büyük bir kargaşalık hüküm sürüyordu. Şöyle ki: Bağdat'ta Abbâsî halîfelerinin hâkimiyeti zayıflamaya yüz tutmuş, bunun yanında Büyük Selçuklu Devletinin sınırları genişliyor ve nüfûzu artıyordu. Selçuklular, hem savaş meydanlarında zaferler kazanıyor, hem de o zamanın parlak ilim ocakları olan İslâm üniversitelerini açıyordu. Selçuklu sınırlarının dışında ise alabildiğine karışıklık hakimdi.

Hasan Sabbah ve adamları, sapık İsmâiliyye fırkasını yaymaya çalışıyorlardı. Mısır'da Şîî Fâtımî Hânedânı çökmeye yüz tutmuş, Avrupa'da ise Endülüs'te felsefî fikirler dinin yerini almaya başlamıştı. Mukaddes toprakları Müslümanlardan almak için ilk Haçlı seferleri de İmâm-ı Gazâlî zamanında başlamıştı.

İslâm âlemindeki bu siyâsî karışıklıkların yanında bir de fikir ve düşünce ayrılıkları vardı. Bütün bunlar; Müslümanların birliğini doğrudan doğruya askerî

kuvvetle ve ilim yoluyla yıkamayan iç ve dış düşmanların, halk arasında bozuk ve sapık fikirleri yayabilmeleri için çok uygun bir zemin teşkil ediyordu.

Bir taraftan eski Yunan felsefesinin etkisinde kalan, İbni Sina, Farabi, İbni Rüş gibi felsefecilerin bozuk fikirleri İslâm inançlarına karıştırıldı. Diğer taraftan Kur’ân-ı kerîmin âyetlerinin mânâsını değiştirerek ve kendi bozuk düşüncelerini katarak açıklamaya kalkışan Bâtınî ve Mütezile gibi bozuk fırkaların inançları İslâma sokuldu.

İşte böyle karışık bir zamanda, İmam-ı Gazali Ehl-i sünnetin müdâfaasını üslenmiştir. İslâm âlimlerinin başında aklî ve naklî ilimlerde zamanın en büyük âlimi, müctehid ve asrın müceddidi olan İmâm-ı Gazâlî, bir taraftan kıymetli talebeler yetiştiriyor, bir taraftan da sapık fırkaların bozuk inançlarını çürütmek ve Müslümanların bunlara aldanmamaları için okuyacakları kıymetli kitaplar yazıyordu.

Üç yüz binden fazla hadîs-i şerîfi râvileriyle ezbere bilen ve Hüccetül- İslâm adıyla meşhur olan İmâm-ı Gazâlî, İslâmın yirmi temel ilmi ile bunların yardımcıları olan müsbet ilimlerde de söz sâhibiydi. Hadis ve Usûli Hadîs ilimlerinde ilim deryâsı olan bu büyük âlimin kitaplarında mevdu hadîs var diyerek, İmâm-ı Gazâlî’de eksiklik aramak, ilmin hakîkatını, İslâm âliminin derecesini bilmemektir.

Zamanında yaşayan ve sonra gelen gerçek âlimler onun kitaplarını senet kabul etmişlerdir. Mezhepleri kaldırarak dinde reform yapmak ve dine felsefeyi sokmak isteyenler ise onun kitaplarına karşı gelerek açığizli düşmanlık yapmışlardır.

Eğer bugün, İslamiyet Asrı saadetteki saflığı ile bize kadar gelmişse bunda İmam-ı Gazali hazretlerinin büyük emeği vardır. Bunun için bu büyük imama şükran borçluyuz.

İmâm-ı Gazâlî hazretleri yaptığı bu büyük hizmetin rahatlığında 1111 yılının Cemâzilevvel ayının 14. Pazartesi günü büyük kısmını zikir ve tâat ve Kur’ân-ı kerîm okumakla geçirdiği gecenin sabah namazı vaktinde abdest tazeleyip namazını kıldı, sonra yanındakilerden kefen istedi. Kefeni öpüp yüzüne sürdü, başına koydu: “Ey benim Rabbim, Mâlikim! Emrin başım gözüm üzere olsun.” dedi. Odasına girdi. İçeride, her zamankinden çok kaldı. Dışarı çıkmadı. Bunun üzerine oradakilerden üç kişi içeri girince, İmâm-ı Gazâlî hazretlerinin kefenini giyip, yüzünü kibleye dönüp, rûhunu teslim ettiğini gördüler. Baş ucunda şu beytler yazılıydı:

Beni ölü gören ve ağlayan dostlarıma,/Şöyle söyle, üzülen o din kardeşlerime:/“Sanmayınız ki, sakın ben ölmüşüm gerçekten, /Vallâhi siz de kaçın buna ölüm demekten./ Bana rahmet okuyun, rahmet olunaszınız./Biz gittik. Biliniz ki, sırada siz varsınız./Son sözüm olsun, “Aleyküm selâm” dostlar./Allah selâmet versin, diyecek başka ne var?